Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

1. června 2022 *

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Postup řešení krize v případě selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu – Přijetí programu řešení krize ze strany SRB vůči společnosti Banco Popular Español – Právo být vyslechnut – Povinnost uvést důvody – Články 18 a 20 nařízení (EU) č. 806/2014 – Mimosmluvní odpovědnost“

Ve věci T-523/17,

**Eleveté Invest Group, SL**, se sídlem v Madridu (Španělsko), a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze [1], zastoupení B. Cremades Romanem, J. López Userosem, S. Cajal Martín a P. Marrodán Lázarem, advokáty,

žalobci,

proti

**Evropské komisi**, zastoupené L. Flynnem a A. Steiblytė, jako zmocněnci, ve spolupráci s J. Rivasem Andrésem, advokátem,

a

**Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB)**, zastoupenému J. King a M. Fernández Rupérez, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. Meyringem, S. Schelem, F. Fernández de Trocóniz Roblesem, T. Klupschem a S. Ianc, advokáty,

žalovaným,

podporovaným

**Španělským královstvím**, zastoupeným J. Rodríguezem de la Rúa Puig a L. Aguilerou Ruizem, jako zmocněnci,

a

**Banco Santander, SA**, se sídlem v Santanderu (Španělsko), zastoupené J. Rodríguez Cárcamem, A. M. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escuderem a J. Remón Peñalverem, advokáty,

* Jednací jazyk: španělština.

[1] – Seznam dalších žalobců je připojen pouze ke znění oznámenému účastníkům řízení.

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je zaprvé návrh založený na článku 263 SFEU a domáhající se zrušení rozhodnutí výkonného zasedání SRB SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Español, SA a rozhodnutí Komise (EU) 2017/1246 ze dne 7. června 2017, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15), zadruhé návrh založený na článku 268 SFEU na náhradu škody, kterou žalobci údajně utrpěli v důsledku těchto rozhodnutí, a zatřetí návrh směřující k prohlášení neplatnosti prozatímního ocenění a k získání náhrady,

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (zpravodaj) a G. Steinfatt, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. června 2021,

vydává tento

## Rozsudek

### I. Právní rámec

1 Po finanční krizi v roce 2008 bylo rozhodnuto vytvořit v rámci Evropské unie bankovní unii, která bude podložena rozsáhlým a podrobným jednotným souborem pravidel pro finanční služby na celém vnitřním trhu a bude se skládat z jednotného mechanismu dohledu a nových rámců pro pojištění vkladů a restrukturalizaci.

2 Prvním krokem k vytvoření bankovní unie bylo zavedení jednotného mechanismu dohledu (SSM) prostřednictvím nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63). Podle bodu 12 odůvodnění tohoto nařízení by měl SSM zajistit, aby politika Unie týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi byla zavedena soudržně a efektivně, aby byl jednotný soubor pravidel pro finanční služby uplatňován stejným způsobem na úvěrové instituce ve všech dotčených členských státech a aby tyto úvěrové instituce podléhaly dohledu nejvyšší kvality, jenž nebude omezován úvahami jiné než obezřetnostní povahy. Za tímto účelem svěřuje nařízení č. 1024/2013 Evropské centrální bance (ECB) zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

3 Následně byla přijata směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského

parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190). V bodě 1 odůvodnění této směrnice je uvedeno:

„Finanční krize ukázala, že se na úrovni Unie výrazně nedostává vhodných nástrojů, s jejichž pomocí by bylo možné účinně zacházet s nezdravými úvěrovými institucemi a investičními podniky […] nebo institucemi v selhání. Tyto nástroje jsou potřeba zejména k tomu, aby se předešlo platební neschopnosti, nebo pokud již platební neschopnost nastane, aby se negativní následky minimalizovaly zachováním systémově významných funkcí dotčené instituce. V době krize byly tyto problémy hlavním faktorem, který přinutil členské státy zachraňovat instituce za použití peněz daňových poplatníků. Cílem důvěryhodného rámce pro ozdravné postupy a řešení krize je v co největší míře předcházet nutnosti takových opatření.“

4 Cílem směrnice 2014/59 je zavést společná minimální pravidla pro harmonizaci vnitrostátních ustanovení upravujících řešení krize bank na území Unie a stanovit spolupráci mezi orgány příslušnými k řešení krize v případech selhání přeshraničních bank. V tomto ohledu se zvláště v čl. 3 odst. 1 směrnice 2014/59 stanoví, že každý členský stát určí jeden či výjimečně více orgánů příslušných k řešení krize, které jsou oprávněny používat nástroje k řešení krize a vykonávat pravomoci k řešení krize.

5 Avšak vzhledem k tomu, že zaprvé směrnice 2014/59 nezajistila centralizaci rozhodovacího procesu v oblasti řešení krizí, že v podstatě zavedla společné nástroje k řešení krize a pravomoci k řešení krize, jež jsou dostupné vnitrostátním orgánům jednotlivých členských států, a že přiznala členským státům určitou posuzovací pravomoc, pokud jde o uplatnění těchto nástrojů a o používání vnitrostátních mechanismů financování pro řešení krize, a zadruhé, že tato směrnice nebránila kategoricky tomu, aby členské státy přijímaly různá a případně i rozdílná rozhodnutí ohledně řešení krizí přeshraničních skupin, bylo rozhodnuto o zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí (SRM).

6 Dalším krokem k vytvoření bankovní unie bylo tudíž přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci SRM a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1).

7 V bodě 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se uvádí:

„Zajištění účinných rozhodnutí o řešení krize bank v selhání v rámci Unie, včetně využití finančních prostředků získaných na unijní úrovni, je pro dokončení vnitřního trhu finančních služeb zásadní. Na vnitřním trhu může selhání bank v jednom členském státě ovlivnit stabilitu finančních trhů v Unii jako celku. Zajištění účinných a jednotných pravidel řešení krize a rovných podmínek jeho financování ve všech členských státech je v nejlepším zájmu nejen členských států, v nichž banky působí, ale i všech členských států obecně jako prostředek k zajištění rovných podmínek hospodářské soutěže a lepšího fungování vnitřního trhu. Bankovní systémy na vnitřním trhu jsou silně vzájemně propojeny, bankovní skupiny jsou mezinárodní a banky drží vysoký podíl zahraničních aktiv. Při neexistenci jednotného mechanismu pro řešení krizí by bankovní krize v členských státech účastnících se jednotného mechanismu dohledu měly silnější negativní systémový dopad i v nezúčastněných členských státech. Zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí zajistí neutrální přístup k zacházení s bankami v selhání, a tudíž zvýší stabilitu bank zúčastněných členských států a zamezí přelévání krizí do nezúčastněných členských států, a usnadní tak fungování vnitřního trhu jako celku. Mechanismy pro spolupráci

týkající se institucí usazených v zúčastněných i nezúčastněných členských státech by měly být jasné a žádný členský stát nebo skupina členských států by neměl být přímo ani nepřímo diskriminován jako případné místo pro finanční služby.“

8 Předmětem nařízení č. 806/2014 je podle jeho čl. 1 prvního pododstavce stanovit jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize subjektů uvedených v článku 2, které jsou usazeny v zúčastněných členských státech, a to bank, jejichž domovský orgán dohledu je ECB, nebo v členských státech, jejichž měnou není euro, které navázaly úzkou spolupráci v souladu s článkem 7 nařízení č. 1024/2013 (viz bod 15 odůvodnění nařízení č. 806/2014).

9 Článek 1 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že tato jednotná pravidla a tento jednotný postup jsou uplatňovány Jednotným výborem pro řešení krizí zřízeným článkem 42 tohoto nařízení společně s Radou Evropské unie a Evropskou komisí a vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí stanoveného tímto nařízením. Dále je stanoveno, že tento jednotný mechanismus pro řešení krizí je podporován Jednotným fondem pro řešení krizí (SRF).

10 Podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodne SRB o opatření k řešení krize ve vztahu k finanční instituci, která je usazena v zúčastněném členském státě, pokud jsou splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 téhož nařízení.

11 První podmínka požaduje, aby byl subjekt v selhání nebo bylo jeho selhání pravděpodobné. Splnění této podmínky posoudí ECB po konzultaci se SRB nebo toto splnění posoudí SRB, a tato podmínka je považována za splněnou, pokud se subjekt nachází v alespoň jedné ze situací uvedených v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 806/2014.

12 Druhá z podmínek předpokládá, že neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání daného subjektu nebo skupiny v přiměřené lhůtě zabránila opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu.

13 Z třetí podmínky vyplývá, že opatření k řešení krize je opatření ve veřejném zájmu, což znamená, že je nezbytné pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize a že likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

14 Článek 14 nařízení č. 806/2014 definuje tyto účely řešení krize: zajistit kontinuitu zásadních funkcí; zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize; chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu; chránit vkladatele a investory a chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

15 Článek 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně SRB a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků dotčeného subjektu.

16 Podle čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 je ocenění nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů.

17 Jsou-li splněny podmínky stanovené čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014, SRB přijme program řešení krize.

18 Při jednání v rámci postupu řešení krize musí SRB, Rada a Komise zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu s určitými zásadami vyjmenovanými v článku 15 nařízení č. 806/2014, mezi něž patří zásada, podle níž nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize, jakož i zásada, podle níž žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt, jehož se týká opatření k řešení krize, byl likvidován v běžném úpadkovém řízení.

19 V programu řešení krize SRB určí, jaké nástroje k řešení krize budou použity. Článek 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014 vyjmenovává různé nástroje k řešení krize, jež jsou dostupné, a sice nástroj převodu činnosti, nástroj překlenovací instituce, nástroj oddělení aktiv a nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů.

20 Za podmínek stanovených v článku 21 nařízení č. 806/2014 může SRB rovněž v rámci programu řešení krize vykonávat pravomoc k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů dotčeného subjektu. Podle článku 19 nařízení č. 806/2014 může opatření k řešení krize zahrnovat rovněž poskytnutí státní podpory nebo využití podpory z Jednotného fondu pro řešení krizí.

21 Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po přijetí programu řešení krize jej SRB předá Komisi. Komise do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, tento program buď potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize v případech, které nejsou zahrnuty v třetím pododstavci tohoto odstavce, tj. dodržení kritéria veřejného zájmu nebo podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí. V souvislosti s těmito posledně uvedenými diskrečními aspekty může Komise do 12 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, navrhnout Radě, aby proti programu řešení krize, který přijal SRB, vznesla námitku z důvodu toho, že tento program řešení krize nesplňuje kritérium veřejného zájmu, nebo aby schválila podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí, kterou stanovil SRB v programu řešení krize, nebo proti ní vznesla námitku. Program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise námitku do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB tento program předal.

22 Článek 18 odst. 9 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB zajistí, aby příslušné vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize přijaly opatření k řešení krize nezbytná k provedení programu řešení krize. Program řešení krize je určen posledně jmenovaným orgánům a obsahuje pokyny pro tyto orgány, které přijmou veškerá nezbytná opatření k jeho provedení v souladu s článkem 29 téhož nařízení na základě výkonu pravomocí k řešení krize.

23 Po přijetí opatření k řešení krize SRB zajistí na základě čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, aby bylo provedeno ocenění nezávislou osobou s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení. Podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014 může toto ocenění vést k vyplacení odškodnění akcionářům nebo věřitelům, pokud utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než jaké by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení.

## II. Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby

24 Žalobci, Eleveté Invest Group, SL a 19 fyzických nebo právnických osob, jejichž jména jsou uvedena v příloze, byli akcionáři nebo drželi nástroje vedlejšího kapitálu tier 1 nebo nástroje kapitálu tier 2 vydané společností Banco Popular Español, SA (dále jen „Banco Popular“), před přijetím programu řešení krize ve vztahu k posledně uvedené společnosti.

### A. K situaci společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize

25 Skupina Banco Popular, jejíž je společnost Banco Popular mateřskou společností, byla ke dni řešení krize šestou španělskou bankovní skupinou.

26 V roce 2016 přistoupila Banco Popular ke zvýšení kapitálu o 2,5 miliardy eur.

27 Dne 5. prosince 2016 přijalo výkonné zasedání SRB plán řešení krize pro skupinu Banco Popular (dále jen „plán řešení krize z roku 2016“). Nástrojem k řešení krize, jemuž byla v plánu řešení krize z roku 2016 dána přednost, byl nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanovený v článku 27 nařízení č. 806/2014.

28 Dne 3. února 2017 zveřejnila Banco Popular výroční zprávu za rok 2016, v níž oznámila jednak potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, jednak jmenování nového předsedy.

29 Dne 10. února 2017 snížila společnost DBRS Ratings Limited (DBRS) (následně DBRS Morningstar) rating společnosti Banco Popular s negativním výhledem, a to s ohledem na oslabené postavení kapitálu společnosti Banco Popular způsobené tím, že čistá ztráta byla vyšší než ta, kterou zmíněná banka předpokládala ve své výroční zprávě a která je zmíněna v bodě 28 výše, jakož i na snahu společnosti Banco Popular o snížení dosud vysokého podílu problematických aktiv.

30 Dne 3. dubna 2017 oznámila společnost Banco Popular výsledek vnitřních auditů, přičemž uvedla, že bude patrně nezbytné provést opravy výroční zprávy za rok 2016. Tyto opravy byly provedeny ve finanční zprávě společnosti Banco Popular za první čtvrtletí roku 2017.

31 Dne 10. dubna 2017 oznámil předseda správní rady na valné hromadě akcionářů společnosti Banco Popular, že banka má v úmyslu buď zvýšit kapitál, nebo uskutečnit podnikatelskou transakci v důsledku stavu kapitálu skupiny a podílu problematických aktiv v této skupině. Generální ředitel společnosti Banco Popular byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce.

32 Na základě oznámení učiněného dne 3. dubna 2017, týkajícího se nutnosti opravit finanční výsledky za rok 2016, snížila DBRS dne 6. dubna rating společnosti Banco Popular s ponecháním negativního výhledu. Snížení ratingu společnosti Banco Popular s negativním výhledem oznámily rovněž společnosti Standard & Poor’s, a sice dne 7. dubna, a Moody’s Investors service (dále jen „Moody’s“), a sice dne 21. dubna 2017.

33 V dubnu 2017 zahájila společnost Banco Popular postup soukromého prodeje, jehož cílem byl prodej této společnosti silnému konkurentovi, což by znovu posílilo její finanční situaci. Konečné datum pro předložení nabídek potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular bylo původně dne 10. června 2017 a následně bylo posunuto na konec měsíce června 2017.

34 Společnost Banco Popular předložila dne 5. května 2017 finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, v níž oznámila ztráty ve výši 137 milionů eur.

35 Dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity (*Liquidity Coverage Requirement*) společnosti Banco Popular pod prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1).

36 Banco Santander, SA informovala dopisem ze dne 16. května 2017 společnost Banco Popular, že v rámci postupu soukromého prodeje není schopna předložit pevnou nabídku.

37 Společnost Banco Popular uvedla dne 16. května 2017 v oznámení relevantní skutečnosti pro Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Státní komise pro trh s cennými papíry, Španělsko), že potenciální nabyvatelé projevili zájem v postupu soukromého prodeje, ale že nebyla obdržena žádná pevná nabídka.

38 Dne 19. května 2017 snížila agentura FITCH dlouhodobý rating společnosti Banco Popular.

39 Předsedkyně SRB paní Elke König povolila dne 23. května 2017 rozhovor televiznímu kanálu Bloomberg, během něhož byla tázána zejména na postavení společnosti Banco Popular.

40 Během měsíce května 2017 informovalo několik článků v tisku o potížích společnosti Banco Popular. Jako příklad je třeba zmínit článek ze dne 11. května 2017 zveřejněný na internetových stránkách elconfidencial.com, který byl nazván „Saracho pověřuje JP Morgan a Lazard okamžitým prodejem společnosti Popular z důvodu hrozícího úpadku“ (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). V tomto článku se uvádí, že předseda banky pověřil JP Morgan a Lazard zajištěním okamžitého prodeje banky z důvodu hrozícího úpadku vzhledem k tomu, že došlo k obrovskému odlivu vkladů soukromých i institucionálních klientů a že jedinou cestou k dosažení životaschopnosti banky byl podle jeho názoru úplný a okamžitý prodej celé skupiny. Článek popisuje, že „vzhledem k přetrvávajícímu odlivu vkladů a k nedostupnosti vnějších zdrojů financování čelí banka vážnému riziku úpadku, což donutilo [jejího předsedu] k uplatnění nejdrastičtějšího opatření, kterým je postupné ukončení prodeje aktiv banky za účelem zlepšení kapitálových poměrů a splnění požadavků ze strany ECB“.

41 Dne 15. května 2017 byl na internetové stránce elconfidencial.com zveřejněn článek nazvaný „ECB provádí inspekci ve společnosti Banco Popular po dobu dvou měsíců probíhajícího procesu prodeje“ (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), v němž se uvádí, že plán prodeje společnosti Banco Popular připravený předsedou této společnosti byl uplatněn po inspekci ze strany ECB, která potvrdila nedostatečné rezervy. Podle tohoto článku dospěli inspektoři ECB k závěru, že potíže, jimž čelila společnost Banco Popular, souvisí s nedostatečnými rezervami určenými ke krytí její expozice ve vztahu k nemovitostem a že je nezbytné zabránit příležitostným odlivům vkladů. Tito inspektoři vyjádřili rovněž nespokojenost s účetní závěrkou za rok 2016.

42 Dne 31. května 2017 zveřejnila agentura Reuters článek nazvaný „Evropská unie byla upozorněna na riziko řešení krize společnosti Banco Popular“ (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular). V tomto článku je zejména zmíněno, že podle nejmenovaného vysokého unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě

unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla potřebovat řešení krize, pokud by se jí nepodařilo nalézt nabyvatele. Podle tohoto článku zmíněný úředník rovněž uvedl, že předsedkyně SRB vydala v nedávné době „předběžné varování“ a že prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout.

43 Téhož dne zveřejnil SRB tiskovou zprávu, v níž zpochybnil obsah výše uvedeného článku.

44 V prvních červnových dnech roku 2017 musela Banco Popular čelit masivním výběrům hotovosti.

45 Dne 5. června 2017 v ranních hodinách zaslala společnost Banco Popular společnosti Banco de España (Španělská centrální banka) první žádost o nouzové poskytnutí likvidity a následně v odpoledních hodinách další žádost, v níž byla požadovaná částka zvýšena z důvodu rozsáhlých peněžních toků. Na základě žádosti Španělské centrální banky a poté, co ECB téhož dne posoudila žádost o nouzové poskytnutí likvidity, kterou podala společnost Banco Popular, nevyjádřila rada guvernérů ECB žádné námitky proti nouzovému poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular na období do 8. června 2017. Banco Popular obdržela část tohoto nouzového poskytnutí likvidity a následně Španělská centrální banka uvedla, že další nouzové poskytnutí likvidity pro společnost Banco Popular již nemůže uskutečnit.

46 Společnosti DBRS a Moody’s snížily dne 6. června 2017 rating společnosti Banco Popular.

### B. K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize

47 SRB pověřil dne 23. května 2017 společnost Deloitte jakožto nezávislého znalce, aby provedla ocenění společnosti Banco Popular na základě článku 20 nařízení č. 806/2014.

48 SRB požádal dne 24. května 2017 společnost Banco Popular na základě článku 34 nařízení č. 806/2014 o informace nezbytné k provedení jejího ocenění. Dne 2. června 2017 požádal dále společnost Banco Popular o poskytnutí informací o postupu veřejného prodeje a o zpřístupnění zabezpečené virtuální datové místnosti, kterou posledně jmenovaná společnost zřídila v rámci tohoto postupu.

49 Výkonné zasedání SRB přijalo dne 3. června 2017 rozhodnutí SRB/EES/2017/06 určené pro Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fond pro řádnou restrukturalizaci bank, Španělsko), které se týkalo prodeje společnosti Banco Popular. SRB schválil okamžité zahájení postupu prodeje Banco Popular, který měl zajistit FROB, a oznámil posledně jmenovanému subjektu požadavky na prodej v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59. SRB zejména uvedl, že FROB má oslovit všech pět potenciálních nabyvatelů, kteří byli vyzváni k předložení nabídky v postupu soukromého prodeje.

50 Dva z těchto pěti potenciálních nabyvatelů se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů.

51 Oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli zúčastnit se postupu prodeje, jimiž byly společnosti Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), podepsali dne 4. června 2017 dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června 2017 získali přístup do virtuální datové místnosti.

52 SRB přistoupil dne 5. června 2017 k prvnímu ocenění (dále jen „ocenění 1“) podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, které jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

53 ECB posoudila dne 6. června 2017 po konzultaci se SRB selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014.

54 V tomto posouzení ECB uvedla, že během posledních měsíců se likvidita společnosti Banco Popular významně zhoršila hlavně v důsledku značného vyčerpání vkladové základny. Banco Popular byla vystavena značnému odlivu hotovosti ve všech sektorech klientely. ECB vyjmenovala události, které způsobily problémy související s likviditou, jimž musela společnost Banco Popular čelit.

55 V této souvislosti uvedla, že v únoru 2017 společnost Banco Popular při předložení roční účetní závěrky oznámila jednak potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla v roce 2016 ke ztrátě 3,485 miliardy eur, jednak výměnu svého dlouhodobě působícího předsedy, který zavedl změnu strategie banky. Oznámení týkající se mimořádných rezerv spolu se ztrátami zaznamenanými na konci účetního období vedly k tomu, že DBRS snížila dne 10. února 2017 rating společnosti Banco Popular, a vyvolaly značné znepokojení u klientů společnosti Banco Popular, jež vyústilo ve výrazný a nečekaný odliv vkladů a v častější návštěvy klientů na pobočkách banky.

56 Další mohutné rušení vkladů vyvolala podle ECB rovněž okolnost, že společnost Banco Popular zveřejnila dne 3. dubna 2017 ad hoc veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na finanční stav této instituce, jakož i ujištění, že generální ředitel této instituce byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce. ECB uvedla, že tato vlna rušení vkladů byla posilována rovněž:

– skutečností, že společnost Standard & Poor’s snížila dne 7. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– skutečností, že společnost Banco Popular oznámila dne 10. dubna 2017, že nebude vyplácet dividendy a že bude zřejmě nezbytné uskutečnit navýšení kapitálu nebo převod podniku, a to vzhledem k napjatému stavu kapitálu a nutnosti vyrovnat stav problematických aktiv;

– skutečností, že společnost Moody’s snížila dne 21. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– zveřejněním výsledků za první čtvrtletí roku 2017, které byly horší, než bylo předpokládáno;

– dlouhodobě negativně zaměřenými zprávami ve sdělovacích prostředcích, jako například články z dní 11. a 15. května 2017 uvedenými v bodech 40 a 41 výše, v nichž se uvádí, že předseda společnosti Banco Popular nařídil urychlený prodej banky z důvodu bezprostředního nebezpečí úpadku nebo nedostatku likvidity a že banka musí čelit dalším významným potřebám rezerv v důsledku kontroly provedené na místě orgánem dohledu.

57 ECB rovněž konstatovala, že v období od 31. května 2017 došlo k zvlášť výraznému odlivu vkladů poté, co byla v médiích zveřejněna zpráva, že by se banka mohla ocitnout v likvidaci, pokud by právě probíhající proces prodeje nevedl velmi brzy k úspěšnému výsledku.

58 Kromě toho ECB uvedla, že i když společnost Banco Popular připravila během předchozích týdnů různá další opatření na vytvoření likvidity a začala je zavádět, rozsah již uskutečněných i dosud očekávaných příchozích toků nepostačoval k tomu, aby vyřešil nedostatečný stav likvidity, který existoval ve společnosti Banco Popular ke dni posouzení. Dále uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti níž rada guvernérů ECB dne 5. června 2017 nevyjádřila žádné námitky, nestačil stav likvidity k výše uvedenému datu k tomu, aby mohla společnost Banco Popular splatit své závazky do 7. června 2017.

59 ECB měla za to, že opatření, která již společnost Banco Popular přijala, nebyla natolik účinná, aby zvrátila zhoršování stavu její likvidity. Zdůraznila, že se společnost Banco Popular snažila zavést alternativní opatření, aby si zajistila schopnost splácet své splatné závazky, a sice uskutečnění převodu podniku, tj. jeho prodeje silnějšímu konkurentovi. Přesto však ECB dospěla k závěru, že s ohledem na zhoršování stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, jakož i na okolnost, že posledně jmenovaná neprokázala schopnost zlepšit v blízké budoucnosti stav své likvidity, a také na okolnost, že vyjednávání nevedlo zatím ke kladnému výsledku, nelze předpokládat, že by taková soukromá transakce mohla být potvrzena ve lhůtě, která by společnosti Banco Popular umožnila splácet její splatné dluhy nebo jiné závazky.

60 ECB konstatovala, že nyní neexistují dostupná opatření dohledu či včasného zásahu, jež by umožnila okamžitě zlepšit stav likvidity ve společnosti Banco Popular a jež by této společnosti zajistila dostatek času na to, aby uskutečnila převod podniku nebo nějaké jiné řešení. Opatření, jež může zavést ECB jakožto příslušný orgán na základě vnitrostátního právního předpisu provádějícího článek 104 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338), a články 27 až 29 směrnice 2014/59 nebo článek 16 nařízení č. 1024/2013, nemohla vzhledem k rozsahu a tempu zaznamenaného zhoršování likvidity zajistit, že bude společnost Banco Popular schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

61 ECB tedy měla za to, že existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, přičemž vzala v úvahu zejména nadměrné odlivy vkladů, rychlost, s jakou banka ztrácela svou hotovost, a neschopnost banky vytvářet jiné likvidity. Z toho ECB vyvodila, že v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 se má za to, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné.

62 Správní rada společnosti Banco Popular oznámila dne 6. června 2017 ECB, že dospěla k závěru, že se tato banka nachází v situaci pravděpodobného selhání.

63 Téhož dne připravil FROB dopis obsahující informace o postupu prodeje (dále jen „dopis o postupu“), v němž bylo uvedeno, že nabídky mohou být předkládány do půlnoci dne 6. června 2017.

64 BBVA, která byla jedním ze dvou potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular, oznámila téhož dne FROB, že nepředloží žádnou nabídku.

65 Deloitte odevzdala rovněž dne 6. června 2017 SRB druhé ocenění (dále jen „ocenění 2“) vypracované na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014. Cílem ocenění 2 bylo posoudit hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři

a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti. Tímto oceněním byla ekonomická hodnota společnosti Banco Popular konkrétně odhadnuta na 1,3 miliardy eur podle optimistického scénáře, na minus 8,2 miliardy eur podle pesimistického scénáře a na minus 2 miliardy eur podle nejlepšího odhadu.

66 Banco Santander předložila dne 7. června 2017 pevnou nabídku.

67 SRB informovala dopisem ze dne 7. června 2017 FROB, že Banco Santander předložila dne 7. června ve 3:12 hodin nabídku a že cena, kterou nabídla společnost Banco Santander za prodej akcií společnosti Banco Popular, činí jedno euro. FROB uvedl, že jeho řídící výbor považuje společnost Banco Santander za úspěšného uchazeče v soutěžním řízení o prodeji společnosti Banco Popular, a rozhodl se navrhnout SRB, aby v rozhodnutí SRB o přijetí programu řešení krize společnosti Banco Popular označil společnost Banco Santander za nabyvatele.

### C. K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017

68 Dne 7. června 2017 přijalo výkonné zasedání SRB na základě nařízení č. 806/2014 rozhodnutí SRB/EES/2017/08 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular (dále jen „program řešení krize“).

69 Podle článku 1 programu řešení krize se SRB vzhledem ke splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodl zavést ve společnosti Banco Popular režim řešení krize, a to počínaje datem přijetí rozhodnutí.

70 V tomto smyslu měl SRB za to zaprvé, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné; zadruhé, že neexistují alternativní opatření, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání společnosti Banco Popular, a zatřetí, že opatření k řešení krize, které má podobu nástroje převodu činnosti společnosti Banco Popular, je nezbytné ve veřejném zájmu. SRB v této souvislosti uvedl, že řešení krize je nezbytné a přiměřené z hlediska splnění dvou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, tj. zajistit kontinuitu zásadních funkcí banky a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

71 V 5.1 programu řešení krize rozhodl SRB následovně:

„Nástroj řešení krize použitý na Banco Popular spočívá v převodu činností podle článku 24 nařízení č. 806/2014 převodem akcií na nabyvatele. Snížení hodnoty a konverze kapitálových nástrojů se uskuteční bezprostředně před použitím nástroje o převodu činností.“

72 Článek 6 programu řešení krize se týká odpisu kapitálových nástrojů a nástroje převodu činnosti. V článku 6.1 SRB uvedl, jaká opatření přijal na základě své pravomoci k odpisu stanovené v článku 21 nařízení č. 806/2014.

73 V tomto smyslu rozhodl SRB v čl. 6 odst. 1 programu řešení krize následovně:

– nejprve odepsat nominální hodnotu základního kapitálu společnosti Banco Popular ve výši 2 098 429 046 eur, což vede ke zrušení 100 % akcií společnosti Banco Popular;

– dále konvertovat celou jistinu nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni programu řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie I“;

– poté odepsat nominální hodnotu „nových akcií I“ na nulu, což vede ke zrušení 100 % těchto „nových akcií I“;

– nakonec konvertovat celou jistinu nástrojů kapitálu tier 2 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie II“.

74 Článek 6.3 programu řešení krize stanoví, že tato opatření spočívající v odpisu a konverzi jsou založena na ocenění 2, podepřeném výsledky transparentního a otevřeného procesu prodeje, který uskutečnil španělský vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize, FROB.

75 V článku 6.5 programu řešení krize SRB uvedl, že vykonává pravomoci, které mu byly svěřeny článkem 24 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 týkajícím se převodu činnosti, a nařídil, aby „nové akcie II“ byly převedeny na společnost Banco Santander, SA, nezatížené žádným právem či výsadou třetí osoby, za zaplacení kupní ceny ve výši 1 eura. Je upřesněno, že nabyvatel již s převodem souhlasil.

76 SRB rovněž uvedl, že převod „nových akcií II“ má být uskutečněn na základě závazné nabídky nabyvatele ze dne 7. června 2017 a že by jej měl provést FROB na základě Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (zákon č. 11/2015 o ozdravných postupech a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků) ze dne 18. června 2015 (BOE č. 146, ze dne 19. června 2015, s. 50797, dále jen „zákon č. 11/2015“).

77 Dne 7. června 2017 v 5:13 hodin byl program řešení krize předložen ke schválení Komisi.

78 Komise přijala dne 7. června 2017 v 6:30 hodin rozhodnutí (EU) 2017/1246, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15), a oznámila jej SRB. Program řešení krize vstoupil tedy v platnost téhož dne.

79 Z bodu 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 vyplývá:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

80 Téhož dne přijal FROB v souladu s článkem 29 nařízení č. 806/2014 opatření nezbytná k provedení programu řešení krize. V rámci toho FROB schválil převod nových akcií společnosti Banco Popular, které jsou výsledkem konverze nástrojů kapitálu tier 2 („nové akcie II“), na společnost Banco Santander.

### D. Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize

81 Deloitte předala dne 14. června 2018 SRB ocenění rozdílného zacházení stanovené v čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení č. 806/2014, provedené s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení (dále jen „ocenění 3“). Dne 31. července 2018 společnost Deloitte zaslala SRB dodatek k tomuto ocenění, v němž byly opraveny některé formální chyby.

82 Dne 28. září 2018 se společnost Banco Santander v návaznosti na fúzi sloučením stala univerzální právní nástupkyní společnosti Banco Popular.

83 SRB přijal dne 17. března 2020 rozhodnutí SRB/EES/2020/52, jehož cílem bylo určit, zda má být akcionářům a věřitelům dotčeným opatřeními k řešení krize provedenými ve vztahu ke společnosti Banco Popular vyplaceno odškodnění. Tisková zpráva k tomuto rozhodnutí byla zveřejněna dne 20. března 2020 v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2020, C 91, s. 2). V tomto rozhodnutí dospěl SRB k závěru, že akcionáři a věřitelé dotčení krizí společnosti Banco Popular nemají nárok na odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014.

## III. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

84 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. srpna 2017 podaly žalobci projednávanou žalobu.

85 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 31. října 2017 navrhl SRB Tribunálu na základě čl. 92 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu, aby nařídil provedení důkazu týkající se předložení určitých dokumentů uvedených v příloze. Rozhodnutím ze dne 28. listopadu 2017 Tribunál rozhodl, že tomuto návrhu na provedení důkazu v daném stadiu řízení nevyhoví.

86 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 6. listopadu a 5. prosince 2017 požádaly Banco Santander a Španělské království o vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Komise a SRB.

87 Dne 16. února 2018 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval SRB, aby předložil poslední nedůvěrné znění programu řešení krize, jakož i nedůvěrné znění ocenění 2, které bylo zveřejněno na jeho internetových stránkách. SRB předložil tyto dokumenty v určené lhůtě.

88 Dne 6. července 2018 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil hlavním účastníkům řízení písemné otázky. Hlavní účastníci řízení vyhověli této žádosti v určené lhůtě.

89 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 1. srpna 2018 podali žalobci žádost o důvěrné zacházení ve vztahu k Banco Santander a Španělskému království s některými přílohami žaloby.

90 Usneseními ze dne 12. dubna 2019 povolil předseda osmého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Španělského království a Banco Santander a vyhověl žádostem o důvěrné zacházení podaným žalobci ve vztahu k nim.

91 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. dubna 2019 podali žalobci návrh na změnu návrhů a provedení důkazních opatření obsažených v žalobě a replice. Komise a SRB, jakož i Španělské království a Banco Santander předložily vyjádření k této žádosti ve stanovené lhůtě.

92 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. května 2019 podali žalobci nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Komise a SRB předložili vyjádření k tomuto novému důkaznímu návrhu v určené lhůtě.

93 Španělské království a Banco Santander předložily spisy vedlejšího účastníka dne 4. července 2019 a žalobci a SRB předložili vyjádření k těmto spisům ve stanovené lhůtě.

94 Vzhledem k tomu, že bylo změněno složení senátů Tribunálu, na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu, byl soudce zpravodaj přidělen ke třetímu senátu, kterému byla tudíž přidělena projednávaná věc.

95 Na návrh třetího senátu Tribunál rozhodl na základě článku 28 jednacího řádu o předání věci k projednání rozšířenému soudnímu kolegiu.

96 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. října 2020 podali žalobci nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander předložili vyjádření v určených lhůtách.

97 Dne 16. března 2021 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval SRB k předložení určitých dokumentů. Dopisem ze dne 30. března 2021 SRB odpověděl, že požadované dokumenty jsou částečně důvěrné a že by mohly být předloženy, pokud by Tribunál nařídil provádění důkazů.

98 Usnesením ze dne 12. května 2021 Tribunál nařídil SRB zaprvé na základě čl. 24 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie a zadruhé na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu, aby předložil úplná znění programu řešení krize, ocenění 2, posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, jež provedla ECB dne 6. června 2017, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular. Tribunál rovněž nařídil SRB, aby předložil nedůvěrné znění dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular.

99 Usnesením ze dne 9. června 2021 Tribunál odstranil ze spisu důvěrná znění dokumentů, jež předložil SRB v rámci výkonu usnesení ze dne 12. května 2021.

100 Vzhledem k překážce na straně dvou členů třetího rozšířeného senátu určil předseda Tribunálu k doplnění senátu dva jiné soudce.

101 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 16. června 2021.

102 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

– zrušil program řešení krize a rozhodnutí 2017/1246 (dále společně jen „napadená rozhodnutí“), a v důsledku toho uložil Komisi a SRB, aby jim vrátily jejich investice do společnosti Banco Popular, nebo jim alternativně uložil, aby jim zaplatily náhradu škody na základě jejich mimosmluvní odpovědnosti;

– uložil Komisi a SRB, aby jim zaplatily náhradu škody na základě jejich mimosmluvní odpovědnosti;

– prohlásil ocenění 2 za neplatné a uložil Komisi a SRB, aby jim vyplatily náhradu;

– uložil Komisi a společnosti CRU náhradu nákladů řízení;

– nařídil, aby byly přiznané částky zvýšeny o kompenzační úrok od 23. května 2017 nebo podpůrně od 7. června 2017 až do dne vyhlášení rozsudku, jakož i o úroky z prodlení ode dne rozsudku, s výjimkou nákladů tohoto řízení, k nimž se budou připisovat úroky z prodlení až ode dne rozsudku;

– přiznal jim jakoukoli další dodatečnou náhradu, která bude považována za přiměřenou.

103 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– odmítl návrh na náhradu škody z titulu mimosmluvní odpovědnosti jako nepřípustný nebo ho podpůrně zamítl jako neopodstatněný;

– odmítl žalobu proti ocenění 2 jako nepřípustnou;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

104 SRB navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

105 Banco Santander a Španělské království navrhují, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

## IV. Právní otázky

106 Žaloba se v podstatě dělí na tři návrhová žádání. První bod návrhových žádání žalobců směřuje ke zrušení napadených rozhodnutí, druhý bod návrhových žádání obsahuje návrhy na náhradu škody a třetí bod návrhových žádání směřuje ke zrušení ocenění 2 a k získání náhrady.

### A. K návrhu na zrušení napadených rozhodnutí

107 Na podporu svého návrhu na zrušení napadených rozhodnutí uplatňují žalobci čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení článku 18 nařízení č. 806/2014. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článku 20 nařízení č. 806/2014. Třetí žalobní důvod vychází z porušení práva být vyslechnut a práva na přístup ke spisu zakotvených v čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Ve svých vyjádřeních ke spisům vedlejších účastníků žalobci uplatňují nový žalobní důvod vycházející z porušení článku 24 nařízení č. 806/2014.

108 Úvodem je třeba poznamenat, že pokud jde o rozsah přezkumu provedeného Tribunálem, SRB uvádí, že v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora v případě složitých technických otázek soudce Unie musí přezkoumat skutková a právní zjištění učiněná orgánem, ověřit, zda přijaté opatření není stiženo zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci, a ověřit, zda orgán zjevně nepřekročil meze své posuzovací pravomoci.

109 Žalobci mají za to, že meze soudního přezkumu, na které poukazuje SRB, se v projednávané věci nepoužijí.

110 V tomto ohledu judikatura vymezila rozsah přezkumu vykonávaného Tribunálem jak v situacích, v nichž je napadený akt založen na posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností, tak pokud jde o komplexní ekonomická posouzení.

111 Zaprvé v situacích, kdy orgány Unie disponují širokou posuzovací pravomocí, zejména k posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností, pokud jde o určení povahy a rozsahu přijímaných opatření, musí být přezkum prováděný soudem Unie omezen na přezkum toho, zda výkon takové pravomoci není stižen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda tyto orgány zjevně nepřekročily meze své posuzovací pravomoci. V takovém kontextu nemůže totiž soud Unie svým posouzením vědeckých a technických skutečností nahradit posouzení orgánů, kterým jako jediným svěřila SFEU tuto úlohu (rozsudky ze dne 21. července 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, bod 60, a ze dne 7. března 2013, Bilbaína de Alquitranes a další v. ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, bod 76; viz rovněž rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 163 a citovaná judikatura).

112 Zadruhé, přezkum komplexních ekonomických posouzení, jejž provádějí unijní soudy, je přezkumem omezeným, jenž se nutně omezuje na prověření, že byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, jakož i na přezkum věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci. Unijnímu soudu tudíž v rámci tohoto přezkumu rovněž nepřísluší nahradit hospodářské posouzení příslušného unijního orgánu vlastním posouzením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. července 1985, Remia a další v. Komise, 42/84, EU:C:1985:327, bod 34; ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 100 a citovaná judikatura, a ze dne 16. ledna 2020, Iberpotash v. Komise, T-257/18, EU:T:2020:1, bod 96 a citovaná judikatura).

113 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí, jež má SRB přijímat v rámci postupu řešení krize, jsou založena na velmi složitých ekonomických a technických posouzeních, je třeba se domnívat, že na přezkum, který má soud vykonat, se použijí zásady vyplývající z judikatury uvedené v bodech 111 a 112 výše.

114 Přestože je však přiznána SRB posuzovací pravomoc v ekonomické a technické oblasti, neznamená to, že by unijní soud nesměl přezkoumat způsob, jakým SRB vykládal údaje ekonomické povahy, na nichž se zakládá jeho rozhodnutí. Jak totiž rozhodl Soudní dvůr, i v případě komplexního posouzení musí unijní soud ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57 a citovaná judikatura; ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie, C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 104 a citovaná judikatura, a ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 115 a citovaná judikatura).

115 Proto, aby bylo prokázáno, že se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení programu řešení krize, musí být důkazy předložené žalobcem dostatečné k tomu, aby zbavily hodnověrnosti posouzení skutkového stavu uvedená ve zmíněném programu (obdobně viz rozsudky ze dne 14. června 2018, Lubrizol France v. Rada, C-223/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:442, bod 39; ze dne 12. prosince 1996, AIUFFASS a AKT v. Komise, T-380/94, EU:T:1996:195, bod 59, a ze dne 13. prosince 2018, Comune di Milano v. Komise, T-167/13, EU:T:2018:940, bod 108 a citovaná judikatura).

### *1. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 18 nařízení č. 806/2014*

116 Žalobci tvrdí, že SRB porušil článek 18 nařízení č. 806/2014, jelikož tři podmínky stanovené v tomto článku pro přijetí programu řešení krize nebyly splněny. Tento žalobní důvod se dělí na tři části vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) až c) nařízení č. 806/2014.

117 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB přijme program řešení krize pouze tehdy, má-li za to, že jsou splněny následující podmínky:

„a) subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné;

b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, včetně opatření institucionálního systému ochrany, nebo orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu nebo odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků podle článku 21, přijatá ve vztahu k subjektu;

c) opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu podle odstavce 5 tohoto článku.“

#### *a) K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014*

118 Žalobci uvádějí, že SRB dospěl k závěru, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 byla splněna z důvodu problému s likviditou Banco Popular, a nikoli s platební schopností. Žalobci uplatňují v podstatě tři výtky. Tvrdí, že SRB a Komise nemohly dospět k závěru, že Banco Popular byla v prokázaném nebo předvídatelném selhání, protože zaprvé, pokud musela banka čelit problému s likviditou, přednostně jí měla být poskytnuta likvidita, zadruhé tato situace byla důsledkem porušení povinnosti zachování důvěrnosti ze strany SRB a zatřetí tato situace byla důsledkem porušení zásady řádné správy ze strany SRB a Komise.

119 Úvodem je třeba přezkoumat, zda se v projednávané věci uplatní podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, podle níž je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné.

120 V tomto ohledu zaprvé dne 6. června 2017 ECB posoudila po konzultaci SRB v souladu s čl. 18 odst. 1 druhým pododstavcem nařízení č. 806/2014 situaci selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular. V tomto posouzení zohlednila ECB zvláště značný odliv vkladů, rychlost, s jakou banka přišla o likviditu, a její neschopnost vytvořit likviditu novou, a poté dospěla k závěru, že existují objektivní skutečnosti nasvědčující tomu, že společnost Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné

závazky. ECB z toho vyvodila, že se má za to, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

121 Zadruhé Správní rada společnosti Banco Popular oznámila dne 6. června 2017 ECB, že dospěla k závěru, že se tato banka nachází v situaci pravděpodobného selhání.

122 Banco Popular se v dopise ze dne 6. června 2017, který byl určen ECB, zmiňuje o svém oznámení zaslaném ECB podle článku 414 nařízení č. 575/2013, který se týká porušení minimálních požadavků v oblasti krytí likvidity, a odkazuje na posouzení provedené její správní radou a obsažené v příloze, podle něhož je společnost Banco Popular v selhání, jakož i na údaje a analýzy, o něž správní rada opřela tento závěr.

123 V tomto dopise je uvedeno:

„V souladu s čl. 21.4 zákona č. 11/2015 a s články 45 a 46 nařízení [Komise] v přenesené pravomoci (EU) 2016/1075 [ze dne 23. března 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující obsah ozdravných plánů, plánů řešení krize a skupinových plánů řešení krize, minimální kritéria, která má příslušný orgán posoudit v souvislosti s ozdravnými plány a skupinovými ozdravnými plány, podmínky vnitroskupinové finanční podpory, požadavky na nezávislé odhadce, smluvní uznání pravomoci k odpisu a konverzi, postupy a obsah požadavků na oznamování a oznámení o pozastavení, jakož i běžné fungování kolegií k řešení krize (Úř. věst. 2016, L 184, s. 1)], Banco Popular tímto oznamuje, že její správní rada dospěla k závěru, že selhání banky je pravděpodobné.“

124 V tomto ohledu žalobci tvrdí, že správní rada Banco Popular v dílčím zápisu ze dne 6. června 2017, přiloženém k tomuto dopisu, uvedla, že [tato společnost] je v selhání, ale i nadále činí vše, co je v její moci, aby tuto situaci napravila do doby nouzového poskytnutí likvidity.

125 Je třeba poznamenat, že v tomto dílčím zápisu ze dne 6. června 2017 správní rada společnosti Banco Popular zdůraznila obtíže, kterým Banco Popular čelila, totiž kapitálové poměry skupiny nižší než u jejích hlavních konkurentů, vysokou úroveň špatných aktiv a jejich nižší krytí v porovnání s nejdůležitějšími španělskými bankovními institucemi a zvláště zveřejnění článků v tisku během předchozích měsíců o finančním zdraví skupiny a jejich účinky na její stav likvidity. Poukázala rovněž na snížení ratingu ze strany ratingových agentur, pokles kurzu akcií banky Banco Popular v průběhu roku 2017, jakož i zhoršení stavu likvidity a financování banky. Správní rada konstatovala, že stav likvidity společnosti Banco Popular se natolik zhoršil, že situace je neudržitelná, a že nedodržování požadavku na krytí likvidity již není dočasné a je významným faktorem pro účely posouzení jejího selhání. Dospěla proto k závěru, že Banco Popular byla k tomuto datu považována za subjekt v selhání.

126 Tento závěr nemůže být zpochybněn skutečností, že správní rada dodala, že dokud příslušné orgány nepřijmou rozhodnutí v návaznosti na oznámení tohoto závěru ECB, bude pokračovat v hledání soukromého řešení aktuální situace prodejem podniku a nadále pracovat na dalších plánech opatření, která by bance umožnila získat kapitál.

127 Zatřetí SRB připomněl v článku 2 programu řešení krize výsledek ocenění, jež provedla ECB, a v čl. 2.2 dospěl k závěru, že podle ocenění, jež provedla ECB, je splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

128 V projednávané věci bylo tedy konstatováno, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, na základě čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, v němž se stanoví, že pro účely odst. 1 písm. a) téhož článku se má za to, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, je-li splněna tato podmínka:

„subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude."

129 Zaprvé je třeba poukázat na to, že ECB ani SRB nevycházely ze situace stanovené v čl. 18 odst. 4 písm. b) nařízení č. 806/2014, podle něhož se má za to, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, pokud „aktiva subjektu jsou nižší než jeho závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude".

130 Platební neschopnost subjektu není tedy podmínkou pro konstatování selhání nebo pravděpodobného selhání podle čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, a není tedy ani podmínkou pro přijetí programu řešení krize.

131 V tomto ohledu, jak uvádí SRB, z bodu 57 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že:

„Rozhodnutí zavést v subjektu režim řešení krize by mělo být přijato předtím, než se finanční subjekt dostane do rozvahové platební neschopnosti a než se zcela vyčerpá jeho vlastní kapitál. Řešení krize by mělo být zahájeno ihned po zjištění, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné a že žádná alternativní opatření v rámci soukromého sektoru by v přiměřené lhůtě tomuto selhání nezabránila."

132 Z toho vyplývá, že platební neschopnost společnosti Banco Popular nebyla jediným předpokladem pro závěr, že je tato společnost v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

133 Vzhledem k tomu, že situace, která je stanovena v čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, nevyžaduje, aby byl dotčený subjekt v platební neschopnosti, jsou argumenty žalobců zdůrazňující, že Banco Popular byla k datu programu řešení krize solventní, neúčinné. Skutečnost, že se subjekt nedostane do rozvahové platební neschopnosti, totiž neznamená, že disponuje dostatečnou likviditou, tj. disponibilními prostředky, z nichž může splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

134 Zadruhé žalobci připouštějí, že Banco Popular měla k datu programu řešení krize problémy s likviditou. Kromě toho nepředkládají žádný argument, který by zpochybňoval skutečnost, že Banco Popular byla k datu programu řešení krize v situaci uvedené v čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, a sice že Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

135 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že s odkazem na posouzení, jež provedla ECB, SRB konstatoval v bodě 23 odůvodnění programu řešení krize, že stav likvidity se ve společnosti Banco Popular od října 2016 výrazně zhoršil z důvodu odlivu vkladů ve všech segmentech klientely. SRB z toho vyvodil závěr, že banka nemá dostatečné možnosti k tomu, aby upevnila stav své likvidity a zajistila si tak stabilní postavení pro splácení svých splatných závazků.

136 SRB vyjmenoval v programu řešení krize jednotlivé události, jež vedly od února 2017 k rychlému zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular. SRB odkázal zvláště na výroční zprávu společnosti Banco Popular za rok 2016, která byla zveřejněna v únoru 2017 a v níž byla oznámena

konsolidovaná ztráta ve výši 3,485 miliardy eur spolu s potřebou mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur a se jmenováním nového předsedy, jakož i na finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, která byla zveřejněna v květnu 2017 a v níž byly oznámeny horší výsledky, než jaké byly očekávány na trhu. SRB upozornil na to, že některé ratingové agentury snížily v únoru, dubnu a červnu 2017 rating společnosti Banco Popular. Uvedl rovněž, že dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů.

137 Kromě toho SRB uvedl, že dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular pod minimální prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení č. 575/2013 a že společnosti Banco Popular se k datu programu řešení krize nepodařilo znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou.

138 ECB ve zprávě ze dne 5. června 2017, která se týkala žádosti o nouzové poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular, rovněž uvedla, že v důsledku hromadného výběru vkladů a významného poklesu vysoce kvalitních likvidních aktiv (*high quality liquid assets*) Banco Popular dne 12. května 2017 porušila minimální hodnotu krytí potřeb likvidity ve výši 80 % a od té doby nebyla schopna obnovit plnění zákonem stanovených prahových hodnot.

139 Článek 412 odst. 1 nařízení č. 575/2013 definuje požadavek krytí likvidity takto:

„Instituce drží likvidní aktiva, přičemž součet hodnot těchto aktiv pokrývá odtok likvidity minus přítok likvidity za krizových podmínek tak, aby bylo zajištěno, že instituce udržují likviditní rezervy, které jsou přiměřené, aby čelily případné nerovnováze mezi přítokem likvidity a odtokem likvidity za vážných krizových podmínek po dobu třiceti dní. V krizové situaci mohou instituce použít svá likvidní aktiva na krytí svého čistého odtoku likvidity.“

140 Tato různá hlediska jsou zmíněna v obecných pokynech Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA) ze dne 6. srpna 2015, pokud jde o výklad různých podmínek, za nichž se instituce považuje za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, podle čl. 32 odst. 6 směrnice 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (dále jen „obecné pokyny EBA“).

141 Tyto obecné pokyny, které jsou použitelné od 1. ledna 2016, mají poskytnout soubor objektivních skutečností umožňujících určit, zda je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, v souladu s okolnostmi stanovenými v čl. 32 odst. 4 písm. a) až c) směrnice 2014/59. Znění čl. 32 odst. 4 písm. c) směrnice 2014/59 je totožné se zněním čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

142 Článek 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB, Rada a Komise vynaloží veškeré úsilí, aby splnily obecné pokyny a doporučení orgánu EBA, jež se týkají úkolů, jaké tyto orgány vykonávají.

143 Z obecných pokynů EBA vyplývá, že instituce musí být považována za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, ve smyslu čl. 32 odst. 4 písm. c) směrnice 2014/59, pokud porušuje regulační požadavky v oblasti likvidity, pokud není schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo pokud existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude.

144 Ze skutečností, jež mají být zohledněny, jsou v obecných pokynech EBA zmíněny zejména tyto: zaprvé veškeré závažné nepříznivé události mající vliv na vývoj stavu likvidity daného subjektu a na životaschopnost profilu jeho financování, jakož i na jeho schopnost dodržovat minimální

požadavky na likviditu stanovené nařízením č. 575/2013 a další požadavky uložené článkem 105 tohoto nařízení nebo veškeré vnitrostátní minimální požadavky na likviditu; zadruhé jakýkoli závažný nepříznivý vývoj stávajících a budoucích závazků daného subjektu, při jehož ocenění musí být případně zohledněny očekávané a mimořádné odtoky likvidity včetně jakéhokoli náznaku případných výrazných odlivů od bank; zatřetí veškeré události, které by mohly silně poškodit pověst daného subjektu, zvláště jakékoli významné snížení jeho ratingu ze strany nejméně jedné ratingové agentury, má-li za následek značné odlivy kapitálu nebo neschopnost obnovit financování nebo aktivaci souboru smluvních podmínek v závislosti na externím ratingu.

145 Z toho vyplývá, že na rozdíl od tvrzení žalobců byl nedostatek likvidity dostatečným důvodem pro řešení krizové situace banky Banco Popular, a to tím více, že tato situace již nebyla dočasná.

146 Jednotlivé skutečnosti, jež vzaly ECB a SRB v úvahu v souladu s obecnými pokyny EBA a jež žalobci ostatně nijak nezpochybnili, umožnily dospět k závěru, že k datu, kdy byl přijat program řešení krize, byla Banco Popular v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

147 SRB a Komise se tudíž nedopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 je splněna. Tento závěr není zpochybněn výtkami, jež žalobci vznesli.

*1) K první výtce týkající se nezbytnosti poskytnutí likvidity*

148 Žalobci tvrdí, že podle bodu 57 odůvodnění nařízení č. 806/2014 lze-li poskytnout zvýšení likvidity, toto řešení by mělo převážit nad konstatováním selhání banky. Nutnost poskytnout likviditu je naléhavá, pokud, jako v projednávaném případě, způsobily nedostatek likvidity Banco Popular evropské orgány a španělské správní orgány. Odvolávají se na prohlášení předsedkyně SRB, které tato učinila 23. května 2017 během rozhovoru poskytnutého televizní stanici Bloomberg, na článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017 a na skutečnost, že španělské správní orgány z banky Banco Popular vybraly vklady v hodnotě několika miliard eur, což zapříčinilo pád akcií Banco Popular a hromadné výběry vkladů. Žalobci tak v podstatě tvrdí, že SRB nemohl dospět k závěru, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, jelikož jí měla být přednostně poskytnuta likvidita z důvodu problému s likviditou.

149 Tato výtka vychází z nesprávného výkladu části bodu 57 odůvodnění nařízení č. 806/2014, podle níž „[s]kutečnost, že subjekt potřebuje od centrální banky nouzové poskytnutí likvidity, by neměla být sama o sobě podmínkou postačující k prokázání toho, že subjekt není nebo v blízké budoucnosti pravděpodobně nebude schopen splácet své splatné závazky“.

150 Tento bod odůvodnění musí být vykládán v tom smyslu, že pokud určitý subjekt požádá vnitrostátní centrální banku o nouzové poskytnutí likvidity a centrální banka mu takovou podporu poskytne, nevede to automaticky k závěru, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

151 Jak přitom uvádí Komise, selhání Banco Popular nebylo určeno pouhou skutečností, že subjekt obdržel nouzové poskytnutí likvidity nebo potřeboval další nouzové poskytnutí likvidity.

152 Na rozdíl od tvrzení žalobkyň nelze z bodu 57 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyvodit, že pokud má banka problémy s likviditou, je třeba před konstatováním jejího selhání upřednostnit nouzové poskytnutí likvidity.

153 Kromě toho SRB konstatoval v bodě 26 písm. c) odůvodnění programu řešení krize, že Banco Popular obdržela dne 5. června 2017 první nouzové poskytnutí likvidity, proti němuž nevyjádřila ECB žádné námitky, ale že jí nicméně Španělská centrální banka nebyla schopna přidělit další nouzové poskytnutí likvidity.

154 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že Španělská centrální banka požádala v dopise ze dne 5. června 2017 ECB o souhlas s nouzovým poskytnutím likvidity společnosti Banco Popular, určeným k vyřešení závažného nedostatku likvidity, jemuž posledně jmenovaná společnost čelila. Téhož dne zaslala Španělská centrální banka ECB další dopis obsahující žádost o rozšíření nouzového poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular, vzhledem k tomu, že ji posledně jmenovaná informovala o velmi výrazných peněžních tocích. Tyto dva dopisy, jež byly zaslány ECB téhož dne, svědčí o rychlosti, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular.

155 Jak uvádějí sami žalobci, masivní a pokračující výběr vkladů měl za následek, že nouzové poskytnutí likvidity, který byl poskytnut Španělskou centrální bankou, byl vyčerpán v jediném dni.

156 Je rovněž třeba uvést, že dne 6. června 2017, dospěly ECB a správní rada společnosti Banco Popular k závěru, že banka již není schopna splácet své dluhy nebo jiné závazky splatné ke dni 7. června, vzhledem k rozsahu a rychlosti odlivu likvidity. Jelikož bylo konstatováno selhání společnosti Banco Popular, další nouzové poskytnutí likvidity již nebylo možné.

157 SRB v čl. 3.2 písm. d) programu řešení krize rovněž konstatoval, že nouzové poskytnutí likvidity bylo nedostatečné s ohledem na rychlost, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular.

158 V tomto ohledu je třeba uvést, že SRB nehraje žádnou úlohu při zajišťování nouzového poskytnutí likvidity, jež spadá do pravomoci národních centrálních bank, jak uznávají žalobci.

159 SRB mohl proto v programu řešení krize nanejvýš konstatovat zaprvé, že ECB měla v posouzení, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, za to, že nouzové poskytnutí likvidity, jež sama schválila, neumožňovalo vyřešit nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, a zadruhé, že Španělská centrální banka nepovolila další nouzové poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular.

160 První výtka musí být tudíž zamítnuta.

*2) Ke druhé výtce, týkající se porušení povinností zachování důvěrnosti*

161 Žalobci tvrdí, že selhání Banco Popular je důsledkem toho, že SRB porušil povinnosti zachování důvěrnosti stanovené v článku 339 SFEU a článcích 88 a 89 nařízení č. 806/2014. Nedostatečnou likviditu společnosti Banco Popular způsobily prohlášení a úniky informací SRB ze dne 23. a 31. května 2017, které měly za následek hromadný výběr vkladů a pád kurzu akcií banky Banco Popular. Žalobci tvrdí, že SRB nemohl dospět k závěru, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, jelikož tato situace byla výsledkem porušení povinností zachování důvěrnosti ze strany SRB.

162 Komise a SRB tvrdí, že platnost programu řešení krize a jeho schválení Komisí vyžaduje pouze to, že v době přijetí programu řešení krize musí subjekt být v selhání a musí být splněny další podmínky řešení krize. Důvody, které k této situaci vedly, jsou irelevantní.

163 Je třeba uvést, že dokonce i kdyby se předpokládalo, že by žalobci prokázali, že SRB rozšířil v tisku důvěrné informace, vyplývá z ustálené judikatury, že podobná vada může vést ke zrušení dotčeného rozhodnutí pouze tehdy, jestliže je prokázáno, že při neexistenci této vady by byl obsah uvedeného rozhodnutí odlišný (viz rozsudek ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise, T-62/98, EU:T:2000:180, bod 283 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, EU:T:2006:103, bod 416; viz rovněž rozsudek ze dne 3. března 2011, Siemens v. Komise, T-110/07, EU:T:2011:68, bod 402 a citovaná judikatura).

164 Jak tvrdí Komise a SRB, v tomto ohledu je program řešení krize právoplatně přijat, pokud jsou splněny podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, a to bez ohledu na to, z jakých důvodů se daný subjekt ocitl v selhání nebo v předpokládaném selhání.

165 Vzhledem k tomu, že se SRB měl za to, že podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 jsou splněny, přijal program řešení krize, a vzhledem k tomu, že se Komise domnívala, že program řešení krize je v souladu s ustanoveními nařízení č. 806/2014, schválila ho. Okolnosti, které vedly k tomu, že Banco Popular splňovala podmínky přijetí programu řešení krize, zejména podmínku, podle níž musí být v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, nejsou relevantní.

166 Z toho vyplývá, že argumenty žalobců, podle nichž prohlášení předsedkyně SRB ze dne 23. května 2017 a článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017, zmíněný v bodě 42 výše, byly na počátku krize likvidity společnosti Banco Popular, nejsou relevantní pro účely určení, zda byla podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 splněna, a tedy za účelem posouzení platnosti programu řešení krize.

167 V tomto ohledu je údajná příčinná souvislost mezi zveřejněním těchto informací a krizí likvidity společnosti Banco Popular, na kterou se odvolávají žalobci, nepodstatná a nemůže vést ke zrušení programu řešení krize. Naopak v rozsahu, v němž žalobci tvrdí, že prohlášení předsedkyně SRB ze dne 23. května 2017 a článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017 představují porušení povinnosti zachování důvěrnosti ze strany SRB a jsou příčinou jejich újmy, obsah těchto tvrzení bude přezkoumán v rámci druhé žádosti o náhradu škody.

168 Žalobci popírají tvrzení, že důvody, které vedly k tomu, že banka je v selhání, nejsou relevantní. Tvrdí, že v takovém případě by SRB, Komise a FROB měly prostor pro uvážení, který není upraven nařízením č. 806/2014, a že by to bylo v rozporu se zásadou *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*.

169 Co se týče okolnosti, že se žalobci dovolávají této zásady, podle níž se nikdo nemůže dovolávat svého protiprávního jednání vůči druhému za účelem získání výhody, stačí konstatovat, tak jak činí SRB, že tato zásada není v projednávané věci použitelná. Jak uvádí SRB, tato zásada se použije, pokud se některý z účastníků řízení snaží získat neoprávněný prospěch z vlastního protiprávního jednání. Žalobci však neuvádí, jakou výhodu by mohly SRB nebo Komise získat přijetím programu řešení krize.

170 Druhá výtka musí být tudíž zamítnuta.

*3) Ke třetí výtce týkající se porušení zásady řádné správy*

171 Žalobci tvrdí, že jelikož SRB byl původcem nedostatku likvidity společnosti Banco Popular, měl spolu s Komisí povinnost minimalizovat způsobenou újmu podle zásady řádné správy, zakotvenou v článku 41 Listiny. Domnívají se, že SRB a Komise porušily zásadu řádné správy tím, že pečlivě a nestranně nezkoumaly údajné selhání společnosti Banco Popular, nevzaly v úvahu, že jej způsobila prohlášení SRB a masivní odliv vkladů španělských správních orgánů, a nezohlednily skutečnost, že situaci bylo možné vyřešit nouzovým poskytnutím likvidity. Rovněž tvrdí, že SRB a Komise porušily zásadu řádné péče tím, že ačkoli věděly, že prohlášení SRB způsobila nedostatek likvidity společnosti Banco Popular, nepodnikly žádné kroky k jejímu napravení a vyhnutí se řešení krize, zejména nouzovým poskytnutím likvidity.

172 V replice žalobci vysvětlují, že touto výtkou tvrdí, že SRB a Komise měly na základě zásady řádné správy jednat odlišně, pokud jde o řešení krize společnosti Banco Popular, a zmírnit újmu způsobenou situací, kterou zapříčinily.

173 Je třeba konstatovat, že souvislost, kterou žalobci vidí mezi údajným porušením zásady řádné správy a porušením podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, není jasná. Rovněž odkaz na újmu, kterou měly SRB a Komise zmírnit, je těžko pochopitelný v kontextu analýzy dodržení této podmínky.

174 Kromě toho je třeba připomenout, že z analýzy druhé výtky vyplývá, že důvody, které vedly k tomu, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, nejsou relevantní pro určení, zda je splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, a tudíž pro účely posouzení legality napadených rozhodnutí. V tomto ohledu na jedné straně žalobci nevysvětlují, v jakém rozsahu, kdyby SRB a Komise zohlednily tyto okolnosti, by nebylo možné konstatovat selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular na základě nedostatku likvidity, a tak ani konstatovat, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 byla splněna. Na druhé straně argumenty žalobců nezohledňují ani skutečnost, že konstatování selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular vyplývá z analýzy provedené ECB.

175 Pokud jde o argument, podle kterého SRB a Komise nezohlednily skutečnost, že situace Banco Popular mohla být napravena nouzovým poskytnutím likvidity ze strany španělské centrální banky, postačí odkázat na analýzu první výtky a připomenout, že takové opatření spadá do pravomoci národních centrálních bank.

176 Pokud jde o argument, že SRB a Komise měly napravit situaci společnosti Banco Popular, aby se vyhnulo řešení krize prostřednictvím opatření včasného zásahu, v souladu s čl. 13 nařízení č. 806/2014, postačí konstatovat, že žalobci nevysvětlují, na jaký druh opatření, která spadají do pravomoci SRB nebo Komise, odkazují. Přijetí opatření včasného zásahu uvedených v článku 13 nařízení č. 806/2014 spadá do pravomoci ECB a příslušných vnitrostátních orgánů.

177 Třetí výtku, a tudíž i první část žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

***b) Ke druhé části žalobnímu důvodu, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014***

178 Žalobci namítají porušení čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014, jelikož SRB správně neposoudil alternativní řešení k řešení krize. Tvrdí, že existovalo několik použitelných alternativních opatření k řešení krize.

179 Žalobci mají zaprvé za to, že plné nouzové poskytnutí likvidity původně schváleného ECB a úsilí společnosti Banco Popular o získání finančních prostředků až do 16. června 2017 umožnily pokračovat v jejích činnostech až do 21. června 2017 a provedení postupu soukromého prodeje nebo zvýšení kapitálu.

180 Je třeba připomenout, že z analýzy první výtky první části vyplývá, že SRB v rámci programu řešení krize konstatoval, že Španělská centrální banka poté, co poskytla společnosti Banco Popular první nouzové poskytnutí likvidity dne 5. června 2017, jí nemohla poskytnout další nouzové poskytnutí likvidity. Vzhledem k tomu, že nouzové poskytnutí likvidity spadá do pravomoci národních centrálních bank, SRB mohl pouze vzít na vědomí nedostupnost dalšího nouzového poskytnutí likvidity.

181 Žalobci v tomto ohledu tvrdí, že rozšíření nouzového poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular bylo možné, navzdory odmítnutí Španělské centrální banky poskytnout společnosti Banco Popular další nouzové poskytnutí likvidity. Tvrdí, že realističtější posouzení záruk by umožnilo další nouzové poskytnutí likvidity požadované společností Banco Popular a že i v případě nedostatečných záruk ze strany společnosti Banco Popular mohl španělský stát tuto záruku poskytnout. Domnívají se, že FROB mohla rovněž poskytnout likviditu společnosti Banco Popular.

182 Stačí konstatovat, že tyto argumenty vycházejí z pouhých domněnek týkajících se podpory, kterou mohly poskytnout třetí osoby, a zejména španělské orgány ve prospěch společnosti Banco Popular.

183 Dále je třeba uvést, že podle čl. 6 odst. 6 nařízení č. 806/2014 „[r]ozhodnutími či opatřeními nemohou výbor, Rada ani Komise od členských států požadovat, aby poskytly mimořádnou veřejnou finanční podporu, a tato rozhodnutí či opatření nesmějí zasahovat do rozpočtové svrchovanosti a fiskálních pravomocí členských států“. SRB ani Komise tedy neměly možnost uložit španělským orgánům, aby poskytly společnosti Banco Popular finanční podporu ve formě likvidity nebo záruk.

184 Navíc je třeba poukázat na to, že ECB v posouzení toho, zda Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti němuž nevyjádřila rada guvernérů ECB dne 5. června 2017 žádné námitky, stav likvidity nepostačoval k uvedenému datu k tomu, aby bylo zaručeno, že společnost Banco Popular bude schopna splatit své závazky nejpozději do 7. června 2017.

185 Předpoklad, na kterém spočívají argumenty žalobců, podle kterého mohla Banco Popular využít plné nouzové poskytnutí likvidity, které bylo původně schváleno ECB, tak musí být odmítnut. Alternativní řešení zmíněná žalobci v rozsahu, v němž jsou podmíněna dalším nouzovým poskytnutím likvidity, tedy nebyla myslitelná. Kromě toho tvrzení žalobců, podle kterého by plné

nouzové poskytnutí likvidity umožnilo společnosti Banco Popular pokračovat ve svých činnostech až do 21. června 2017, je pouhým předpokladem, který nezohledňuje důsledky ani rozsah přetrvávajícího odlivu vkladů.

186 Zadruhé žalobci v podstatě tvrdí, že SRB v článku 3 programu řešení krize dostatečně nepodložil důvody, ze kterých nebyla myslitelná jiná opatření.

187 V tomto ohledu je třeba uvést, že SRB v článku 3 programu řešení krize dospěl po zohlednění posouzení ECB k závěru, že neexistuje alternativní opatření, které by mohlo v přiměřené lhůtě zabránit selhání společnosti Banco Popular, a že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 je splněna.

188 Přesněji v článku 3.2 programu řešení krize SRB uvedl, že nelze důvodně předpokládat, že jiná opatření soukromé povahy by mohla zabránit selhání společnosti Banco Popular. Neexistenci takových opatření bylo možné vyvodit mimo jiné z těchto okolností:

– samotná banka v dopise zaslaném ECB dne 6. června 2017 uznala, že její selhání je pravděpodobné;

– postup soukromého prodeje nevedl k pozitivnímu výsledku ve lhůtě, která by umožnila bance splácet její splatné dluhy nebo jiné závazky;

– bylo málo pravděpodobné, že by banka byla schopna uvolnit v nezbytných lhůtách dostatečné dodatečné likvidní prostředky prostřednictvím transakcí na trhu, operací centrální banky nebo opatřeními stanovenými v jejím rezervním fondu a v jejích plánech obnovy;

– nouzové poskytnutí likvidity bylo nedostatečné s ohledem na rychlost zhoršování stavu likvidity.

189 V článku 3.3 programu řešení krize SRB konstatoval, že nelze rozumně předpokládat, že obezřetnostní opatření včetně opatření včasného zásahu by mohla zabránit selhání společnosti Banco Popular. SRB uvedl, že ECB v posouzení toho, zda Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, potvrdila, že neexistují dostupná obezřetnostní opatření nebo opatření včasného zásahu, která by mohla okamžitě obnovit likviditu banky a která by jí mohla umožnit mít dostatek času, aby uskutečnila převod podniku nebo nějaké jiné řešení. Opatření, která mohla ECB uplatnit jako příslušný orgán na základě vnitrostátní právní úpravy, kterou byl proveden článek 104 směrnice 2013/36 a články 27 až 29 směrnice 2014/59, nebo na základě článku 16 nařízení č. 1024/2013, nemohla zaručit, že banka bude schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, a to vzhledem k rozsahu a rychlosti pozorovaného zhoršování stavu likvidity.

190 V článku 3.4 programu řešení krize SRB měl za to, že nelze důvodně předpokládat ani to, že výkon pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, v souladu s článkem 21 nařízení č. 806/2014, by v přiměřené lhůtě zabránil selhání společnosti Banco Popular. SRB se zejména domníval, že vzhledem k tomu, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné z důvodu stavu její likvidity, nestačily by odepsání a konverze kapitálu k obnovení stavu likvidity banky.

191 Tato ustanovení jsou obsažena v úplném znění návrhu řešení krize zveřejněného na internetové stránce SRB dne 2. února 2018 a v příloze k replice. Z toho vyplývá, že žalobci nemohou tvrdit, že SRB v programu řešení krize neuvedl důvody, ze kterých nebylo myslitelné přijmout alternativní obezřetnostní opatření, včetně opatření včasného zásahu nebo opatření soukromé povahy.

192 Kromě toho, jak zdůrazňuje Komise a SRB, s ohledem na znění čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 mohl se SRB omezit na posouzení alternativních opatření, která mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání společnosti Banco Popular, a to vzhledem k době, která byla k dispozici, a k okolnostem.

193 Zatřetí žalobci tvrdí, že navýšení kapitálu společnosti Banco Popular bylo možné. Vycházejíce z předpokladu, že nedostatek likvidity společnosti Banco Popular byl způsoben dekapitalizací, tvrdí, že Banco Popular potřebovala 2 až 5 miliard eur. Uvádějí, že podle tisku investiční banky pracovaly na navýšení kapitálu o 4 nebo 5 miliard eur. Podle specializovaných analytiků by toto navýšení kapitálu bylo realizovatelné ze dvou důvodů. Na jedné straně přibližně 31,5 % základního kapitálu společnosti Banco Popular vlastnili velcí investoři, kteří byli ochotni upsat zvýšení kapitálu v roce 2017. Na druhé straně v květnu 2017 před prohlášením předsedkyně SRB se analytici domnívali, že akcie společnosti Banco Popular jsou podhodnoceny, a proto panovala důvěra v nárůst ceny těchto akcií. Dovolávají se dopisu Barclays Bank ze dne 3. června 2017 a dopisu Deutsche Bank ze dne 5. června 2017 zaslaných společnosti Banco Popular, v nichž se uvádí, že jsou ochotny podílet se na navýšení kapitálu.

194 Je třeba uvést, že jak uvádějí samotní žalobci, toto řešení je založeno na předpokladu, že nedostatek likvidity společnosti Banco Popular byl způsoben dekapitalizací. Stačí přitom připomenout, že nedostatek likvidity společnosti Banco Popular byl způsoben obrovským odlivem způsobeným ztrátou důvěry vkladatelů a za životaschopné opatření, které může rychle generovat likviditu, aby Banco Popular mohla splatit své splatné závazky do 7. června 2017, má být považováno pouze alternativní řešení. Žalobci neprokázali, že by tomu tak bylo v případě navýšení kapitálu, kterého se dovolávají, které je mimoto čistě hypotetické a v každém případě by časově následovalo po tomto datu.

195 Pokud jde o dopis Barclays Bank ze dne 3. června 2017 a dopis Deutsche Bank ze dne 5. června 2017, žalobci předložili výňatky z těchto dopisů v příloze repliky. Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. května 2019 předložili žalobci nový důkazní návrh podle čl. 85 odst. 3 jednacího řádu směřující k předložení úplného znění těchto dvou dopisů v návaznosti na jejich zveřejnění na internetové stránce *Diario 16* dne 9. dubna 2019. V rámci článku nazvaného „Řešení krize a prodej společnosti Banco Popular nesplňovaly požadavky zákona“ bylo na internetové stránce deníku *Diario 16* zveřejněno několik dokumentů, mezi nimi úplné znění dopisu Barclays Bank ze dne 3. června 2017 a dopisu Deutsche Bank ze dne 5. června 2017.

196 V tomto ohledu čl. 85 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že hlavní účastníci řízení mohou výjimečně předložit nebo navrhnout další důkazy před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení, za podmínky, že je toto prodlení jejich předložení odůvodněné.

197 Tím, že žalobci uvedli, že neměli přístup k úplnému znění těchto dopisů před jejich zveřejněním na internetu dne 9. dubna 2019, odůvodnili důvody, ze kterých je nemohli předložit v příloze svých předchozích písemností. Tyto nové důkazy je tedy třeba považovat za přípustné.

198 Pokud jde o obsah těchto dvou dopisů, je třeba konstatovat, že neobsahují žádný pevný závazek Barclays Bank nebo Deutsche Bank podílet se na navýšení kapitálu Banco Popular, ale že odrážejí pouze diskuse o případném budoucím zvýšení kapitálu. Tyto dopisy uvádějí, že k datu jejich zaslání se návrh na zvýšení kapitálu společnosti Banco Popular nacházel teprve ve velmi rané fázi přípravy.

199 Společnost Barclays Bank tak odkazuje ve svém dopise ze dne 3. června 2017 zaslaném společnosti Banco Popular výlučně na nedávné diskuse ohledně zvýšení kapitálu, které byly vedeny s cílem pokrýt potřebu společnosti Banco Popular týkající se dalších finančních prostředků a dosáhnout mnohem vyšších úrovní kapitálu, za účelem zmírnění obtíží vyplývajících ze zvýšené expozice v oblasti nemovitého majetku a jiných problematických aktiv, jimž musela zmíněná společnost čelit.

200 Barclays Bank v tomto dopise znovu potvrdila podporu společnosti Banco Popular a uvedla, že je schopna jí pomáhat při této významné transakci. Barclays Bank vyjádřila zájem stát se celkovým koordinátorem nebo vedoucím upisovatelem pro 50 % transakce za tržních podmínek. Vyjádřila právní výhrady, když uvedla, že „každý závazek nebo každá nabídka související s úpisem tohoto typu by znamenaly uzavření samostatných dohod mezi společnostmi Banco Popular a [Barcleys Bank] za předpokladu, že by tržní podmínky byly uspokojivé, že předchozí kontrola by přinesla dobré výsledky, že strany by se k tomuto dni dohodly na podmínkách a cenách […] a že by byla získána všechna požadovaná interní povolení“. Barclays Bank konečně zdůraznila, že tento dopis nepředstavuje nabídku podílet se na transakci nebo jakémkoli financování a nesměřuje k vytvoření právního vztahu mezi ní a společností Banco Popular.

201 Tento dopis tudíž zaprvé neobsahuje nic, co by nasvědčovalo tomu, že Barclays Bank byla připravena finančně se podílet na tomto zvýšení kapitálu, a zadruhé posledně jmenovaná společnost nezmiňuje nedostatek likvidity, jemuž byla společnost Banco Popular vystavena, a nenavrhuje žádné řešení, které by tento nedostatek mělo napravit.

202 Deutsche Bank se v dopise ze dne 5. června 2017 zaslaném společnosti Banco Popular zmiňuje pouze o tom, že má zájem zajistit 50 % z možného zvýšení kapitálu o 4 miliardy eur. Deutsche Bank uvádí pouze, že „existují samozřejmě určité podmínky, avšak v tomto dopise vycházíme z přesvědčení, že za okolností, které mohou podle našeho názoru reálně nastat, by mohlo dojít ke zvýšení [kapitálu], které by banku stabilizovalo“. Deutsche Bank uvedla, že kontaktovala různé investory a že se domnívala, že „samozřejmě bez absolutní jistoty“ bude zvýšení kapitálu možné.

203 Tento dopis tudíž nemůže být vykládán v tom smyslu, že obsahuje pevný závazek společnosti Deutsche Bank podílet se na zvýšení kapitálu společnosti Banco Popular, a netýká se způsobu, jakým by byl vyřešen nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular.

204 Žalobci dále uvádějí, že Banco Popular v plánu vlastního kapitálu z dubna 2017 předpokládala, že zvýšení kapitálu by se mohlo uskutečnit během jednoho měsíce. Stačí uvést, že Banco Popular v tomto dokumentu uvádí lhůtu jednoho až tří měsíců na provedení zvýšení kapitálu a že odhadovaná lhůta jednoho měsíce se počítá od podepsání smlouvy o upsání. Vzhledem k tomu, že žádná závazná nabídka nebyla předložena za účelem zvýšení kapitálu, nemůže tento argument obstát.

205 Mimoto předpoklad, že zvýšení kapitálu umožní uvolnit dostatečnou likviditu k tomu, aby se předešlo řešení krize společnosti Banco Popular, je v rozporu se skutečností, že správní rada společnosti Banco Popular dne 6. června 2017 došla k závěru, že selhání banky je pravděpodobné.

206 Žalobci tudíž nevysvětlují, jakým způsobem mohlo být toto zvýšení kapitálu konkretizováno v dostatečně krátké lhůtě, aby umožnilo poskytnutí likvidity, které by mohlo zabránit selhání společnosti Banco Popular, ani jakým způsobem mohlo zastavit úniky vkladů a obnovit stav likvidity společnosti Banco Popular v dlouhodobém horizontu. Žalobci tedy neprokázali, že zvýšení kapitálu je uskutečnitelným alternativním řešením k řešení krize společnosti Banco Popular.

207 Začtvrté žalobci tvrdí, že bylo možné oddělit aktiva společnosti Banco Popular. Uvádějí, že Banco Popular pracovala na prodeji svých nemovitostí za 6 miliard eur a že dne 5. května 2017 uvedla, že v tomto smyslu došlo k pokroku. Podle nich pozdější skutečnosti potvrdily, že bylo možné oddělit veškerá neproduktivní aktiva společnosti Banco Popular nebo jejich část. Banco Santander po nabytí společnosti Banco Popular nabídla k prodeji 51 % jejích zajištěných aktiv a pochybných pohledávek a mezinárodní fondy vyjádřily zájem na nabytí těchto aktiv. Navíc Banco Popular v květnu 2017 prohlásila, že má v úmyslu prodat svá nestrategická aktiva a pro některá z těchto aktiv obdržela pevné nabídky. Žalobci tvrdí, že i kdyby se pro problematická aktiva a nestrategická aktiva společnosti Banco Popular nenašel okamžitý kupec, mohly být převedeny na překlenovací instituci. Oddělený prodej aktiv umožnil společnosti Banco Popular získat krátkodobou likviditu za účelem pokračování ve svých činnostech po dobu několika týdnů, a provést tak soukromý prodej nebo navýšení kapitálu.

208 Je třeba uvést, že argumenty žalobců se opírají o pouhé domněnky, že prodej aktiv byl možný. Uvádějí, že Banco Popular mohla prodat špatná aktiva nebo nestrategická aktiva, aniž by vysvětlili, o jaká aktiva přesně jde, za jakou částku by mohla být prodána, ani zda o ně měli zájem nabyvatelé, ani zda již dokonce operace probíhaly. V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobci sami uvádějí hypotézu, kdy by pro tato aktiva nebyl okamžitý nabyvatel. Z toho vyplývá, že žalobci neprokázali, že prodeje aktiv byly skutečně realizovatelné v dostatečné časové lhůtě k tomu, aby společnosti Banco Popular umožnily získat dostatek likvidních prostředků, aby čelila masivním výběrům vkladů, a aby zabránily tomu, že dne 6. června 2017 bude v selhání nebo její selhání bude pravděpodobné.

209 Pokud jde o možnost, na kterou se odvolávají žalobci, v případě, že se neprodleně nenajde nabyvatel, převést problematická aktiva nebo nestrategická aktiva na překlenovací instituci a následně je prodat podle článků 25 a 26 nařízení č. 806/2014, stačí konstatovat, že se nejedná o alternativní řešení k řešení krize ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014, ale o jiné nástroje řešení krize, jejichž použití již ze své podstaty předpokládá, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné.

210 Pokud jde o skutečnost tvrzenou žalobci, podle které Banco Popular dne 5. května 2017 informovala, že došlo k pokroku v realizaci prodeje nemovitostí, stačí konstatovat, že žalobci neprokázali, že by tento projekt mohl být dokončen před konstatováním selhání společnosti Banco Popular.

211 Pokud jde o tvrzení žalobců, že Banco Popular obdržela pro několik svých aktiv pevné nabídky, je třeba uvést, že se neopírá o žádný důkaz. Žalobci uvádějí pouze novinové články a zmiňují prodej společnosti Targo Bank společnosti Crédit mutuel dne 2. června 2017 a diskuse o prodeji společnosti TotalBank za 500 milionů eur. Na jedné straně však stačí uvést, že prodej společnosti Targo Bank nezabránil selhání společnosti Banco Popular, a na druhé straně, že žalobci neprokázali, že k prodeji společnosti TotalBank mohlo dojít v přiměřené lhůtě, díky čemuž by Banco Popular získala dostatečnou likviditu ke splnění svých závazků dne 7. června 2017.

212 Pokud jde o skutečnost tvrzenou žalobci, podle které Banco Santander po prodeji společnosti Banco Popular uskutečnila prodej aktiv, stačí konstatovat, že není relevantní pro účely posouzení legality programu řešení krize.

213 Konečně je třeba podobně jako SRB uvést, že je čistě spekulativní tvrdit, že tyto operace prodeje aktiv mohly být úspěšně realizovány, a to i v případě, že by Banco Popular měla k dispozici více času. V každém případě žalobci nevysvětlují, ani za předpokladu, že by k těmto prodejům aktiv mohlo dojít v dostatečně krátké lhůtě k umožnění nového poskytnutí likvidity, jakým způsobem by taková opatření umožnila zastavit výběry vkladů a obnovit důvěru na trhu, a tudíž přerušit úniky likvidity a obnovit dlouhodobou životaschopnost společnosti Banco Popular.

214 Žalobci rovněž tvrdí, že dne 5. června 2017 ECB konstatovala, že Banco Popular předpokládá zvýšení kapitálu prodejem nestrategických aktiv a plán prodeje aktiv, a že netvrdila, že tato řešení nelze provést.

215 Žalobci tímto tvrzením odkazují na posouzení ECB ze dne 5. června 2017 týkajícího se žádosti společnosti Banco Popular o nouzové poskytnutí likvidity, ve kterém ECB popsala objektivní prvky týkající se vývoje stavu likvidity společnosti Banco Popular, jakými jsou vývoj požadavku krytí likvidity, její vyrovnávací kapacita (*counterbalancing capacity*) a odliv vkladů, jakož i stále probíhající zavádění opatření na vytvoření likvidity, které banka přijala. V tomto ohledu ECB uvedla, že podle informací poskytnutých společností Banco Popular bylo v polovině června očekáváno uvolnění dalších likvidních prostředků prostřednictvím oddlužení, prodeje dluhopisů a prodeje neproduktivních aktiv.

216 Je třeba konstatovat, že ECB provedla pouze faktický popis vývoje stavu likvidity společnosti Banco Popular, a jak upřesňuje, na základě údajů poskytnutých samotnou bankou. ECB se nevyjádřila k uskutečnitelnosti opatření zamýšlených bankou. Kromě toho je upřesněno, že tato opatření měla poskytnout společnosti Banco Popular nové likvidní prostředky v polovině června, tedy po řešení krize.

217 Naproti tomu je třeba uvést, že ECB měla dne 6. června 2017 ve svém posouzení selhání či pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular za to, že zatímco Banco Popular rozvinula různá opatření generující dodatečnou likviditu během předchozích týdnů a začala je provádět, rozsah realizovaného a očekávaného přílivu likvidity je nedostatečný k nápravě zhoršení stavu likvidity banky ke dni posouzení. Rovněž uvedla, že Banco Popular měla pouze velmi omezené možnosti získat finanční prostředky prostřednictvím pravidelných transakcí na trhu nebo operací národní centrální banky a že nebyla schopna získat dodatečnou likviditu prostřednictvím opatření stanovených v jejích plánech nouzového financování a obnovy. ECB uvedla, že Banco Popular již přijala různá opatření k nápravě svého stavu likvidity, avšak tato opatření nakonec nebyla dostatečná k zvrácení zhoršování jejího stavu likvidity.

218 Zapáté žalobci tvrdí, že soukromý prodej společnosti Banco Popular třetí osobě mohl být uskutečněn. Toto řešení SRB odmítl z důvodu časové lhůty vzhledem k nedostatečné likviditě, a nikoli z důvodu realizovatelnosti. Zatímco několik subjektů předložilo nabídky, čímž projevily zájem na nabytí společnosti Banco Popular, evropské orgány pouze vyzvaly dva potenciální nabyvatele, aby se účastnili postupu prodeje na začátku června 2017. Dodávají, že je nesprávné tvrdit, že postup soukromého prodeje byl v květnu 2017 neúspěšný, jelikož subjekty, které měly zájem o koupi společnosti Banco Popular, měly až do konce června 2017 možnost podat nabídku.

219 Je třeba uvést, že tento argument spočívá na nesprávném pochopení skutkových okolností.

220 Jak je uvedeno v bodě 59 výše, ECB ve svém posouzení selhání či pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, konstatovala, že jednání v rámci postupu soukromého prodeje dosud nevedla k pozitivnímu výsledku a že uskutečnění tohoto prodeje nelze očekávat ve lhůtě, která by společnosti Banco Popular umožnila splácet její splatné dluhy nebo jiné závazky.

221 Rovněž je třeba mít za to, že vzhledem k tomu, že správní rada společnosti Banco Popular uznala, že banka se nacházela v selhání či pravděpodobném selhání dne 6. června 2017, z tohoto důvodu tato rada připustila, že uskutečnění soukromého prodeje již nebylo k tomuto datu možným řešením.

222 V bodě 26 odůvodnění programu řešení krizové situace tak SRB popsal opatření, která přijala Banco Popular v úsilí vyřešit své problémy s likviditou, včetně postupu soukromého prodeje, který byl zahájen v dubnu 2017. SRB uvedl, že lhůta pro předložení nabídek případnými nabyvateli byla původně stanovena na 10. června 2017 a že počátkem června byla posunuta na konec června 2017. Konstatoval, že ke dni přijetí programu řešení krize však tento postup nebyl úspěšně ukončen.

223 V článku 3.2 programu řešení krizové situace SRB uvedla, že nelze důvodně očekávat, že jiná opatření soukromé povahy by mohla zabránit selhání společnosti Banco Popular a že neexistenci takových opatření lze vyvodit zejména ze skutečnosti, že postup soukromého prodeje nevedl k pozitivnímu výsledku ve lhůtě, která by bance umožnila splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky. V článku 6.6 programu řešení krize SRB dále poukázal na to, že v období bezprostředně předcházejícím řešení krize Banco Popular vedla postup soukromého prodeje a že v týdnu od 29. května 2017, se ukázalo, že tento postup selže.

224 SRB tak konstatoval, že postup soukromého prodeje zahájený společností Banco Popular ke dni přijetí programu řešení krize neuspěl. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, žádný potenciální nabyvatel, který se účastnil tohoto postupu, nepředložil závaznou nabídku na koupi společnosti Banco Popular.

225 Vzhledem k tomu, že postup soukromého prodeje zahájený bankou od dubna 2017 nevedl k žádné závazné nabídce, a bylo nutné prodloužení lhůty pro předložení nabídek, nebylo možné jeho úspěšné ukončení, dříve než se prohlásí, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. Skutečnost, že potenciální nabyvatelé měli možnost předložit nabídku do konce června, nemůže toto zjištění zpochybnit. Žalobci tedy neprokázali, že by postup soukromého prodeje představoval alternativní řešení k řešení krize.

226 Zašesté žalobci tvrdí, že pokud žádné z výše uvedených alternativních opatření nebylo použitelné, poskytnutí státní podpory nebo financování ze SRF by umožnilo zabránit zhroucení společnosti Banco Popular. Domnívají se, že nic nebránilo španělskému státu dočasně investovat do kapitálu společnosti Banco Popular.

227 V tomto ohledu postačí konstatovat, že podle čl. 76 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 může SRB v rámci programu řešení krize při použití nástrojů k řešení krize používat SRF pouze v rozsahu, který je nezbytný k zajištění efektivního použití nástrojů k řešení krize, zvláště aby poskytl úvěr instituci v režimu řešení krize. Z toho jednoznačně vyplývá, že tato možnost může být zvažována jedině v rámci opatření k řešení krize a že v žádném případě nepředstavuje alternativu k tomuto opatření.

228 Na druhé straně z bodu 183 výše vyplývá, že pouze příslušné vnitrostátní orgány mohou rozhodnout o poskytnutí nebo neposkytnutí podpory a že SRB ani Komise nemohou od členského státu požadovat, aby poskytl podporu určitému subjektu.

229 Mimoto, jak uvádí Komise, takové řešení by bylo v rozporu s cíli řešení, jehož cílem je omezit náklady nesené daňovými poplatníky. Je třeba připomenout, že podle čl. 14 odst. 2 písm. c) nařízení č. 806/2014 je jedním z cílů řešení krize chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu.

230 Z předcházejících úvah vyplývá, že žalobci neprokázali existenci realizovatelných alternativních řešení, která měl SRB zohlednit.

231 SRB a Komise se tudíž nedopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 je splněna, takže druhá část musí být zamítnuta.

### *c) Ke třetí části, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014*

232 Žalobci tvrdí, že SRB porušil čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, jelikož veřejný zájem nemůže porušovat základní zásady unijního práva a SRB měl zvážit různé zájmy. SRB měl tedy konstatovat, že veřejný zájem neodůvodňuje porušení zásady proporcionality ani diskriminační a svévolný zásah.

233 Článek 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 stanoví, že pro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 tohoto nařízení, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

234 Cíle řešení krize vyjmenované v čl. 14 odst. 2 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014, jsou následující: zajistit kontinuitu zásadních funkcí; zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize; chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu; chránit vkladatele a investory a chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

235 Dodržení podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 předpokládá ověření, že cílů uvedených v článku 14 tohoto nařízení, zejména zajistit kontinuitu zásadních funkcí a zachovat finanční stabilitu, budou lépe dosaženy opatřením k řešení krize než likvidací subjektu.

236 V projednávané věci SRB v článku 4 programu řešení krize, pro vyvážení cílů řešení krize uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014 a povahou a okolnostmi projednávané věci, došel k závěru, že řešení krize v podobě nástroje převodu činnosti je nezbytné ve veřejném zájmu ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. c) a odst. 5 nařízení č. 806/2014.

237 V článku 4.2 programu řešení krize SRB poukázal na to, že řešení krize je nezbytné a přiměřené cílům uvedeným v čl. 14 odst. 2 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014, a sice zajistit kontinuitu zásadních funkcí a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, včetně jejího rozšíření na infrastruktury trhů, a při udržení tržní disciplíny. Uvedl, že likvidace společnosti Banco Popular podle běžného úpadkového řízení by

neumožnila dosáhnout těchto cílů ve stejném rozsahu. SRB následně v článku 4.4 programu řešení krize provedl analýzu z hlediska cílů řešení krize s ohledem na okolnosti existující k tomuto datu.

238 Kromě toho je třeba připomenout, že v bodě 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 Komise schválila program řešení krize a výslovně uvedla, že s programem řešení krize souhlasí a že zejména souhlasí s důvody, kterými SRB odůvodnil potřebu opatření k řešení krize ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení č. 806/2014.

239 Argumenty žalobců nemohou zpochybnit konstatování SRB a Komise, podle kterých byla podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 splněna.

240 Na jedné straně žalobci netvrdí, že program řešení krize neodpovídá cílům veřejného zájmu stanoveným v čl. 14 odst. 2 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014, jejichž cílem je chránit zásadní funkce společnosti Banco Popular a zachovat finanční stabilitu. Na druhé straně žalobci nepředkládají žádný argument, který by mohl prokázat, že by těchto cílů bylo dosaženo, kdyby byla Banco Popular předmětem likvidace na základě běžného insolvenčního řízení.

241 Žalobci zaprvé tvrdí, že program řešení krize je v rozporu se zásadou proporcionality. Omezení práva vlastnit majetek stanovená v článku 17 Listiny, jako v případě řešení krize, by měla být nezbytná a přiměřená sledovanému cíli. Požadavky proporcionality jsou stanoveny v čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014. Dovolávají se čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014, podle kterého opatření k řešení krize musí zabránit snižování hodnoty.

242 Žalobci v podstatě tvrdí, že opatření k řešení krize nesplňuje kritérium veřejného zájmu uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, jelikož vede k nepřiměřenému zásahu do jejich práva vlastnit majetek a ke zbytečnému snižování hodnoty.

243 Je přitom třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, nemá dodržení podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 za následek, že SRB zváží jednotlivé zájmy, na které poukazují, a sice na straně jedné veřejný zájem na řešení krize banky a na druhé straně soukromé zájmy akcionářů.

244 Je třeba konstatovat, že žalobci vycházejí z nesprávného výkladu čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014, který stanoví, že „[p]ři dosahování účelů uvedených v prvním pododstavci se výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize snaží minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize“.

245 Z tohoto ustanovení totiž vyplývá, že účely řešení krize, které jsou uvedeny v čl. 14 odst. 2 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014, musí být dosaženy pokud možno s využitím takového nástroje k řešení krize, který zajistí co nejmenší snížení hodnoty. Toto ustanovení ovšem dále upřesňuje, že pokud je snížení hodnoty, které je způsobeno zvoleným nástrojem řešení krize, nezbytné k dosažení těchto účelů, a tudíž nezbytné ve veřejném zájmu, řešení krize nemůže být považováno za nepřiměřené.

246 Jak kromě toho zdůrazňuje Komise, snížením hodnoty ve smyslu čl. 14 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014 nejsou dotčeny pouze majetkové zájmy akcionářů a držitelů kapitálových nástrojů daného subjektu, ale i majetkové zájmy jeho vkladatelů, zaměstnanců a dalších věřitelů.

247 Mimoto je třeba uvést, že v článku 4.5 programu řešení krize SRB dospěl k závěru, že řešení krize přispívá rovněž k minimalizaci snížení hodnoty, přičemž vzal v úvahu skutečnost, že likvidace společnosti Banco Popular by věřitelům přivodila větší ztráty, než jaké jim způsobí řešení krize. V článku 4.6 programu řešení krize měl SRB rovněž za to, že nevýhody a náklady spojené s přijetím opatření k řešení krize, zejména ztráty způsobené akcionářům a podřízeným věřitelům, jsou vyváženy výhodami, jež z přijetí těchto opatření plynou, tj. zachováním zásadních funkcí, omezením nepříznivých dopadů na hospodářství a na finanční stabilitu, jakož i zabráněním ztrátám, jež by mohli utrpět další věřitelé.

248 Kromě toho žalobci rovněž tvrdí, že podle čl. 6 odst. 3 a čl. 15 odst. 3 nařízení č. 806/2014 se nástroje řešení krize používají tak, aby se minimalizoval vliv na skupinu jako celek.

249 V tomto ohledu stačí konstatovat, že v článku 4.7 programu řešení krize SRB v souladu s čl. 6 odst. 3 a 5 nařízení č. 806/2014, s přihlédnutím k tomu, že Banco Popular měla dceřinou společnost v Portugalsku, měla za to, že uplatnění nástroje převodu činnosti nebude mít vliv na portugalskou dceřinou společnost, zatímco likvidace společnosti Banco Popular by na ni měla negativní vliv.

250 Žalobci rovněž tvrdí, že za předpokladu, že by řešení krize společnosti Banco Popular bylo nezbytné, jedno nebo více alternativních opatření uvedených v druhé části tohoto žalobního důvodu by mohlo být použito namísto odpisu kapitálových nástrojů a prodeje Banco Popular, což by zabránilo snížení hodnoty vlastněné investorů a zásahu do jejich práva vlastnit majetek.

251 Stačí konstatovat, že z analýzy druhé části vyplývá, že alternativní opatření uplatněná žalobci nebyla myslitelná. Každopádně tato tvrzení, jimiž žalobci ve skutečnosti zpochybňují přiměřenost opatření k řešení krize ve vztahu k alternativním opatřením, kterých se dovolávají v souvislosti s porušením svého práva vlastnit majetek, nemohou zpochybnit posouzení SRB a Komise, pokud jde o dodržení podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014.

252 Zadruhé žalobci tvrdí, že program řešení krize je diskriminační a svévolný. Zákaz diskriminace je stanoven v bodě 46 odůvodnění a v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 806/2014 a zakotven v čl. 21 odst. 1 Listiny a v článku 18 SFEU. Tvrdí, že intervence SRB a španělských orgánů byly diskriminační a svévolné ve vztahu ke společnosti Banco Popular, vzhledem k tomu, že bance nepomohly, neboť její základní kapitál byl v rukou soukromých osob, včetně vysokého procenta zahraničních investorů.

253 Je třeba uvést, že tato tvrzení žalobců nelze vykládat tak, že směřují k prokázání porušení podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014. Jedná se o čistě spekulativní tvrzení, která nijak nesouvisejí s dodržováním kritéria veřejného zájmu.

254 Každopádně, pokud jde o argumenty směřující k výtce, že španělské orgány neposkytly podporu společnosti Banco Popular, ačkoli tak učinily v jiných situacích, stačí konstatovat, že jsou irelevantní, jelikož se netýkají SRB ani Komise. Pokud jde o argument, podle kterého Komise schválila poskytnutí státních podpor italským bankám a že SRB v těchto případech nepoužil nařízení č. 806/2014, je třeba konstatovat zaprvé, že situace, kdy členský stát použil veřejné finanční prostředky k ozdravení instituce v obtížích, jsou úzce spojeny se zvláštními okolnostmi a nejsou srovnatelné se situací v projednávané věci, a zadruhé, že – jak uvádějí sami žalobci – SRB měl za to, že řešení krize těchto italských bank nebylo odůvodněno ve veřejném zájmu, neboť nevykonávaly zásadní funkce a jejich likvidace by neměla významný negativní vliv na

finanční stabilitu. Mimoto, jak zdůraznila Komise, vzhledem k tomu, že projednávaná věc představuje první případ řešení krize subjektu, nemůže se tedy jednat o diskriminaci ve vztahu k jiným případům, pokud jde o použití nařízení č. 806/2014.

255 Z předcházejících úvah vyplývá, že SRB a Komise se nedopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 je splněna, a třetí část tudíž musí být zamítnuta.

256 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

257 Kromě toho na jedné straně v rámci třetí části prvního žalobního důvodu žalobci v bodech 47 a 48 repliky poprvé uvádějí argumenty, kterými zpochybňují postup prodeje společnosti Banco Popular s odůvodněním, že není v souladu s ustanoveními čl. 24 odst. 2 nařízení č. 806/2014 a článků 38 a 39 směrnice 2014/59. Na druhé straně ve svých vyjádřeních ke spisům vedlejších účastníků žalobci uvádějí nový žalobní důvod vycházející z porušení článku 24 nařízení č. 806/2014, ve kterém výslovně uvádějí, že opakují tvrzení předložená v bodech 47 a 48 repliky.

258 Ve svých vyjádřeních ke spisům vedlejších účastníků žalobci uvádějí, že se v předchozích spisech dovolávali protiprávnosti postupu prodeje jako podpůrné příčiny porušení zásady proporcionality. Je však třeba konstatovat, že v části žaloby, v níž tvrdí, že opatření na řešení krize je v rozporu se zásadou proporcionality, a obecně v části žalobního důvodu týkající se porušení čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, žalobci neuvedli žádný argument, kterým by zpochybňovali postup prodeje. V tomto ohledu, i když žalobci výslovně odkazují na body repliky, nezmiňují bod žaloby, ve kterém již byl tento argument vznesen.

259 Kromě toho je třeba uvést, že souvislost, která podle žalobců existuje mezi těmito argumenty zpochybňujícími postup prodeje a mezi porušením zásady proporcionality v rámci použití čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 není pochopitelná. Tyto argumenty tedy musí být analyzovány jako nový žalobní důvod vycházející z porušení článku 24 nařízení č. 806/2014.

260 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 84 jednacího řádu nelze nové důvody předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

261 Tento žalobní důvod však byl poprvé uveden v replice a zopakován ve vyjádřeních ke spisům vedlejších účastníků, přičemž žalobci neodůvodnili, proč ve stadiu žaloby nenamítali protiprávnost postupu prodeje. Tento nový žalobní důvod se nezakládá na skutkových a právních okolnostech, o kterých žalobci v okamžiku podání žaloby nevěděli, a vůli žalobců odpovědět na argumenty předložené ve spisu vedlejšího účastníka nelze považovat za odůvodnění opožděného předložení tohoto žalobního důvodu.

262 Argumenty žalobců týkající se řádnosti postupu prodeje uvedené v replice a nový žalobní důvod, vycházející z porušení článku 24 nařízení č. 806/2014, který byl poprvé vznesen ve vyjádřeních ke spisům vedlejších účastníků, je tudíž třeba odmítnout jako nepřípustné.

### *2. K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 20 nařízení č. 806/2014*

263 Žalobci tvrdí, že SRB porušil článek 20 nařízení č. 806/2014. Tento žalobní důvod je rozdělen na pět částí, vycházejících zaprvé z porušení čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014, zadruhé z porušení čl. 20 odst. 5 písm. a) až c) a f) tohoto nařízení, zatřetí z nedostatečné nezávislosti společnosti Deloitte, začtvrté z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 z důvodu, že ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“, a zapáté z porušení čl. 20 odst. 7 a 9 tohoto nařízení.

264 Článek 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně výboru a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2.“

265 V projednávané věci je třeba připomenout, že ocenění společnosti Banco Popular, které bylo provedeno před přijetím programu řešení krize, obsahuje dvě zprávy, které jsou přiloženy k programu řešení krize.

266 Ocenění 1 ze dne 5. června 2017 vypracoval SRB na základě čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014 a jeho cílem bylo poskytnout poznatky umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, v té podobě, jak jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

267 Ocenění 2 ze dne 6. června 2017 zpracovala společnost Deloitte jakožto nezávislý odborník na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

268 V programu řešení krize je uvedeno, že ocenění 2 bylo provedeno v souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 a s ohledem na naléhavost bylo jeho cílem odhadnout hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit, co představuje obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti.

269 Deloitte uvedla v ocenění 2, že vycházela z požadavků stanovených článkem 36 směrnice 2014/59 (který odpovídá článku 20 nařízení č. 806/2014) a z kapitoly 3 konečného návrhu regulačních technických norem EBA č. 2017/05 a 2017/06 ze dne 23. května 2017 o ocenění pro účely řešení krize a o ocenění pro účely určení rozdílného zacházení plynoucího z řešení krize stanoveného směrnicí 2014/59 (dále jen „technické normy EBA“).

270 Článek 36 odst. 15 směrnice 2014/59 opravňuje EBA k tomu, aby vypracoval návrhy regulačních technických norem upřesňujících kritéria, podle nichž musí být prováděna ocenění v rámci postupu řešení krize.

271 Kapitola 3 technických norem EBA se týká návrhu regulačních technických norem č. 2017/05 o ocenění pro účely řešení krize (dále jen „regulační technické normy“) a v souladu s čl. 36 odst. 15 směrnice 2014/59 obsahuje zejména návrh nařízení Komise v přenesené pravomoci, kterým se doplňuje směrnice 2014/59, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů.

272 Mimoto je třeba uvést, že ke dni přijetí programu řešení krize nebyly tyto regulační technické normy závazné, neboť čl. 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že na SRB, Radu a Komisi se vztahují závazné regulační a prováděcí technické normy vypracované orgánem EBA, pokud je Komise přijme. Tyto regulační technické normy byly začleněny do nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/345 ze dne 14. listopadu 2017, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů (Úř. věst. 2018, L 67, s. 8).

273 SRB uvedl v článku 6.3 programu řešení krize, že při rozhodování o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular vycházel z ocenění 2 ve znění doplněném a potvrzeném výsledky postupu prodeje, který vedl FROB.

274 Vzhledem k tomu, že ocenění 2 obsahuje složitá technická a ekonomická posouzení, je třeba přiznat SRB širokou posuzovací pravomoc, na základě níž dospěl k názoru, že ocenění 2 představuje platný základ pro rozhodování o opatřeních k řešení krize.

275 Na základě judikatury uvedené v bodech 110 až 115 výše je tedy přezkum prováděný Tribunálem přezkumem omezeným, jenž se omezuje na to, aby prověřil, zda se SRB nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když dospěl k závěru, že ocenění 2 je v souladu s požadavky stanovenými v článku 20 nařízení č. 806/2014. Je věcí žalobců, aby předložili důkazy, jež by postačovaly k tomu, aby byla vyloučena přípustnost ocenění 2.

### *a) K první části, vycházející z porušení čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014*

276 Žalobci namítají porušení čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 v tom smyslu, že SRB odmítl poskytnout konečná znění ocenění 1 a 2. SRB v odpovědi ze dne 30. července 2018 na organizační procesní opatření Tribunálu ze dne 6. července 2018 potvrdil, že nezveřejní konečné znění těchto ocenění. Deloitte uznala, že konečné verze ocenění jsou nezbytné a že byla pověřena jejich vypracováním. Žalobci odkazují na svá vyjádření ze dne 21. září 2018 k odpovědi SRB na toto organizační procesní opatření a tvrdí, že podle bodu 64 odůvodnění a čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 má SRB povinnost předložit konečné verze ocenění 1 a 2.

277 Pokud jde o ocenění 1, vzhledem k jeho cíli definovanému v bodě 266 výše a k tomu, že mělo pomoci určit, zda Banco Popular byla v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, žalobci nevysvětlují, jaký užitek by mělo provést takové ocenění po přijetí programu řešení krize. Kromě toho je třeba uvést, že ocenění 1, jejímž cílem bylo určit, zda se Banco Popular nacházela v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné, se stalo obsoletním v návaznosti na posouzení provedené ECB dne 6. června 2017 týkající se selhání či pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular.

278 Pokud jde o ocenění 2, SRB dne 30. července 2018, v odpovědi na otázky, jež v této souvislosti položil Tribunál v rámci organizačního procesního opatření, odpověděl v tom smyslu, že toto ocenění nebylo následováno konečným následným oceněním. Uvedl, že z důvodu charakteristik daného případu dospěl k závěru, že konečné následné ocenění by nesloužilo žádnému praktickému účelu ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 a nevedlo by ani k rozhodnutí o kompenzaci, které je stanoveno v čl. 20 odst. 12 téhož nařízení.

279 Je třeba uvést, že konečné následné ocenění stanovené v čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 se již z podstaty věci provádí až po přijetí programu řešení krize a rozhodnutí Komise.

280 Kromě toho podle čl. 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 představuje takové prozatímní ocenění, jako je ocenění 2, platný základ pro přijetí programu řešení krize. V tomto ohledu žalobci nezpochybňují, že s ohledem na naléhavost bylo využití prozatímního ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 odůvodněné.

281 Postačí připomenout, že podle ustálené judikatury se musí legalita unijního aktu posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že při posouzení legality tohoto aktu je vyloučeno zohlednění skutečností, ke kterým došlo po dni, k němuž byl unijní akt přijat (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Si.mobil v. Komise, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 64 a citovaná judikatura).

282 Z toho vyplývá, že skutečnost, zda je po přijetí programu řešení krize provedeno konečné následné ocenění či nikoli, nemá vliv na platnost napadených rozhodnutí a argumenty žalobců jsou neúčinné.

283 Pokud jde dále o tvrzení žalobců, podle kterého odmítnutí SRB poskytnout konečné verze ocenění 1 a 2 dokládá nesprávnost prozatímních znění a řešení krize Banco Popular nemělo být provedeno, postačí konstatovat, že se jedná o pouhou spekulaci, která nemá žádný základ.

284 Konečně na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014, podle kterého „[o]cenění je nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů“, nelze vykládat tak, že znamená, že konečné následné ocenění je nedílnou součástí rozhodnutí o řešení krize. Toto ustanovení se týká ocenění, ze kterého SRB vycházel při přijetí programu řešení krize, totiž v projednávané věci ocenění 2.

285 První část musí být tudíž zamítnuta.

### *b) K druhé části, vycházející z porušení čl. 20 odst. 5 písm. a) až c) a f) nařízení č. 806/2014*

286 Žalobci uplatňují porušení čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014, jelikož nezávislý znalec při ocenění 2 neprovedl analýzu cílů stanovených v písm. a) až c) a f) tohoto ustanovení. Přijetí programu řešení krize bez zohlednění pokynů uvedených v čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014 je v rozporu se zásadou právní jistoty. Tvrdí, že nezávislému znalci, a nikoli SRB, přísluší posoudit, zda jsou splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014, a poskytnout informace, na jejichž základě lze rozhodnout o nejvhodnějším opatření k řešení krize a o jeho rozsahu. Stanovuje to plán řešení krize z roku 2016, jakož i skutečnost, že právě nezávislý znalec měl provést ocenění 1 a 2.

287 Podle žalobců SRB v bodech 42 a 43 odůvodnění programu řešení krize neuvádí, že Deloitte v ocenění 2 splnila cíle stanovené v čl. 20 odst. 5 písm. a) až c) a f) nařízení č. 806/2014. Deloitte potvrdila, že neprovedla analýzu upravenou v těchto ustanoveních. Stejně tak analýza stanovená v těchto ustanoveních chybí rovněž v ocenění 1. SRB stanovila minimální cenu za prodej společnosti Banco Popular, aniž by vycházela z ocenění. Ocenění 1 se omezuje na závěr, že Banco Popular je solventní, aniž by analyzovalo její likviditu. SRB odkázal na analýzu toho, zda Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, kterou provedla ECB. Analýzou podle čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014 však nelze pověřit třetí osobou, jako je ECB.

288 Nejprve je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, z čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 806/2014 výslovně vyplývá, že SRB, a nikoli nezávislému odhadci, přísluší posoudit na výkonném zasedání, zda jsou splněny podmínky stanovené tímto ustanovením.

289 Navíc skutečnost, že plán řešení krize z roku 2016 uvedl, že nezávislý odhadce měl provést ocenění 1 a 2, není relevantní, jelikož tento plán nebyl v projednávaném případě použit.

290 Žalobci tvrdí, že nezávislý znalec při ocenění 2 neprovedl analýzu cílů stanovených v čl. 20 odst. 5 písm. a) až c) a f) nařízení č. 806/2014.

291 Zaprvé čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014 stanoví, že účelem ocenění je „poskytnout informace ke zjištění, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize nebo podmínky pro odpis nebo konverzi kapitálových nástrojů“.

292 Je třeba připomenout, že dne 5. června 2017 přistoupil SRB k ocenění 1 podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize nebo podmínky použitelné na odpis a konverzi kapitálových nástrojů. Konkrétně SRB uvedl, že cílem ocenění 1 je určit, zda je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

293 Z toho vyplývá, že SRB při ocenění 1 provedl analýzu cíle stanoveného v čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014. Žalobci nesprávně tvrdí, že tuto analýzu měl provést nezávislý znalec, a to vzhledem k tomu, že čl. 20 odst. 3 nařízení č. 806/2014 opravňuje SRB k provedení ocenění 1. Kromě toho, jelikož SRB provedl tuto analýzu, Deloitte mohla ve své zprávě uvést, že ji nezahrne do ocenění 2.

294 Každopádně je třeba upřesnit, že ocenění 1, jehož cílem bylo určit, zda Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, se stalo obsoletním poté, co ECB provedla posouzení dne 6. června 2017. V ocenění 1 totiž SRB uvedl, že k referenčnímu datu posouzení, totiž ke dni 31. března 2017, byla Banco Popular solventní. Naproti tomu ECB vycházela z výrazných odlivů vkladů společnosti Banco Popular, k nimž docházelo počínaje měsíci dubnem a květnem 2017, a z neschopnosti posledně jmenované společnosti vytvářet nové likvidity, načež dospěla dne 6. června 2017 k závěru, že je Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. Argumenty směřující ke zpochybnění ocenění 1 jsou tedy irelevantní.

295 Článek 18 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 kromě toho uvádí, že posouzení podmínky uvedené v prvním pododstavci písm. a), a sice posouzení, zda subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, provádí ECB po konzultaci se SRB.

296 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že čl. 18 odst. 1 druhý pododstavec nařízení 806/2014 svěřuje přednostní úlohu, i když ne výhradní, ECB, neboť ECB obecně přísluší provést posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu. I když SRB může takové posouzení provést, může k němu přistoupit až poté, co ECB informoval o svém záměru provést toto posouzení, a pouze pokud ECB neprovede posouzení do tří kalendářních dnů od obdržení této informace. ECB je tedy přiznána přednostní příslušnost k provedení takového posouzení, jež je založena, jak zdůrazňuje Komise, na odborné kompetenci, kterou má coby orgán dohledu, neboť jelikož má v tomto postavení přístup ke všem informacím o dotyčném subjektu pro účely dohledu, má nejlepší předpoklady k tomu, aby s ohledem na definici selhání či pravděpodobného selhání uvedenou v čl. 18 odst. 4 tohoto nařízení, která odkazuje zejména na skutečnosti související

s obezřetnostní situací, jako jsou podmínky povolení, výše aktiv v porovnání s výší závazků nebo zadluženost v současnosti či v budoucnu, mohla určit, zda je tato podmínka splněna (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C 552/19 P, EU:C:2021:369, bod 62).

297 Žalobci tedy nesprávně tvrdí, že analýza účelu stanoveného v čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014 měla být uvedena v ocenění 2 a nemohla být provedena ze strany ECB.

298 Kromě toho je třeba uvést, že žalobci v žalobě a replice uvádějí účel uvedený v čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014 tak, že odpovídá účelům stanoveným v čl. 20 odst. 5 písm. a) a c), aniž uvádějí konkrétní argument týkající se účelu uvedeného v písm. c).

299 Zadruhé čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 stanoví, že účelem ocenění je „je-li použit nástroj převodu činnosti, poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které mají být převedeny, a tomu, aby výbor porozuměl, co představuje obchodní podmínky pro účely čl. 24 odst. 2 písm. b)“.

300 Na rozdíl od tvrzení žalobců je v bodě 42 odůvodnění písm. c) programu řešení krize výslovně uvedeno, že prozatímní ocenění bylo provedeno s cílem shromáždit informace, na základě kterých bude možné rozhodnout o tom, které akcie nebo kapitálové nástroje mají být převedeny, a SRB bude moci určit, jaké jsou obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti.

301 Kromě toho Deloitte upřesňuje, že svou zprávu vypracovala s cílem provést nezávislé ocenění v souladu s účely čl. 36 odst. 4 písm. b), f) a g) směrnice 2014/59. Tato ustanovení směrnice 2014/59 odpovídají ustanovením čl. 20 odst. 5 písm. b), f) a g) nařízení č. 806/2014.

302 V každém případě je třeba uvést, že podle čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 v případě, že v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9, provede se prozatímní ocenění. Toto ustanovení výslovně uvádí, že prozatímní ocenění je v souladu s požadavky stanovenými v odstavci 4, a pokud je to rozumně možné vzhledem k okolnostem, i s požadavky stanovenými v odstavcích 1, 7 a 9. Kromě toho čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 stanoví, že ocenění, které nesplňuje všechny požadavky uvedené v odstavcích 1 a 4 až 9, se považuje za prozatímní.

303 Z toho vyplývá, že v situacích, jako je situace v projednávané věci, kdy je třeba ocenění provést naléhavě, jde o prozatímní ocenění, které nemusí splňovat všechny účely stanovené v čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014.

304 Druhá část musí být tudíž zamítnuta.

### *c) Ke třetí části, vycházející z nedostatečné nezávislosti společnosti Deloitte*

305 Žalobci tvrdí, že SRB porušil čl. 20 odst. 1 a článek 44 nařízení č. 806/2014 ve spojení s články 38 až 41 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 z důvodu nedostatečné nezávislosti společnosti Deloitte.

306 Podle čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 musí ocenění provést osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně SRB a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu.

307 Požadavky na nezávislost odhadců jsou uvedeny v článcích 37 až 41 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075. Článek 38 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 stanoví tři kumulativní podmínky pro to, aby byl odhadce považován za nezávislého na jakémkoli příslušném veřejném orgánu a příslušném subjektu. Zaprvé odhadce má požadovanou kvalifikaci, zkušenosti, schopnosti, znalosti a zdroje a může provést ocenění účinně, aniž by se musel nepřípustně spoléhat na příslušný veřejný orgán nebo příslušný subjekt. Zadruhé je odhadce z právního hlediska oddělen od příslušných veřejných orgánů a příslušného subjektu. Zatřetí odhadce nemá žádný významný společný nebo protichůdný zájem ve smyslu článku 41 téhož nařízení v přenesené pravomoci.

308 Je přitom třeba uvést, že žalobci netvrdí, že Deloitte neměla požadovanou kvalifikaci, zkušenosti, schopnosti, znalosti a zdroje pro účinné ocenění ve smyslu první podmínky stanovené v článku 38 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075. Netvrdí ani to, že společnost Deloitte nebyla z právního hlediska oddělena od příslušných veřejných orgánů, a sice SRB a FROB, a od Banco Popular ve smyslu druhé podmínky stanovené v článku 38 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075.

309 Žalobci zaprvé tvrdí, že SRB měl na společnost Deloitte neodůvodněný vliv, čímž porušil čl. 39 odst. 3 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075, když ji nařídil, aby nepředložila stanovisko týkající se čl. 20 odst. 5 písm. a) až c) a f) nařízení č. 806/2014, a tím se odchýlila od povinností, které měla jako nezávislý znalec. Deloitte na pokyn SRB vycházela ze zásady, že se uplatní nástroj převodu činnosti, a neposkytla informace potřebné k rozhodnutí o nástroji řešení krize. SRB dal společnosti Deloitte pokyn, aby nevypracovala konečné ocenění. Orgán příslušný k řešení krize se sice se znalcem může poradit, nemůže mu však ukládat pokyny.

310 Článek 39 odst. 3 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 stanoví, že v souvislosti s prováděním ocenění nezávislý znalec nesmí vyžadovat ani přijímat pokyny ani doporučení od příslušného veřejného orgánu nebo příslušného subjektu.

311 Je třeba rovněž uvést, že čl. 39 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 stanoví, že „[o]dstavec 3 nebrání poskytování pokynů, poradenství, prostor, technického vybavení nebo jiných forem podpory, pokud je to podle posouzení orgánu oprávněného ke jmenování nebo jiného orgánu, který může být zmocněn k provedení tohoto úkonu v dotčeném členském státě, považováno za nezbytné pro dosažení cílů ocenění“.

312 V tomto ohledu jsou uvedena upřesnění v bodě 35 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075, podle kterého:

„Dále je třeba zajistit, aby nezávislý odhadce byl s to provést ocenění účinně, aniž by se nežádoucím způsobem spoléhal na některý z relevantních [příslušných] veřejných orgánů včetně orgánu příslušného k řešení krize anebo na instituci či subjekt uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. b), c) a d) směrnice 2014/59/EU. Za případ, kdy se nezávislý odhadce nežádoucím způsobem na výše uvedené subjekty spoléhá, by však nemělo být pokládáno poskytnutí instrukcí či vodítek, které jsou nezbytné k podpoře prováděného ocenění a týkají se např. metodiky poskytované podle právních předpisů Unie v oblasti oceňování pro účely související s řešením krizí bank, jestliže jsou tyto instrukce či vodítka považovány za nezbytné k podpoře prováděného ocenění […]“

313 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, článek 39 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 nelze vykládat tak, že zakazuje orgánu příslušnému k řešení krize poskytnout jakoukoli formu pokynů nezávislému odhadci.

314 Kromě toho je třeba uvést, že čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014 definuje účely ocenění z pohledu použitého nástroje k řešení krize. Konkrétně čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 definuje, jaké jsou účely ocenění, je-li použit nástroj převodu činnosti, přičemž tyto účely se liší od účelů uvedených v čl. 20 odst. 5 písm. d) a e) téhož nařízení, jež se týkají případu, kdy je použit nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, nástroj překlenovací instituce nebo nástroj oddělení aktiv.

315 Vzhledem k tomu, že čl. 20 odst. 5 písm. b) nařízení č. 806/2014 stanoví, že jsou-li podmínky zahájení řešení krize splněny, účelem ocenění je poskytnout informace k rozhodnutí o vhodném opatření k řešení krize, které má být ve vztahu k subjektu přijato, je ostatně nutné jej vykládat v tom smyslu, že ocenění musí poskytnout SRB technické a ekonomické poznatky, které mu umožní uplatnit nástroj k řešení krize, který si sám zvolí.

316 Z tohoto ustanovení nevyplývá, že odhadci přísluší, aby sám definoval, který nástroj řešení krize je nejvhodnější. Rozhodnutí o volbě nástroje k řešení krize přijímá orgán příslušný k řešení krize, a nikoli nezávislý odhadce.

317 Je-li nezávislý odhadce požádán o provedení ocenění za účelem použití konkrétního nástroje, pokud je to nutné k dosažení cílů ocenění, nejde o nepřiměřenou závislost tohoto odhadce na orgánu příslušném k řešení krize. Pokud tedy SRB dospěl k závěru, že nástroj převodu činnosti je nejlépe uzpůsoben k tomu, aby bylo dosaženo účelů řešení krize, a pokud pověřil společnost Deloitte, aby provedla ocenění odpovídající účelům tohoto nástroje, je to tudíž třeba považovat za jistou formu pokynu v souladu s čl. 39 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075, který nezasahuje do nezávislosti odhadce.

318 Pokud jde o argument, že SRB přikázal společnosti Deloitte, aby nepředložila stanovisko týkající se čl. 20 odst. 5 písm. a) až c) a f) nařízení č. 806/2014, je třeba odkázat na analýzu druhé části tohoto žalobního důvodu.

319 Pokud jde o argument, podle kterého SRB dal společnosti Deloitte pokyn, aby nevypracovala konečné ocenění, stačí připomenout, že tato skutečnost, k níž došlo po přijetí plánu řešení krize, nemůže v žádném případě zpochybnit jeho legalitu.

320 Z předcházejících úvah vyplývá, že žalobci neprokázali, že SRB dal společnosti Deloitte pokyny v rozporu s čl. 39 odst. 3 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075.

321 Zadruhé žalobci tvrdí, že z důvodu tohoto vlivu SRB na společnost Deloitte měl odhadce v rozporu s čl. 38 téhož nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 významný zájem, který je společný nebo protichůdný s veřejným orgánem ve smyslu čl. 41 odst. 1 téhož nařízení v přenesené pravomoci. Žalobci rovněž tvrdí, že Deloitte porušila čl. 39 odst. 3 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075, jelikož od začátku řešení krize řídila začlenění společnosti Banco Popular do společnosti Banco Santander.

322 Nejprve, jak vyplývá z bodů 310 až 320 výše, je třeba toto tvrzení zamítnout vzhledem k tomu, že odvozuje existenci významného společného nebo protichůdného zájmu ze skutečnosti, že SRB měl na společnost Deloitte neodůvodněný vliv v rozporu s čl. 39 odst. 3 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075.

323 Kromě toho, pokud jde o porušení třetí podmínky stanovené v článku 38 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075, čl. 41 odst. 1 tohoto nařízení v přenesené pravomoci stanoví, že nezávislý odhadce nesmí mít skutečný nebo potenciální významný zájem, který je společný nebo protichůdný s příslušným veřejným orgánem nebo příslušným subjektem.

324 Podle čl. 41 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 se pro účely odstavce 1 skutečný nebo potenciální zájem považuje za významný, pokud by podle posouzení orgánu oprávněného ke jmenování nebo jiného orgánu, který může být zmocněn k provedení tohoto úkolu v dotčeném členském státě, mohl ovlivnit nebo být rozumně považován za ovlivňující úsudek nezávislého odhadce při provádění oceňování. Odstavec 3 tohoto článku upřesňuje, že relevantními jsou společné nebo protichůdné zájmy s členy subjektu nebo jeho věřiteli.

325 Postačí konstatovat, že žalobci neuvádějí, jaký je v projednávané věci tento skutečný nebo potenciální významný zájem, který je společný nebo protichůdný, mezi společností Deloitte a SRB nebo mezi společnostmi Deloitte a Banco Popular.

326 Konečně čl. 39 odst. 3 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 stanoví, že v souvislosti s prováděním ocenění nezávislý znalce nesmí vyžadovat ani přijímat finanční ani jiné výhody od příslušného veřejného orgánu nebo příslušného subjektu.

327 Je třeba konstatovat, podobně jako Komise a SRB, že případné obchodní závazky uzavřené mezi společnostmi Deloitte a Banco Santander po řešení krize nejsou relevantní a nemohou prokázat střet zájmů společnosti Deloitte v okamžiku provedení ocenění 2.

328 Z toho vyplývá, že žádný z argumentů žalobců nemůže prokázat nedostatečnou nezávislost společnosti Deloitte.

329 Třetí část musí být tudíž zamítnuta.

### *d) Ke čtvrté části, vycházející z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 z důvodu, že ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“*

330 Žalobci tvrdí, že SRB porušil čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014, podle kterého musí zajistit, aby bylo provedeno poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků subjektu. Toto ustanovení nepřiznává SRB značný prostor pro uvážení a je na něm, aby prokázal, že ocenění jsou v souladu s použitelnými ustanoveními. Tato část se v podstatě dělí na tři výtky.

#### *1) K první výtce, podle které bylo ocenění 2 založeno na nesprávných kritériích*

331 Žalobci tvrdí, že ocenění 2 odkazuje pouze na směrnici 2014/59 a na zákon 11/2015, a že tedy není v souladu s nařízením č. 806/2014. Deloitte uznává, že ocenění 2 není založeno na předpokladu stálého trvání, ale že provedla ocenění v rámci likvidace. Deloitte tedy nevzala v úvahu hodnotu aktiv, která by zohlednil nabyvatel, pokud by měl v úmyslu pokračovat v činnosti společnosti Banco Popular, jak se ve skutečnosti stalo. Je nesprávné ztotožňovat jejich ztrátu s tím, co by dostali v rámci běžného úpadkového řízení. Deloitte měla vypočítat hodnotu v rámci stálého trvání. Použitím likvidační hodnoty Deloitte podhodnotila hodnotu aktiv společnosti Banco Popular.

332 Je třeba upřesnit, že směrnice 2014/59 citovaná v rámci ocenění 2 obsahuje ustanovení rovnocenná ustanovením nařízení č. 806/2014.

333 Je třeba uvést, že tento argument vychází z nesprávného pochopení metodologie, která byla použita v ocenění 2. Ocenění 2 se totiž skládá ze dvou částí, z nichž první obsahuje prozatímní ocenění společnosti Banco Popular a druhá spočívá v simulaci scénáře likvidace. Cílem první části je určit ekonomickou hodnotu společnosti Banco Popular v případě použití nástroje převodu činnosti. Cílem druhé části je určit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by byla společnost Banco Popular likvidována v běžném úpadkovém řízení podle španělských právních předpisů.

334 Při přijetí programu řešení krize se SRB řídil první částí ocenění 2, jež obsahuje určení hodnoty aktiv a závazků společnosti Banco Popular v úzkém slova smyslu. Naproti tomu druhá část ocenění 2 odpovídá první simulaci podle čl. 20 odst. 9 nařízení č. 806/2014, vzhledem k tomu, že společnost Deloitte upřesnila, že neměla k dispozici všechny nezbytné informace ani dostatek času na to, aby v daném stadiu předložila více než jen pouhý přibližný odhad. Ocenění 3, které představuje konečné ocenění, jehož cílem bylo určit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, ve smyslu čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, bylo provedeno až po řešení krize.

335 Likvidační hodnota, jejíž použití ze strany společnosti Deloitte žalobci zpochybňují, tedy odpovídá druhé části ocenění 2.

336 I když žalobci svými argumentem zpochybňují druhou část ocenění 2, stačí konstatovat, že je irelevantní. Určení rozdílu mezi zacházením s akcionáři společnosti Banco Popular v rámci řešení krize a zacházením s akcionáři společnosti Banco Popular v rámci běžného úpadkového řízení totiž spadá pod ocenění 3 a konečné posouzení ztráty, kterou utrpěli akcionáři, je součástí rozhodnutí SRB ze dne 17. března 2020 přijatého na základě ocenění 3.

337 I když žalobci svým argumentem zpochybňují použití likvidační hodnoty společností Deloitte v první části ocenění 2 pro posouzení aktiv společnosti Banco Popular, stačí uvést, že v rámci této první části Deloitte zohlednila hodnotu zcizení společnosti Banco Popular, a nikoli likvidační hodnotu.

338 Pokud jde o použitou metodologii, Deloitte v ocenění 2 uvedla, že scénář, který byl brán v potaz pro účely určení ekonomické hodnoty, byl prodej banky s využitím nástroje převodu činnosti. V souladu s čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 bylo účelem tohoto ocenění poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které měly být převedeny, a k tomu, aby SRB porozuměl, co představuje obchodní podmínky pro účely čl. 24 odst. 2 písm. b) téhož nařízení.

339 Deloitte vysvětlila, že „[její] ekonomické ocenění má poskytnout odhad hodnoty, kterou může potenciální nabyvatel nabídnout za celou banku v otevřené, spravedlivé a soutěžní dražbě (‚hodnoty zcizení' ve smyslu článku 11 regulačních technických norem […])".

340 Z bodu 6 odůvodnění regulačních technických norem vyplývá, že u konkrétních opatření k řešení krize, jež orgán příslušný k řešení krize zvažuje, by měl být zvolen nejvhodnější základ pro měření (hodnota držení nebo hodnota zcizení).

341 Pokud jde o výběr základu pro měření, čl. 11 odst. 4 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 11 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví:

„Pokud opatření k řešení krize podle čl. 10 odst. 1 vyžadují, aby si aktiva a závazky ponechal subjekt, který je i nadále fungující institucí, použije odhadce jako vhodný základ pro měření hodnotu držení. Hodnota držení, je-li považována za spravedlivou, obezřetnou a realistickou, může předjímat normalizaci podmínek na trhu.

Hodnota držení se jako základ pro měření nepoužije v případech, kdy jsou aktiva převedena na společnost pro správu aktiv podle článku 42 směrnice 2014/59/EU nebo na překlenovací instituci podle článku 40 uvedené směrnice, nebo pokud se použije nástroj převodu činnosti podle článku 38 směrnice 2014/59/EU.“

342 Článek 12 odst. 4 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví, že „[p]okud situace subjektu brání tomuto subjektu v držení aktiva nebo v pokračování v určité činnosti nebo pokud orgán příslušný k řešení krize k dosažení cílů řešení krize považuje za nutný prodej z jiných důvodů, očekávané peněžní toky se vztáhnou k hodnotám zcizení očekávaným během daného období zcizení“.

343 Faktory, jež by měly být brány v úvahu pro účely určení hodnoty zcizení pro účely použití nástroje převodu činnosti, jsou definovány v čl. 12 odst. 5 až 7 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 5 až 7 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345.

344 Vyplývá z toho, že žalobci nemohou tvrdit, že hodnota zcizení nepředstavovala v rámci ocenění 2 metodologii vhodnou k posouzení hodnoty společnosti Banco Popular.

345 První výtka musí být tudíž zamítnuta.

*2) K druhé výtce důvodu, podle které jsou ocenění 1 a 2 vysoce spekulativní*

346 Zaprvé žalobci tvrdí, že SRB uvedl, že ocenění 1 neposkytuje žádnou záruku, pokud jde o přesnost výsledků vyjádřených ve zprávě, a že Deloitte v ocenění 2 vyjádřila mnohé výhrady k jeho spolehlivosti a dostatečnosti ověřených informací.

347 Je třeba připomenout, že z téhož důvodu, který je uveden v bodě 294 výše, jsou argumenty zpochybňující ocenění 1 neúčinné.

348 Pokud jde o ocenění 2, v dopise přiloženém k oznámení, jímž bylo toto ocenění předáno SRB, společnost Deloitte uvedla, že byla s ohledem na velmi problematický stav likvidity ve společnosti Banco Popular vyzvána, aby provedla ocenění ve velmi krátké lhůtě. Hlavní část této práce byla omezena na dvanáct dnů počínaje dnem, kdy získala přístup k dokumentaci, zatímco za běžných podmínek by taková činnost trvala šest týdnů. Deloitte uvedla, že dostupné informace obsahovaly několik nedostatků a rozporů. Deloitte zmínila, že ocenění musí být považováno za vysoce neurčité a za prozatímní ve smyslu článku 36 směrnice 2014/59 a že do něj byla na základě čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59, který odpovídá čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014, zahrnuta rezerva na dodatečné ztráty.

349 Jak uvádějí žalobci, Deloitte také zmiňuje omezení spojená s časem a dostupnými informacemi v části přílohy k ocenění 2 nazvané „Působnost, základ práce a omezení“ (scope, basis of work and limitations), která připomíná podmínky, za kterých musela provést ocenění 2.

350 Článek 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví situaci, kdy v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9 tohoto článku, což odpovídá zejména situaci, kdy není možné doplnit ocenění určitými informacemi uvedenými v účetních knihách a evidenci. Toto ustanovení rovněž připouští, že u každého prozatímního ocenění může vyvstat nejistota, neboť v druhém pododstavci stanoví, že prozatímní ocenění zahrnuje rezervu na dodatečné ztráty.

351 V souladu s tímto ustanovením tedy společnost Deloitte uvedla pouze to, že s ohledem na krátkou dobu vyhrazenou pro provedení ocenění musela vycházet z neúplných informací, a upřesnila, že ocenění, jež provedla, musí být považováno za prozatímní ocenění ve smyslu čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59.

352 Z článku 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 mimoto vyplývá, že naléhavost okolností umožnila, aby SRB pro účely přijetí programu řešení krize vycházel z ocenění 2 provedeného na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

353 Kromě toho nejistoty vlastní ocenění 2 jsou zdůrazněny v regulačních technických normách, z nichž vyplývá, že při odhadu a diskontování peněžních toků, které subjekt může očekávat v souvislosti se stávajícími aktivy a pasivy, se odhadce musí opírat o spravedlivé, obezřetné a realistické předpoklady a zohlednit různé faktory a okolnosti.

354 Zvláště pokud jde o odhady týkající se hodnoty zcizení, čl. 12 odst. 5 regulačních technických norem, který je převzat do čl. 12 odst. 5 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345 stanoví:

„Hodnotu zcizení odhadce určí na základě peněžních toků, které může, po odečtení nákladů zcizení a po odečtení očekávané hodnoty jakýchkoli případných poskytnutých záruk, subjekt rozumně očekávat za stávajících převládajících tržních podmínek při běžném prodeji nebo převodu aktiv nebo závazků. Pokud je to vhodné s ohledem na opatření, jež mají být přijata v rámci programu řešení krize, může odhadce určit hodnotu zcizení pomocí snížení o případnou slevu při urychleném prodeji na dostupnou tržní cenu tohoto prodeje nebo převodu. K určení hodnoty zcizení aktiv, jež nemají likvidní trh, odhadce zváží dostupné ceny na trzích, na kterých se obchoduje s obdobnými aktivy, nebo modelové výpočty s použitím dostupných tržních parametrů, s případným zohledněním slev pro nelikviditu.“

355 V čl. 12 odst. 6 regulačních technických norem, který je převzat do čl. 12 odst. 6 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, jsou uvedeny různé faktory, které odhadce bere v úvahu a mohou ovlivnit hodnoty zcizení a lhůty zcizení.

356 Z toho vyplývá, že ocenění 2 spočívá na předpokladech a závisí na mnoha faktorech. V souladu s regulačními technickými normami se při určování hodnoty zcizení společnosti Banco Popular ke dni řešení krize společnost Deloitte při ocenění 2 opírala o odhady a hodnocení do budoucna a prezentovala výsledek ve formě rozpětí hodnot.

357 Je tedy třeba mít za to, že s ohledem na časová omezení a na dostupnost informací je každé prozatímní ocenění provedené na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 provázeno nejistotou a přibližnými odhady a že výhrady, jež uvedla společnost Deloitte, neznamenají, že by ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

358 Zadruhé žalobci tvrdí, že čl. 20 odst. 1, 4 a 12 nařízení č. 806/2014 vyžaduje, aby ocenění zahrnovalo veškerá aktiva a pasiva dotyčného subjektu. Deloitte přitom uvedla, že se soustředila na určité kategorie aktiv, jejichž ocenění je vysoce nejisté.

359 Žalobci odkazují na tvrzení společnosti Deloitte obsažené v průvodním dopise ke zprávě k ocenění 2, podle kterého s ohledem na krátkou dobu dostupného času pro vyhotovení ocenění 2 musela striktně upřednostnit zkoumání dostupných informací a soustředit se pouze na klíčová aktiva a pasiva, jejichž ocenění bylo vysoce nejisté.

360 Stačí poukázat na to, že tento přístup je v souladu s ustanoveními článku 8 regulačních technických norem, podle nichž:

„Odhadce se zvlášť zaměří na oblasti s velkou mírou nejistoty ocenění, jež mají významný dopad na celkové ocenění. U těchto oblastí odhadce poskytne výsledky ocenění ve formě co nejpřesnějších bodových odhadů a případně rozpětí hodnot […]“

361 Zatřetí žalobci tvrdí, že posouzení kategorií aktiv v ocenění 2 nesplňuje minimální požadavky čl. 20 odst. 4 a 6 nařízení č. 806/2014. Zpochybňují ocenění, které provedla Deloitte v ocenění 2 pro různé kategorie aktiv.

362 Žalobci v souvislosti s řadou kategorií aktiv tvrdí, že společnost Deloitte neměla dostatečné informace a výsledek jejího posouzení se liší od ocenění 1.

363 V tomto ohledu z předcházejících úvah vyplývá, že nejistota je inherentní jakémukoliv prozatímnímu ocenění a že vzhledem k velmi krátké době, kterou měla společnost Deloitte k dispozici, nemohla mít k dispozici některé informace. Tato nejistota se odráží zejména ve skutečnosti, že společnost Deloitte v ocenění 2 v souladu s regulačními technickými předpisy uvedla, že výsledky ocenění mají podobu rozpětí hodnot, které zahrnuje nejlepší a nejhorší scénář, jakož i nejlepší možné ocenění.

364 Na druhé straně skutečnost, že posouzení těchto aktiv v ocenění 2 se liší od posouzení uvedeného v ocenění 1, není relevantní, jelikož tato dvě ocenění měla odlišné cíle a byla založena na různých metodách výpočtu. Cílem ocenění 2 bylo stanovit hodnotu převodu aktiv pro potenciálního nabyvatele, která předpokládala úpravy ve vztahu k jejich účetní hodnotě. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že v rámci ocenění 2 provedla Deloitte úpravy hodnoty každé kategorie aktiv na základě konsolidované rozvahy společnosti Banco Popular ke dni 31. března 2017.

365 Srovnání provedená žalobci mezi hodnotou úprav vypočítaných v rámci ocenění 2, pokud jde o úvěry a pohledávky, realitních aktiv a daňové pohledávky, a mezi hodnotou těchto kategorií aktiv v rámci ocenění 1 tudíž nejsou relevantní.

366 Je třeba zkoumat ostatní argumenty žalobců, které jsou vlastní každé kategorii aktiv.

367 Pokud jde o ocenění úvěrů a pohledávek, žalobci tvrdí, že jelikož Deloitte nebyla schopna provést analýzu diskontovaných peněžních toků (Discounting Cash Flows), provedla vysoce spekulativní ocenění, což vedlo k podhodnocení těchto aktiv s úpravou 3,5 miliardy eur v základním scénáři oproti úpravě mezi 501 a 774 miliony eur v rámci ocenění 1.

368 V rámci ocenění 2 Deloitte uvedla, že její metoda výpočtu hospodářské hodnoty úvěrů a pohledávek spočívá v odhadu očekávané úvěrové ztráty. Dospěla tak k rozpětí úprav od 2,7 miliardy eur při nejlepším scénáři do 6,9 miliardy eur při nejhorším scénáři a k nejlepšímu odhadu ve výši 3,5 miliardy eur.

369 Je třeba uvést, že tato metoda je v souladu s regulačními technickými normami.

370 V tomto ohledu je třeba uvést, že úvěry a pohledávky patří mezi oblasti s velkou mírou nejistoty, na něž se musí odhadce zvlášť zaměřit, jak stanoví čl. 8 písm. a) regulačních technických norem:

„[Ú]věry nebo úvěrová portfolia, u nichž očekávané peněžní toky závisí na schopnosti, ochotě nebo motivaci protistrany plnit své závazky, pokud tato očekávání vycházejí z předpokladů spojených s mírami prodlení, pravděpodobností selhání, se ztrátovostí ze selhání nebo s vlastnostmi nástrojů, zejména nasvědčují-li tomu modely ztrát pro určité portfolio úvěrů.“

371 Na stranách 4 až 11 přílohy k ocenění 2 navíc společnost Deloitte vysvětlila úpravy, jež provedla v souvislosti s oceněním úvěrů a pohledávek, zejména z pohledu rizik platební neschopnosti. Žalobci nevznáší žádný argument, kterým by tyto úpravy zpochybňovali. Kromě odkazu na ocenění 1 žalobci nevysvětlují, proč by mělo ocenění úprav provedených společností Deloitte v rámci nejlepšího ocenění představovat podhodnocení.

372 Pokud jde o ocenění nemovitých aktiv, žalobci tvrdí, že se Deloitte omezila na zkoumání vzorku 112 hodnotících zpráv, že nezohlednila likviditu portfolia a nevzala v úvahu jiná nemovitá aktiva v hodnotě 1,043 miliardy eur, což vedlo k významnému podhodnocení.

373 Je třeba uvést, že tyto argumenty vycházejí z nesprávného výkladu ocenění 2.

374 V tomto ohledu společnost Deloitte na straně 5 zprávy k ocenění 2 uvedla, že její ocenění vychází z informací zahrnujících 93 % portfolia nemovitostí společnosti Banco Popular, které byly extrapolovány k pokrytí všech aktiv. Zmiňuje skutečnost, že použila svou vlastní metodiku ocenění a že k ověření získaných výsledků použila druhou metodiku tím, že provedla křížové ověření u nejdůležitějších nemovitých aktiv na základě vzorku 112 hodnotících zpráv provedených třetími osobami, aby upravila své předpoklady a vydala přesnější sestupné ocenění. Žalobci tedy nemohou tvrdit, že ocenění nemovitých aktiv v rámci zhodnocení 2 vycházelo pouze z těchto 112 zpráv.

375 Kromě toho skutečnost, že Deloitte uvedla, že likvidita analyzovaného portfolia nemovitých aktiv je omezená, neznamená, jak tvrdí žalobci, že tuto likviditu nezkoumala. Například na stranách 15 a 16 přílohy ocenění 2 Deloitte ve svém posouzení realitního portfolia společnosti Banco Popular podle druhu aktiv opakovaně zmiňuje jejich omezenou likviditu.

376 Kromě toho z tabulky na straně 26 přílohy ocenění 2, nadepsané „Výsledek ocenění (struktura rozvahy)“, vyplývá, že Deloitte zohlednila nemovitá aktiva označená v rozvaze společnosti Banco Popular jako „ostatní“ v hodnotě 1,043 miliardy eur. Zmínka na straně 12 přílohy ocenění 2, podle níž tato nemovitá aktiva označená jako „ostatní“ nebyla posuzována, znamená pouze to, že Deloitte na něj neuplatnila žádnou úpravu. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, z toho tedy nemohlo vyplývat podhodnocení.

377 Pokud jde o ocenění daňových pohledávek, žalobci se opírají o výpočet provedený společností Banco Santander na konci řešení krize, aby tvrdili, že Deloitte provedla podhodnocení.

378 V tomto ohledu stačí připomenout, že cílem analýzy provedené společností Deloitte bylo určit hodnotu různých kategorií aktiv pro každého potenciálního nabyvatele. Hodnota, kterou těmto aktivům připsala Banco Santander po nabytí Banco Popular, závisející na synergiích mezi těmito dvěma subjekty, tedy není relevantní pro posouzení platnosti ocenění 2.

379 Kromě toho Deloitte uvedla ve zprávě k ocenění 2, že posouzení nechráněných odložených daňových pohledávek závisí na očekávaném zdanitelném zisku nabyvatele (obchodní plán) a na stávajících hladinách daňových zápočtů. Na straně 32 přílohy k ocenění 2 zejména vysvětlila, že ocenění nechráněných odložených daňových pohledávek závisí na nabyvateli, zejména pak na tom, zda se jedná o španělský nebo zahraniční subjekt, a že pokud je nabyvatelem španělská banka, vymahatelnost těchto pohledávek i jejich uznání v rozvaze závisí na obchodním plánu společnosti Banco Popular a na obchodním plánu nabyvatele. Ve zprávě k ocenění je zmíněno, že Deloitte ve svém ocenění všechny tyto možnosti zohledňuje.

380 Co se týče ocenění rezerv na pokrytí právních rizik, žalobci tvrdí, že společnost Deloitte nepřezkoumala právní stanovisko k opodstatněnosti nároků, které vedly k těmto rezervám.

381 V rámci ocenění 2 Deloitte uvedla, že vycházela z výpočtů provedených vedením společnosti Banco Popular, když provedla úpravy založené na jejích vlastních zkušenostech a trendech odvětví. Je třeba mít za to, že tato metoda umožňuje dosáhnout „poctivého, obezřetného a realistického“ ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

382 Pokud jde o ocenění společných podniků, dceřiných společností a přidružených podniků, žalobkyně tvrdí, že Deloitte použila metodu založenou na tržní hodnotě a nepotvrdila její výsledek posouzením založeným na jiných metodách. Navíc výsledek ocenění 2 je údajně v rozporu s oceněním 3, hodnoceními provedenými jinými analytiky trhu, jakož i pozdějším prodejem některých z těchto aktiv.

383 Na jedné straně je třeba připomenout, že Deloitte správně použila metodu založenou na hodnotě zcizení společnosti Banco Popular, která v souladu s regulačními technickými předpisy odpovídá ceně, kterou lze získat na trhu za dané aktivum nebo skupinu aktiv s přihlédnutím k přiměřenému diskontování. Skutečnost, že Deloitte uvedla, že nebyla schopna provést porovnání jinými metodami, nemůže zpochybnit výsledek ocenění 2 založeného na vhodné metodě analýzy.

384 Kromě toho hodnocení provedená po provedení ocenění nejsou relevantní. Žalobci mimoto nesprávně srovnávají hodnotu 1,9 miliardy eur zohledněnou v ocenění 2 s částkou 7,496 miliardy eur uvedenou v ocenění 3. V ocenění 2 Deloitte upřesnila, že její analýza je založena na konsolidovaném základě a že tato část posouzení je omezena na společné podniky a přidružené podniky, zatímco ocenění 3 zahrnovala dceřiné společnosti.

385 Pokud jde o ocenění nehmotných aktiv, žalobci tvrdí, že Deloitte připsala nulovou hodnotu obchodnímu majetku společnosti Banco Popular a omezenou hodnotu ochranné známce Banco Pastor, což neodpovídá realitě. Deloitte tvrdila, že neměla k dispozici testy snížení hodnoty, takže nemohla potvrdit reálnou hodnotu nehmotných aktiv.

386 Je třeba uvést, že ve zprávě k ocenění 2 Deloitte v souvislosti s obchodním majetkem vysvětlila, že potenciální nabyvatel nepřipíše žádnou hodnotu již existujícímu obchodnímu majetku, pokud se nejedná o identifikovatelná aktiva v kontextu seskupení podniků. Uvedla, že vzhledem k silné přítomnosti ochranné známky Banco Pastor v Galicii má tato ochranná známka hodnotu pro třetí osobu a že rozpětí hodnot odhadla pomocí metody licenčních poplatků, která je nejpoužívanější metodou pro hodnocení ochranných známek. Žalobci neuplatňují žádný konkrétní argument, který by mohl tato vysvětlení zpochybnit.

387 Ve zprávě k ocenění 2 společnost Deloitte uvedla, že jí nebyly poskytnuty testy snížení hodnoty, takže nebyla schopna analyzovat podklady, které Banco Popular použila pro tato aktiva, ale že nízká výkonnost společnosti Banco Popular v posledních letech naznačuje možné snížení hodnoty nehmotných aktiv. Z toho vyplývá, že kdyby Banco Popular poskytla tyto informace, nutně by to vedlo ke snížení hodnoty v porovnání s hodnotou konsolidované rozvahy z března 2017 zohledněnou společností Deloitte.

388 Pokud jde o aktiva a dluhové nástroje, žalobci tvrdí, že Deloitte provedla vlastní odhady z důvodu nedostatku dostatečných informací týkajících se vlastností aktiv třetí úrovně.

389 Tímto argumentem žalobci opět poukazují na věty zprávy k ocenění 2, ve kterých Deloitte uvedla, jaké zdroje nejistoty jejího posouzení jsou inherentní prozatímnímu ocenění. Nepředkládají však žádný argument, který by tyto odhady zpochybnil.

390 Konečně, pokud jde o synergie a další klíčové faktory, žalobci tvrdí, že vzhledem k tomu, že výpočet provedený společností Deloitte byl upraven, není možné ověřit, zda její odhad odpovídá rentabilitě uvedené společností Banco Santander po koupi společnosti Banco Popular.

391 V tomto ohledu ve zprávě k ocenění 2 společnost Deloitte poukázala na to, že svůj odhad provedla na základě veřejně dostupných informací o fúzích a akvizicích v bankovním sektoru ve Španělsku, že „synergie se mohou lišit v závislosti na nabyvateli a závisí zejména na tom, zda se dceřiné společnosti překrývají“, a že „čím více se dceřiné společnosti překrývají, tím významnější synergie mohou nastat“. Uvedla, že synergie jsou silně závislá na nabyvateli. Deloitte přitom musela provést své posouzení s přihlédnutím ke všem potenciálním nabyvatelům. Výsledek tohoto ocenění nelze srovnávat se synergiemi realizovanými společností Banco Santander po koupi společnosti Banco Popular.

392 Z předcházejících úvah vyplývá, že žalobci nevznesli žádný argument, který by mohl zpochybnit ocenění aktiv společnosti Banco Popular provedené společností Deloitte v rámci ocenění 2.

393 Druhá výtka musí být tudíž zamítnuta.

*3) Ke třetí výtce, podle které není ocenění 2 „poctivé, obezřetné a realistické“*

394 Zaprvé žalobci tvrdí, že odhadované rozpětí hodnoty společnosti Banco Popular ze strany společnosti Deloitte nelze akceptovat z důvodu značných odchylek mezi různými scénáři.

395 Deloitte v ocenění 2 uvedla, že výsledek jejího ocenění se pohybuje v rozmezí od 1,3 miliardy eur do minus 8,2 miliardy eur, přičemž nejlepší odhad se pohyboval uprostřed tohoto rozmezí na hodnotě minus 2 miliardy eur.

396 Na jedné straně je třeba uvést, že žalobci pouze zpochybňují věrohodnost tohoto rozpětí, aniž předkládají jakýkoli konkrétní argument. Na druhé straně je třeba uvést, že rozsah rozpětí je odůvodněn metodou použitou v ocenění 2.

397 Pokud jde o metodologii použitou v ocenění 2, Deloitte v tomto ohledu uvedla, že zvolila přístup podle jednotlivých kategorií, přičemž pro účely odhadu ztrát a zisků upravila účetní hodnoty u jednotlivých tříd aktiv a závazků a provedla další úpravy hodnoty, jež by učinil každý nabyvatel. Pro každou třídu aktiv a závazků tak vytvořila rozpětí hodnot.

398 Tato metoda je v souladu s čl. 2 odst. 3 regulačních technických norem, který je převzat do čl. 2 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, podle kterého:

„Odhadce poskytne co nejpřesnější bodový odhad hodnoty daného aktiva, závazku nebo jejich kombinace. Kde je to vhodné, poskytnou se výsledky ocenění také ve formě rozpětí hodnot.“

399 Součet nejnižších hodnot pro každou třídu aktiv a pasiv poskytl spodní odhad rozpětí hodnot a součet nejvyšších hodnot poskytl horní odhad rozpětí hodnot. Tato metoda tedy vysvětluje rozsah rozpětí hodnot použitý v ocenění 2.

400 Navíc, jak zdůrazňuje SRB, vzhledem k rozsahu rozvahy společnosti Banco Popular s hodnotou více než 130 miliard eur představuje rozdíl mezi oběma krajními hodnotami rozpětí pouze přibližně 7 % rozvahy. Tento rozdíl tedy odráží míru nejistoty, která je vlastní procesu oceňování.

401 Zadruhé žalobci tvrdí, že negativní ocenění Banco Popular v ocenění 2 není slučitelné s odhady ECB, SRB a španělských orgánů, podle kterých byla banka solventní. Ocenění 2 je neslučitelné s oceněním 1, ve kterém SRB konstatoval, že i po úpravách by Banco Popular zůstala solventní. Odůvodnění ocenění 1 a 2 jsou protichůdná, pokud jde o selhání či pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular.

402 V úvodním shrnutí technických norem EBA je poukazováno na nutnost rozlišovat mezi dvěma typy ocenění předcházejících řešení krize, a sice mezi oceněním 1 provedeným na základě čl. 36 odst. 4 písm. a) směrnice 2014/59, který je rovnocenný čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, a oceněním 2 provedeným na základě čl. 36 odst. 4 písm. b) až g) směrnice 2014/59, který odpovídá čl. 20 odst. 5 písm. b) až g) nařízení č. 806/2014.

403 Bod 1 odůvodnění regulačních technických norem, který byl převzat do bodu 1 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, připomíná tento rozdíl mezi počátečním oceněním, při kterém se posuzuje, zda byly splněny podmínky pro odpis a konverzi kapitálových nástrojů nebo podmínka zahájení řešení krize, na jedné straně a následným oceňováním, jež vytváří základ pro rozhodnutí o uplatnění jednoho nebo více nástrojů k řešení krize, na straně druhé. V regulačních technických normách jsou stanovena rozdílná kritéria pro provedení ocenění 1 a ocenění 2.

404 Pokud jde o ocenění 1, regulační technické normy uvádějí, že relevantní kritérium spočívá v určení, zda je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné.

405 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, nebylo cílem ocenění 2 určit, zda se Banco Popular nacházela v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné, a nemohou se tedy v tomto ohledu dovolávat rozporu s oceněním 1.

406 Mimoto je třeba uvést, že rozdíly mezi závěry ocenění 1 a ocenění 2 pramení ze skutečnosti, že tato ocenění mají různé cíle, a proto vycházejí z rozdílných kritérií posuzování, jež jsou definována technickými normami EBA. Podle technických norem EBA má tedy ocenění 1 především určit, zda celková hodnota aktiv subjektu překračuje hodnotu jejích závazků, jinými slovy, zda je tento subjekt solventní z pohledu rozvahy, zatímco ocenění 2 se musí opírat o ekonomickou hodnotu subjektu, nikoli o jeho hodnotu účetní.

407 Každopádně, pokud jde o argument žalobců, podle kterého jsou závěry ocenění 1 a 2 protichůdné, stačí konstatovat, že je neúčinný, jelikož závěry ocenění 1 již po ocenění ECB ze dne 6. června 2017 nebyly relevantní z důvodu uvedeného v bodě 294 výše.

408 Kromě toho je třeba připomenout, že ECB ve svém posouzení nevycházela z platební neschopnosti společnosti Banco Popular, když dospěla k závěru, že je Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. Závěr ECB, podle kterého Banco Popular z důvodu stavu své likvidity a neschopnosti vytvářet novou likviditu nebude v blízké budoucnosti schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, není v rozporu se skutečností, že Banco Popular byla solventní z účetního hlediska.

409 Vzhledem k tomu, že v ocenění 2 musí být brána v úvahu ekonomická hodnota společnosti Banco Popular, a nikoli účetní hodnota této společnosti, žalobci nemohou poukazovat na existenci rozporu mezi tím, že solventnost společnosti Banco Popular byla konstatována v ocenění 1, v posouzení provedeném ECB nebo ze strany Španělské centrální banky, a závěrem ocenění 2.

410 Ani jejich tvrzení týkající se výpočtu hodnoty čistých aktiv společnosti Banco Popular po zohlednění úprav souvisejících s neproduktivními aktivy, které měla v úmyslu ECB a Banco Popular, proto nejsou relevantní pro posouzení platnosti ocenění 2, jelikož se týkají pouze účetní hodnoty společnosti Banco Popular.

411 Z předcházejících úvah vyplývá, že třetí výtku, a tudíž i čtvrtou část je třeba zamítnout.

### *e) K páté části, vycházející z porušení čl. 20 odst. 7 a 9 nařízení č. 806/2014*

412 Žalobci namítají porušení čl. 20 odst. 7 nařízení č. 806/2014, který stanoví, že ocenění doplní mimo jiné aktuální rozvaha a zpráva o finanční pozici subjektu. Deloitte přiznala, že neprovedla analýzu struktury podniku a rozvah jednotlivých subjektů. Bez rozvah jednotlivých subjektů skupiny Banco Popular společnost Deloitte provedla své hodnocení na konsolidovaném základě. Deloitte však uvedla, že analýza jednotlivých subjektů má zásadní význam.

413 Žalobci rovněž namítají porušení čl. 20 odst. 9 nařízení č. 806/2014, jelikož Deloitte uznala, že nebyla schopna zohlednit rozdělení věřitelů do tříd podle priority pohledávek. Deloitte však zahrnula hierarchii věřitelů do ocenění 3, přičemž vycházela z informací dostupných k 6. červnu 2017.

414 Je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že v projednávaném případě bylo ocenění 2 prozatímním oceněním provedeným na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014, z tohoto ustanovení uvedeného v bodě 302 výše výslovně vyplývá, že muselo splňovat požadavky čl. 20 odst. 7 a 9 tohoto nařízení, pouze pokud to bylo za daných okolností přiměřeně proveditelné.

415 Kromě toho na rozdíl od tvrzení žalobců čl. 20 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neukládá, že ocenění musí být doplněno aktuální rozvahou a zprávou o finanční pozici každého subjektu skupiny, která je předmětem řešení krize. Pojem „subjekt“ uvedený v tomto článku je definován v článku 2 nařízení č. 806/2014. Ocenění 2 bylo založeno na konsolidované rozvaze skupiny Banco Popular.

416 Kromě toho se žalobci opírají o výňatky z ocenění 2, které nejsou relevantní.

417 Ve výňatku z přílohy ocenění 2, který uvádějí žalobci, Deloitte uvedla, že vzhledem k tomu, že jí nebyla sdělena podniková struktura subjektu a rozvahy jednotlivých subjektů, byl její scénář likvidace připraven na konsolidovaném základě za ilustrativním účelem, což je v rozporu se španělským právem. V jiném výňatku z této přílohy, který žalobci rovněž zmiňují, Deloitte tvrdila, že analýza jednotlivých subjektů je klíčová pro simulaci scénáře likvidace. Žalobci rovněž odkazují na výňatky, ve kterých společnost Deloitte uvádí, že neměla k dispozici dostatek údajů

nebo čas k tomu, aby mohla seřadit věřitele podle jejich pořadí, a že skutečnost, že její výpočty byly provedeny na úrovni skupiny Banco Popular, by mohla mít významné dopady, pokud jde o hodnotu pro věřitele některých subjektů, které získají náhradu ve výši 100 % na úkor věřitelů jiných subjektů.

418 Tyto výňatky, které jsou uvedeny v druhé části přílohy ocenění 2 týkající se simulace scénáře likvidace, a nikoli v první části této přílohy týkající se prozatímního ocenění společnosti Banco Popular, přitom nejsou relevantní. Je totiž třeba připomenout, že program řešení krize byl přijat s ohledem na první část přílohy ocenění 2 obsahující prozatímní ocenění společnosti Banco Popular připravené za účelem použití nástroje převodu činností.

419 Jak je uvedeno v bodě 3 zprávy k ocenění 2, cílem simulace scénáře likvidace bylo určit, zda by se s akcionáři a věřiteli společnosti Banco Popular zacházelo lépe, pokud by byla Banco Popular předmětem likvidace v rámci běžného úpadkového řízení podle španělských právních předpisů.

420 Na jedné straně však Deloitte v druhé části přílohy ocenění 2, která obsahuje tuto simulaci, vysvětlila, že pokud by měla více údajů o rozvaze každého subjektu a více času, mohla by upřesnit hypotézy likvidace a vypracovat strategii scénáře likvidace. Uvedla, že simulace scénáře likvidace uvedená v příloze ocenění 2 je orientační.

421 V souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 Deloitte provedla odhad podle čl. 20 odst. 9 tohoto nařízení, pokud to bylo za daných okolností přiměřeně proveditelné.

422 Na druhé straně otázka zacházení s akcionáři a věřiteli v rámci scénáře likvidace spadá pod ocenění 3, jehož cílem je podle čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014 určit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Deloitte předala SRB ocenění 3 dne 14. června 2018 po přijetí programu řešení krize.

423 Kromě toho tvrzení žalobkyň, podle kterého společnost Deloitte zahrnula hierarchii věřitelů do ocenění 3 pouze na základě informací dostupných k 6. červnu 2017, není relevantní, pokud jde o posouzení legality programu řešení krize. V každém případě je toto tvrzení chybné v tom smyslu, že i když je v ocenění 3 uvedeno, že se zakládá na finančních informacích dostupných k 6. červnu 2017, uvádí se v něm i to, že vychází z mnoha informací získaných po přijetí programu řešení krize, které tedy nebyly k dispozici v době vypracování ocenění 2.

424 Pátá část musí být tudíž zamítnuta.

425 Z předcházejících úvah vyplývá, že SRB se nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že ocenění 2 je v souladu s článkem 20 nařízení č. 806/2014. V důsledku toho je třeba druhý žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu.

### *3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut a práva na přístup ke spisu, zakotvených v čl. 41 odst. 2 Listiny*

426 Žalobci tvrdí, že SRB porušil právo být vyslechnut zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, jelikož nebyli vyslechnuti a neměli před přijetím programu řešení krize přístup ke spisu. Tento žalobní důvod se v podstatě dělí na dvě části.

*a) K první části, vycházející z porušení práva být vyslechnut*

427 Žalobci tvrdí, že právo být vyslechnut, zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, se vztahuje na každé opatření, které se může dotknout určité osoby, a zejména v případě řešení krize instituce, ve které tato osoba vlastní akcie. Napadená rozhodnutí se týkají řešení krize jediné banky a dotčenými osobami jsou její akcionáři a věřitelé. Držitelé kapitálových nástrojů banky by měli být vyslechnuti, dříve než jsou zbaveni svého majetku.

428 Komise tvrdí, že rozhodnutí o řešení krize v rozsahu, v němž se týká žalobců, nepředstavuje individuální opatření, ale opatření s obecnou působností, a že článek 41 Listiny se nepoužije. Domnívá se, že i kdyby žalobci měli právo být vyslechnuti před přijetím programu řešení krize, toto právo může zahrnovat určitá omezení.

429 SRB tvrdí, že omezení práva být vyslechnut v rozsahu, pokud by se uplatnilo, by bylo odůvodněno potřebou zajistit účinnost rozhodnutí o řešení krize a stabilitu finančních trhů.

430 Je třeba připomenout, že čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

431 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů. Kromě toho je třeba upřesnit, že právo být vyslechnut sleduje dvojí cíl. Jednak slouží šetření věci a co nejpřesnějšímu a nejsprávnějšímu zjištění skutkových okolností a jednak umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo zda bude mít takový, či jiný obsah (viz rozsudek ze dne 4. června 2020, ESVČ v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, body 68 a 69 a citovaná judikatura).

432 Je třeba uvést, že Soudní dvůr zdůraznil význam práva být vyslechnut a jeho velmi širokou působnost v unijním právním řádu, když měl za to, že toto právo musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že toto právo musí být dodrženo dokonce i když použitelná právní úprava takovou náležitost výslovně nestanoví (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, body 85 a 86 a citovaná judikatura; ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 67 a citovaná judikatura, a ze dne 7. listopadu 2019, ADDE v. Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, bod 89 a citovaná judikatura).

433 Vzhledem k tomu, že je zásada práva na obhajobu, která zahrnuje i právo být vyslechnut, základní a obecnou zásadou unijního práva, nelze její uplatnění právním předpisem vyloučit ani omezit a její dodržování musí být zajištěno jak v případě, že není specificky upravena, tak v případě, že právní předpis uvedenou zásadu nerespektuje (viz rozsudek ze dne 18. června 2014, Španělsko v. Komise, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 62 a citovaná judikatura).

434 Nejprve je třeba uvést, že účelem programu řešení krize přijatým SRB je řešení krize společnosti Banco Popular, která tedy musí být považována za osobu, jíž bylo určeno individuální opatření a jejíž právo být vyslechnuta je zaručeno prostřednictvím čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny.

435 Přitom je třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalobcům není určen program řešení krize, který nepředstavuje individuální opatření přijaté vůči nim, ani jim není určeno rozhodnutí 2017/1246, kterým byl tento program řešení krize schválen.

436 Je však třeba uvést, že SRB vykonal v souladu s čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014 pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

437 Ačkoli postup, v němž SRB přijal program řešení krize, nepředstavuje individuální postup zahájený ve vztahu k žalobcům, může vést k přijetí opatření, které by se mohlo nepříznivě dotknout jejích zájmů, zaujímají-li postavení akcionářů či držitelů kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

438 V judikatuře Soudního dvora uvedené v bodě 432 výše je právo být vyslechnut vykládáno široce, a sice v tom smyslu, že musí být zaručeno každé osobě v řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení.

439 Kromě toho na jedné straně podle bodu 121 odůvodnění nařízení č. 806/2014 Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí práva, svobody a zásady uznané zejména v Listině, včetně práva na obranu, a mělo by být prováděno v souladu s těmito právy a zásadami. Na druhé straně, i když článek 18 nařízení č. 806/2014 nestanoví, že SRB vyslechne akcionáře nebo držitele kapitálových nástrojů dotyčného subjektu v průběhu postupu řešení krize, žádné ustanovení nařízení č. 806/2014 takovému vyslechnutí výslovně nebrání.

440 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobci nevznášejí námitku protiprávnosti vůči nařízení č. 806/2014 v rozsahu, v němž nestanoví předchozí vyslechnutí akcionářů nebo držitelů kapitálových nástrojů před přijetím programu řešení krize. Tvrdí, že právo být vyslechnut by jim mělo být přiznáno v rámci postupu řešení krize společnosti Banco Popular podle čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, i když ho použitelná právní úprava neupravuje.

441 Nicméně v případě, že by se akcionáři a věřitelé subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, mohli dovolávat práva být vyslechnut v rámci postupu řešení krize, může výkon tohoto práva podléhat omezením v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

442 Článek 52 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, když jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

443 Soudní dvůr rozhodl, že základní práva včetně dodržení práva na obhajobu nepředstavují absolutní práva, nýbrž mohou obsahovat omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a nepřípustným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudky ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 33 a citovaná judikatura, a ze dne 20. prosince 2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, bod 50 a citovaná judikatura).

444 Z toho vyplývá, že nevyslechnutí žalobců, jakožto akcionářů nebo držitelů kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular v rámci postupu řešení krize, ať už ze strany SRB či Komise, mohlo být odůvodněné.

445 Je třeba připomenout, že v čl. 4.2 programu řešení krize se SRB domníval, že řešení krize společnosti Banco Popular je v souladu s veřejným zájmem v rozsahu, v němž je nezbytné a přiměřené z hlediska dosažení dvou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, a sice zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu a zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular. V rozhodnutí 2017/1246 Komise výslovně schválila důvody, které SRB uvedl k odůvodnění nutnosti opatření k řešení krize ve veřejném zájmu.

446 V projednávané věci může být omezení práva žalobců být vyslechnut odůvodněno zaprvé sledováním cílů uvedených v článku 14 nařízení č. 806/2014 cílem stability finančních trhů a zadruhé nutností zajistit účinnost řešení krize společnosti Banco Popular, jež mělo být provedeno rychle.

447 Především je třeba uvést, že některé z bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014, zejména body 12, 58 a 61 odůvodnění, uvádějí, že jedním z cílů, jež sledují mechanismy pro řešení krize zavedené tímto nařízením, je stabilita finančních trhů.

448 Podle čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 se navíc opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 téhož nařízení, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře nebylo dosaženo. Mezi účely řešení krize uvedené v článku 14 nařízení č. 806/2014 patří konkrétně „zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny“, jakož i „chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu“.

449 V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že finanční služby hrají v hospodářství Unie ústřední roli. Banky a úvěrové instituce jsou pro podniky působící na jednotlivých trzích zásadním zdrojem financování. Banky jsou navíc často propojeny a mnoho z nich působí v mezinárodním měřítku. Existuje proto nebezpečí, že se selhání jedné či více bank rychle rozšíří i na další banky v dotčeném členském státě nebo v jiných členských státech. To s sebou následně nese riziko přelití negativních účinků do dalších hospodářských odvětví (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 50; ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 72, a ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

450 Podle Soudního dvora je naléhavým veřejným zájmem cíl spočívající v zajištění stability finančního systému při současném zamezení nadměrným veřejným výdajům a minimalizaci narušení hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 69).

451 Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) měl v rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, bod 6), za to, že v tak hospodářsky citlivých oblastech, jako je stabilita bankovního systému, náleží státům široká posuzovací pravomoc, a tudíž okolnost, že akcionář nemá možnost se účastnit postupu vedoucího k prodeji banky, není nepřiměřená vzhledem k oprávněným cílům spočívajícím v ochraně práv věřitelů a v zajištění řádné správy insolvence banky.

452 Je třeba zmínit rovněž rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další (C-41/15, EU:C:2016:836), vydaný na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článků 8, 25 a 29 druhé směrnice Rady 77/91/EHS ze dne 13. prosince 1976 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. [54 druhého pododstavce SFEU] při zakládání akciových společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. 1977, L 26, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 126). Tato věc se týkala mimořádného opatření vnitrostátních orgánů, které mělo prostřednictvím zvýšení základního kapitálu zabránit úpadku takové společnosti, která by podle předkládajícího soudu ohrozila finanční stabilitu Unie. Soudní dvůr měl za to, že ochrana, kterou druhá směrnice 77/91 poskytuje akcionářům a věřitelům akciové společnosti, pokud jde o její základní kapitál, se na takové vnitrostátní opatření, které bylo přijato ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu a jehož cílem je náprava systémového ohrožení finanční stability Unie, které je důsledkem nedostatku vlastních finančních prostředků dotyčné společnosti, nevztahuje (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 50). Soudní dvůr dodal, že ustanovení druhé směrnice 77/91 tedy nebrání takovému mimořádnému opatření týkajícímu se základního kapitálu akciové společnosti, jako je to, které za účelem prevence systémového rizika a zajištění finanční stability Unie vydaly vnitrostátní orgány ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu bez schválení valné hromady této společnosti (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 51 a citovaná judikatura).

453 Tyto úvahy se obdobně uplatní na situaci takových bývalých akcionářů nebo držitelů kapitálových nástrojů banky, na které se vztahoval postup řešení krize podle nařízení č. 806/2014, jako jsou žalobci.

454 Z předcházejících úvah vyplývá, že postup řešení krize, který je zaveden nařízením č. 806/2014 a popsán v článku 18 tohoto nařízení, sleduje cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice cíl týkající se zajištění stability finančních trhů, kterým lze odůvodnit omezení práva být vyslechnut.

455 V projednávané věci je třeba uvést, že žalobci nezpochybňují, že postup řešení krize společnosti Banco Popular byl v souladu s cílem zajistit finanční stabilitu podle článku 14 nařízení č. 806/2014.

456 V tomto ohledu SRB v článku 4.4.2 programu řešení krize vysvětlil, že dospěl na základě různých skutečností k závěru, že postavení společnosti Banco Popular se vyznačuje stále narůstajícím rizikem významných nepříznivých dopadů na finanční stabilitu ve Španělsku. Mezi tyto skutečnosti patřily zaprvé velikost a význam společnosti Banco Popular, která představuje mateřskou společnost šesté bankovní skupiny ve Španělsku, její aktiva dosahují celkové částky 147 miliard eur a Španělská centrální banka ji v roce 2017 označila za systémově významnou instituci. SRB zejména uvedl, že Banco Popular je jedním z hlavních účastníků trhu ve Španělsku s významným podílem na trhu v oblasti malých a středních podniků a má poměrně vysoký podíl na trhu v oblasti vkladů (téměř 6 %) a značný počet neprofesionálních klientů (přibližně 1,4 milionu) na celém území Španělska. Zadruhé vzal SRB v úvahu povahu činnosti společnosti Banco Popular, která souvisí s činnostmi obchodních bank a zaměřuje se zvláště na nabídku financování, správu úspor a na poskytování služeb jednotlivcům, rodinám a podnikům (zejména malým a středním podnikům). SRB byl toho názoru, že podobnost modelu podnikání společnosti Banco Popular a jiných španělských obchodních bank mohla posílit možnosti nepřímého šíření krize do těchto bank, jež mohly být vnímány v tom smyslu, že musí čelit týmž potížím.

457 Kromě toho je třeba uvést, že druhý cíl, který sleduje program řešení krize, a sice cíl zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular, je rovněž součástí cíle obecného zájmu, jímž je ochrana stability finančních trhů.

458 V článku 2 odst. 1 bodě 35 směrnice 2014/59 jsou zásadní funkce instituce definovány jako „činnosti, služby nebo operace, jejichž přerušení by v jednom nebo více členských státech pravděpodobně vedlo k narušení služeb, jež mají zásadní význam pro reálnou ekonomiku, nebo k narušení finanční stability vzhledem k velikosti, podílu na trhu, vnější a vnitřní propojenosti, složitosti či přeshraniční činnosti instituce či skupiny, se zvláštním ohledem na nahraditelnost těchto činností, služeb či operací“.

459 Článek 6 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/778 ze dne 2. února 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o okolnosti a podmínky, za nichž lze úplně nebo částečně odložit úhradu mimořádných následných příspěvků, o kritéria pro určení činností, služeb a operací v souvislosti se zásadními funkcemi a o kritéria pro určení oborů podnikání a souvisejících služeb v souvislosti s hlavními liniemi podnikání (Úř. věst. 2016, L 131, s. 41), stanoví v tomto ohledu kritéria týkající se určení zásadních funkcí. Jedná se o funkci, kterou zajišťuje instituce pro třetí strany, které nejsou přidruženy k instituci ani skupině, a jejíž náhlé narušení by pravděpodobně mělo podstatný negativní dopad na třetí strany, mělo by za následek šíření krize nebo narušení celkové důvěry účastníků trhu kvůli systémovému významu funkce pro třetí strany a systémovému významu instituce nebo skupiny při zajišťování dotyčné funkce.

460 Účel týkající se zajištění kontinuity zásadních funkcí subjektu dotčeného opatřením k řešení krize, který je stanoven v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, má tak zabránit přerušení těchto funkcí, které by mohlo poškodit nejen daný trh, ale i finanční stabilitu Unie jako celku.

461 Vzhledem k tomu, že účelem opatření k řešení krize je uchovat nebo obnovit zdravou finanční situaci úvěrové instituce, zejména tím, že představuje alternativu k likvidaci této instituce, se tedy musí mít za to, že skutečně odpovídá cíli obecného zájmu, který uznává Unie (obdobně viz rozsudek ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

462 V tomto ohledu v článku 4.2 programu řešení krize SRB uvedl, že řešení krize společnosti Banco Popular je nezbytné a přiměřené především k dosažení účelu uvedeného v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, kterým je zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular.

463 SRB v článku 4.4 programu řešení krize určil tři zásadní funkce společnosti Banco Popular ve smyslu článku 6 nařízení v přenesené pravomoci 2016/778, a sice přijímání vkladů od domácností a nefinančních podniků, poskytování úvěrů malým a středním podnikům a hotovostní platební služby.

464 Žalobci nevznáší žádný argument, jímž by tato posouzení zpochybnili.

465 Z předcházejících úvah vyplývá, že postup řešení krize sledoval cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice cíl týkající se zajištění stability finančních trhů, kterým lze odůvodnit omezení práva být vyslechnut.

466 Zadruhé obecný zájem Unie, zejména sledování cílů zachování stability finančních trhů a zajištění kontinuity zásadních funkcí společnosti Banco Popular, vyžaduje, aby po splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 bylo opatření k řešení krize přijato co nejdříve.

467 Je třeba uvést, že z několika bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že stane-li se opatření k řešení krize nezbytným, musí být přijato rychle. Jde konkrétně o body 26, 31, 53 a zejména bod 56 odůvodnění tohoto nařízení, v němž se uvádí, že v zájmu minimalizace narušení finančního trhu a hospodářství by mělo řešení krize proběhnout během krátké doby.

468 Soudní dvůr měl v tomto ohledu za to, že cílem nařízení č. 806/2014 je proto v souladu s bodem 8 jeho odůvodnění zavést účinnější mechanismy řešení krize bank, které musí být základním nástrojem k tomu, aby se zabránilo škodám, jež vyplynuly ze selhání bank v minulosti, a takový cíl přitom vyžaduje rychlé přijetí rozhodnutí, jak dokládají krátké lhůty stanovené v článku 18 uvedeného nařízení, aby nebyla ohrožena finanční stabilita (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 55).

469 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 tak zejména stanoví, že pokud ECB dospěje k závěru, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, bezodkladně tento závěr sdělí Komisi a SRB. V odstavci 2 téhož článku je stanoveno, že pokud SRB provádí posouzení sám, uvědomí o tom bezodkladně ECB. Pokud jsou podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku splněny, SRB přijme program řešení krize, který podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po jeho přijetí předá Komisi. Komise má poté lhůtu 24 hodin, v níž může program řešení krize potvrdit nebo proti němu vznést námitky.

470 Z toho vyplývá, že pokud subjekt splňuje podmínky pro přijetí opatření k řešení krize, tj. zaprvé, pokud je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, zadruhé, pokud neexistuje jiná přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo obezřetnostní opatření, a zatřetí, pokud je řešení krize subjektu nezbytné ke splnění jednoho nebo několika účelů stanovených v článku 14 nařízení č. 806/2014, článek 18 téhož nařízení stanoví, že rozhodnutí musí být přijato během velmi krátké doby.

471 V projednávané věci bylo nutné, aby počínaje okamžikem, kdy ECB konstatovala, že je Banco Popular v selhání nebo že je její selhání pravděpodobné, a kdy měl SRB za to, že byly splněny podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, byl program řešení krize přijat co nejrychleji.

472 Toto rychlé přijetí rozhodnutí bylo odůvodněno nutností zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular a zabránit významným nepříznivým dopadům postavení této společnosti na finanční trhy, zejména zabráněním šíření krize. V projednávané věci nastalo selhání společnosti Banco Popular během jednoho dne v daném týdnu, a proto bylo nezbytné dokončit postup a přijmout rozhodnutí tak, aby bylo přijato ještě před otevřením trhů dne 7. června 2017 ráno.

473 Jak zdůraznil generální advokát M. Campos Sánchez-Bordona v bodě 80 svého stanoviska ke spojeným věcem ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:16), rychlost, s jakou musí tyto orgány a agentury Unie přijmout rozhodnutí, je nezbytná k tomu, aby zabránily nepříznivému dopadu řešení krize bankovní instituce na finanční trhy, a tato rychlost je ostatně *de facto* nutí, aby měly rozhodnutí „připravené“ před zahájením postupu, aby se využilo uzavření trhů s cennými papíry.

474 Rychlost přijetí rozhodnutí je tedy podmínkou jeho účinnosti.

475 Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že naléhavý stav vyžadující okamžitý zásah ze strany příslušného orgánu odůvodňuje omezení práva být vyslechnut, jež náleží osobám dotčeným opatřeními přijatými v oblasti odpovědnosti za životní prostředí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2010, ERG a další, C-379/08 a C-380/08, EU:C:2010:127, bod 67) a v oblasti zemědělství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2006, Dokter a další, C-28/05, EU:C:2006:408, bod 76).

476 Soudní dvůr navíc v oblasti opatření o zmrazení finančních prostředků rozhodl, že pokud jsou důvody vedoucí k prvotnímu zařazení jména osoby nebo subjektu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření, sděleny před tímto zařazením, může to zmařit účinnost opatření o zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů, kterou ukládá unijní právo. K dosažení cíle sledovaného použitelným nařízením musí takováto opatření, jak vyplývá z jejich povahy, využít účinku překvapení a musí být uplatněna s okamžitou účinností (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 338 až 340; ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61, a ze dne 12. února 2020, Amisi Kumba v. Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, bod 51).

477 Z důvodů, které se vážou rovněž k cíli sledovanému unijním právem a účinnosti opatření stanovených tímto právem, nemají unijní orgány ani povinnost dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se před prvotním zápisem jejich jména a názvu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 341, a ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 103).

478 To platí tím spíše v případě, jako je projednávaný případ, kdy se omezení práva být vyslechnut netýká subjektu, na který se vztahuje postup řešení krize, a sice společnosti Banco Popular, ale žalobců jakožto akcionářů nebo držitelů kapitálových nástrojů této společnosti.

479 Je rovněž třeba uvést, že ESLP ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), konstatoval, že banka v úpadku byla prodána jakožto činný podnik proto, aby bylo dosaženo rychlého a jistého uspokojení jejích věřitelů, kteří čekali na uspokojení svých pohledávek několik let, a aby bylo úpadkové řízení rychle završeno. Požadavek jednoduchosti a rychlosti postupu vedoucího k prodeji banky měl proto zásadní význam. Pokud by zákon stanovil, že insolvenční soud je povinen vyslechnout všechny akcionáře a věřitele banky, způsobilo by to značné zpomalení řízení a potažmo další prodlení, pokud jde o platby dlužných částek věřitelům a o završení úpadkového řízení.

480 V rozsudku ze dne 24. listopadu 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, bod 136), ESLP rozhodl, že v hospodářsky tak citlivé oblasti, jakou je stabilita bankovního systému, může v některých situacích vyvstat naléhavá potřeba jednat s větší měrou řádné péče a bez předchozího upozornění, s cílem zabránit nenapravitelným škodám ve vztahu k bance, jejím vkladatelům a dalším jejím věřitelům, jakož i ve vztahu k celému bankovnímu a finančnímu systému.

481 Skutečnost, že by opatření k řešení krize mohlo vést k omezení práva vlastnit majetek, které náleží akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu, nemůže ostatně odůvodnit povinnost přiznat jim právo na to, aby byli vyslechnuti před přijetím tohoto opatření.

482 V tomto ohledu již Tribunál zdůraznil v bodě 282 rozsudku ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další (T-680/13, EU:T:2018:486), že příslušné postupy musí dotčené osobě poskytovat vhodnou příležitost k vylíčení jejího případu příslušným orgánům. K tomu, aby se Tribunál ujistil, že tento požadavek, který je inherentním požadavkem článku 1 dodatkového protokolu č. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, byl dodržen, je třeba posoudit příslušné postupy z obecného pohledu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 368 a citovaná judikatura; ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 119, a ESLP, 20. července 2004, Bäck v. Finsko, CE:ECHR:2004:0720JUD 003759897, bod 56). Uvedený požadavek tedy nelze vykládat v tom smyslu, že dotčená osoba musí mít za všech okolností možnost uplatnit své stanovisko u příslušných orgánů před přijetím opatření, která zasahují do jejího práva vlastnit majetek (v tomto smyslu viz ESLP, 19. září 2006, Maupas a další v. Francie, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, body 20 a 21).

483 Tribunál měl za to, že tak je tomu zejména v případě, kdy jako v projednávaném případě, dotčená opatření nepředstavují sankci a jsou součástí zvláště naléhavého kontextu. V tomto ohledu Tribunál uvedl, že cílem bylo předejít bezprostřednímu nebezpečí kolapsu dotčených bank a zachovat tak stabilitu finančního systému jednoho z členských států, aby se zabránilo rozšíření nákazy do jiných členských států eurozóny. Zavedení postupu předchozí konzultace, v němž by mohly tisíce vkladatelů a akcionářů dotčených bank u KCB užitečně uplatnit své stanovisko před přijetím škodlivých nařízení, by nevyhnutelně zpozdilo provádění opatření k zabránění takového kolapsu. To by představovalo značné riziko pro dosažení cíle zachování stability finančního systému tohoto členského státu a tím zabránění šíření nákazy do ostatních členskýck h států eurozóny (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 282 a citovaná judikatura).

484 Toto posouzení potvrdil Soudní dvůr, který měl za to, že Tribunál správně opřel své úvahy o rozsudek ESLP ze dne 21. července 2016, Mamatas a další v. Řecko (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), z něhož vyplývá, že požadavek, podle něhož každé omezení práva vlastnit majetek musí být stanoveno zákonem, nelze vykládat v tom smyslu, že dotyčné osoby měly být před přijetím tohoto zákona konzultovány, zejména kdyby takováto předchozí konzultace nevyhnutelně zpomalila uplatnění opatření určených k zabránění kolapsu dotčených bank (rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 159).

485 Kromě toho je třeba mít za to, že nezbytnost rychlého jednání, při němž nejsou akcionáři ani věřitelé hospodářského subjektu informováni o hrozícím postupu řešení krize, který se tohoto subjektu týká, má zabránit zhoršení postavení tohoto subjektu, které by snížilo účinnost opatření k řešení krize. Pokud by totiž byli akcionáři nebo držitelé pohledávek dané banky informováni o tom, že tato banka by se mohla stát předmětem postupu řešení krize, což znamená, že je považována za subjekt, který je v selhání nebo jehož selhání je pravděpodobné, mohlo by je to podnítit k prodeji jejich cenných papírů na trzích a současně by to mohlo vést i k výraznému odlivu vkladů, což by mělo za následek zhoršení finanční situace banky a mohlo by to ztížit, či dokonce znemožnit přijetí řešení, jež by mohlo zabránit likvidaci dané banky.

486 Jak v tomto ohledu vyplývá z bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají.

487 Je tedy třeba mít za to, že vyslechnutí žalobců před přijetím programu řešení krize nebo před přijetím rozhodnutí 2017/1246 by zásadně zpomalilo průběh postupu a tím by ohrozilo jak dosažení účelů opatření, tak jeho účinnost.

488 Z předcházejících úvah na jedné straně vyplývá, že předchozí vyslechnutí žalobců, které by je informovalo o existenci případného opatření k řešení krize, by vedlo k nebezpečí, že se začnou chovat na trhu tak, že zhorší finanční situaci společnosti Banco Popular. Takové vyslechnutí by mohlo rovněž snížit účinnost plánovaného opatření k řešení krize.

489 Na druhé straně vzhledem k naléhavosti přijetí programu řešení krize nebylo možné předem konzultovat žalobce, stejně jako ostatní akcionáře nebo držitele kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular, a to nejen z důvodu obtíží spojených s jejich identifikací, ale rovněž z důvodu nemožnosti účinně analyzovat jejich připomínky před přijetím programu řešení krize.

490 Žalobci tvrdí, že kdyby byli vyslechnuti před přijetím programu řešení krizové situace, Banco Popular by se nestala předmětem řešení krize, neboť by vysvětlili, že podmínky nejsou splněny, nebo by se řešení krize uskutečnilo za jiných podmínek, jelikož by se mohli dovolávat nutnosti počkat na nouzové poskytnutí likvidity, navrhnout použití alternativního opatření nebo navrhnout použití jiného nástroje řešení krize.

491 V tomto ohledu stačí připomenout, že z analýzy prvního žalobního důvodu na jedné straně vyplývá, že žalobci neprokázali, že podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014 nejsou splněny. Na druhé straně bylo konstatováno, že vzhledem k tomu, že Španělská centrální banka odmítla poskytnout další nouzové poskytnutí likvidity, SRB neměl důvod čekat na jeho poskytnutí, a že alternativní řešení, kterých se dovolávají žalobci, nebyla v krátkodobém horizontu možná. Žalobci tedy neprokázali, že by jejich vyslechnutí v rámci postupu řešení krize změnilo obsah programu řešení krize.

492 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že vyslechnutí žalobců před přijetím programu řešení krize nebo napadeného rozhodnutí by ohrozilo účely ochrany stability finančních trhů a kontinuity zásadních funkcí subjektu, jakož i požadavky kladené na rychlost a účinnost postupu řešení krize.

493 Nevyslechnutí žalobců v rámci postupu řešení krize společnosti Banco Popular tedy představuje omezení práva být vyslechnut, které bylo odůvodněné a nezbytné pro splnění cíle obecného zájmu a dodrželo zásadu proporcionality v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

494 První část tudíž musí být tudíž zamítnuta.

### *b) K druhé části, vycházející z porušení práva na přístup ke spisu*

495 Žalobci tvrdí, že jakožto osoby, na které se vztahuje rozhodnutí SRB, mají právo na přístup ke spisu podle čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a čl. 41 odst. 2 Listiny.

496 Zaprvé tvrdí, že před přijetím aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení orgán nemůže zohlednit informace nebo dokumenty, aniž by předtím poskytl adresátovi aktu příležitost vyjádřit stanovisko, což zahrnuje přístup ke správnímu spisu. Program řešení krize by měl být zrušen v rozsahu, v němž je založen na prozatímním ocenění, které žalobcům nebylo poskytnuto.

497 Právo na přístup ke spisu je stanoveno v čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014, podle kterého:

„Osoby, kterých se rozhodnutí výboru týká, mají právo nahlížet do spisu výboru s výhradou oprávněného zájmu jiných osob na ochraně svých obchodních tajemství. Právo nahlížet do spisu se nevztahuje na důvěrné informace nebo interní přípravné dokumenty výboru.“

498 V tomto ohledu je zaprvé třeba připomenout, že účelem přístupu ke spisu ve věcech hospodářské soutěže je tak zejména umožnit osobám, jimž je určeno oznámení námitek, aby se seznámily s důkazy obsaženými ve spisu Komise, a mohly se na základě těchto poznatků účinně vyjádřit k závěrům, k nimž Komise dospěla v oznámení námitek. Toto právo na přístup ke spisu znamená, že Komise umožní dotčenému podniku seznámit se se všemi dokumenty obsaženými ve vyšetřovacím spise, které by mohly být relevantní pro obhajobu tohoto podniku. To zahrnuje dokumenty svědčící jak v neprospěch, tak ve prospěch, s výhradou obchodních tajemství jiných podniků, interních dokumentů a jiných důvěrných informací (viz rozsudek ze dne 14. května 2020, NKT Verwaltung a NKT v. Komise, C-607/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:385, body 261 a 262 a citovaná judikatura).

499 Zadruhé podle ustálené judikatury Soudního dvora respektování práva na obhajobu v řízení před Komisí, jehož předmětem je uložení pokuty podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže, vyžaduje, aby danému podniku bylo umožněno užitečně vyjádřit stanovisko k pravdivosti a relevanci tvrzených skutkových zjištění a okolností, jakož i k dokumentům přijatým Komisí na podporu jejího tvrzení o existenci protiprávního jednání. Tato práva jsou upravena v čl. 41 odst. 2 písm. a) a b) Listiny (viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, Brugg Kabel a Kabelwerke Brugg v. Komise, C-591/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:1026, bod 26 a citovaná judikatura).

500 Zatřetí, pokud jde obecně o dodržování práva na obhajobu, které je zakotveno v čl. 41 odst. 2 Listiny, toto právo obsahuje právo být vyslechnut a právo na přístup ke spisu za současného respektování oprávněných zájmů důvěrnosti (viz rozsudky ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 99 a citovaná judikatura; a ze dne 2. prosince 2020, Kalai v. Rada, T-178/19, nezveřejněný, EU:T:2020:580, bod 73).

501 Začtvrté je třeba připomenout, že porušení práva na přístup ke spisu v průběhu řízení předcházejícího přijetí rozhodnutí v zásadě může vést ke zrušení tohoto rozhodnutí, pokud bylo porušeno právo na obhajobu [viz rozsudky ze dne 25. října 2011, Solvay v. Komise, C-109/10 P, EU:C:2011:686, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 15. července 2015, Akzo Nobel a další v. Komise, T-47/10 , EU:T:2015:506, bod 349 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].

502 Z judikatury citované v bodech 498 až 501 vyplývá, že právo na přístup ke spisu zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny a konkrétně přístup ke spisu ve věcech hospodářské soutěže se týkají osob nebo podniků, které jsou předmětem zahájených řízení nebo rozhodnutí, která byla vůči nim přijata.

503 V projednávané věci z čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014 vyplývá, že právo na přístup ke spisu se vztahuje k subjektu, jehož se týká program řešení krize, a sice společnosti Banco Popular, a nikoli jejích akcionářů nebo věřitelů.

504 Žalobci se tudíž nemohou dovolávat práva na přístup ke spisu.

505 Kromě toho jak čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, tak čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014 stanoví, že některé údaje mohou být chráněny, jsou-li důvěrné.

506 Z toho vyplývá, že žalobci nemohou namítat, že skutečnost, že SRB neposkytla ocenění 2 během správního řízení, v němž byl přijat program řešení krize, představuje porušení práva na přístup ke spisu.

507 Zadruhé žalobci v replice tvrdí, že v souvislosti s řešením krize neexistuje povinnost mlčenlivosti vůči akcionářům a věřitelům, jelikož opatření k řešení krize se dotýká jejich majetku a musí mít možnost seznámit se s důvody řešení krize. Kromě toho článek 88 nařízení č. 806/2014 upravuje výjimku z profesního tajemství v případě, že poskytnutí je nutné pro účely soudního řízení. Podle bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 by poskytnutí informací před přijetím programu řešení krize mohlo mít důsledky pro postup řešení krize, zatímco po přijetí rozhodnutí o řešení krize by účel řešení krize již tímto poskytnutím nebyl ohrožen.

508 Je třeba mít za to, že tyto argumenty se netýkají práva na přístup ke spisu během správního řízení ve smyslu čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014, ale práva na přístup k dokumentům, o které se SRB opřel při přijímání programu řešení krize, po jeho přijetí.

509 Mimoto je třeba uvést, že SRB má povinnost chránit důvěrné údaje všech subjektů, včetně obchodních tajemství, podle článku 339 SFEU, čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny a čl. 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014.

510 V tomto ohledu z článku 34 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vyplývá, že pro účely provádění úkolů uvedených v tomto nařízení může SRB buď prostřednictvím vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize, nebo přímo po informování těchto orgánů a za použití veškerých informací, jimiž disponují ECB nebo vnitrostátní příslušné orgány, požadovat zvláště od subjektů dotčených opatřením k řešení krize, aby poskytly veškeré informace nezbytné k provádění úkolů, jež mu byly svěřeny tímto nařízením. Odstavec 2 tohoto článku upřesňuje, že požadavky profesního tajemství nezprošťují tyto subjekty povinnosti poskytnout požadované informace. Článek 34 odst. 4 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB může získávat, a to i průběžně, jakékoli informace nezbytné pro výkon svých funkcí podle tohoto nařízení, zejména informace týkající se kapitálu, likvidity, aktiv a závazků, pokud jde o jakoukoli instituci podléhající jeho pravomocem k řešení krize.

511 Článek 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Před poskytnutím jakýchkoli informací výbor zajistí, aby neobsahovaly důvěrné informace, zejména tak, že bude posouzen dopad, který by poskytnutí těchto informací mohlo mít na veřejný zájem, pokud jde o finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku, na obchodní zájmy fyzických a právnických osob a na účel kontrol, na šetření či vyšetřování a na audity. Postup kontroly dopadů poskytování informací zahrne konkrétní posouzení dopadů jakéhokoli sdělení obsahu a podrobností plánů řešení krize podle článků 8 a 9, výsledku jakéhokoli posouzení provedeného podle článku 10 nebo programu řešení krize podle článku 18.“

512 Toto ustanovení výslovně stanoví, že před zveřejněním programu řešení krize nebo před jeho sdělením třetí osobě je SRB povinen se ujistit, že tento program neobsahuje důvěrné informace, které mohl získat zejména podle článku 34 nařízení č. 806/2014. Tato povinnost se použije i na ocenění 2, které představuje přílohu programu řešení krize a podle článku 12.2 tohoto programu je jeho nedílnou součástí.

513 Žalobci tvrdí, že podle bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se profesní tajemství uplatní pouze během postupu řešení krize, dokud nebylo zveřejněno rozhodnutí o řešení krize.

514 Bod 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 stanoví:

> Opatření k řešení krize by měla být řádně oznámena a – s výhradou omezeného počtu výjimek stanovených v tomto nařízení – zveřejněna. Avšak vzhledem k tomu, že informace získané výborem, vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize a jejich odbornými poradci během procesu řešení krize budou nejspíše citlivé, měly by se na ně předtím, než se rozhodnutí o řešení krize zveřejní, vztahovat požadavky profesního tajemství. Je nutné vzít v úvahu skutečnost, že informace o obsahu a podrobnostech plánů řešení krize a výsledku posouzení těchto plánů mohou mít dalekosáhlé důsledky, zejména pro dotčené podniky. Je nutné předpokládat, že veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají. Nepříznivý dopad na subjekt může však mít i informace o tom, že výbor a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize se tímto subjektem zabývají. Je proto nezbytné zajistit vhodné mechanismy pro zachování důvěrnosti takových informací, jako jsou obsah a podrobnosti plánů řešení krize a výsledek posouzení provedeného v této souvislosti.“

515 Zaprvé z tohoto bodu odůvodnění vyplývá, že některé údaje, které má SRB v držení a které jsou obsaženy v programu řešení krize, v ocenění 2 a v dokumentech, z nichž SRB vycházel, jsou součástí profesního tajemství a jsou důvěrné.

516 V tomto ohledu v souvislosti se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (Úř. věst. 2004, L 145, s. 1; Zvl. vyd. 06/07, s. 263) Soudní dvůr rozhodl, že účinné fungování systému dohledu nad činnostmi investičních podniků, který je založen na dohledu vykonávaném uvnitř členského státu a výměně informací mezi příslušnými orgány různých členských států, vyžaduje, aby jak podniky, nad nimiž je vykonáván dohled, tak příslušné orgány mohly mít jistotu, že poskytnuté důvěrné informace zůstanou v zásadě nadále důvěrné (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 31 a citovaná judikatura).

517 Soudní dvůr měl za to, že neexistence takové důvěry by mohla ohrozit hladké předávání důvěrných informací, které jsou nezbytné k výkonu dohledu. Proto čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39 stanoví povinnost zachovávat služební tajemství jako obecné pravidlo nejenom pro účely ochrany konkrétních zájmů přímo dotčených podniků, ale také v obecném zájmu normálního fungování unijních trhů finančních nástrojů (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 32 a 33 a citovaná judikatura).

518 Je přitom třeba uvést, že čl. 88 odst. 1 nařízení č. 806/2014, jehož předmětem jsou požadavky týkající se profesního tajemství členů SRB, obsahuje ustanovení, které je rovnocenné čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39.

519 Kromě toho je pravda, že bod 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se zmiňuje o povinnostech profesního tajemství, jež náleží SRB před přijetím rozhodnutím o řešení krize. Tento bod odůvodnění uvádí, že vzhledem k tomu, že některé informace, které má SRB v držení, jsou citlivé a podléhají obchodnímu tajemství, nesmí být zveřejněny před přijetím opatření k řešení krize. Sdělení informací o skutečnosti, že je daný subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné a že se může stát předmětem opatření k řešení krize, by totiž mohlo zejména přivést akcionáře

k prodeji jejich cenných papírů na trzích a také by mohlo způsobit značný odliv vkladů, což by mělo za následek zhoršení finanční situace banky a tím i snížení účinnosti kroků, jež uskuteční SRB, jakož i fungování trhu.

520 Tento bod odůvodnění však také výslovně uvádí, že opatření k řešení krize „by měla být řádně oznámena a – s výhradou omezeného počtu výjimek stanovených v tomto nařízení – zveřejněna“. Je přitom třeba připomenout, že čl. 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014, který byl citován v bodě 511 výše, výslovně stanoví, že SRB je povinen se před zveřejněním programu řešení krize ubezpečit o tom, že tento program neobsahuje důvěrné informace.

521 Bod 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 tudíž nesmí být vykládán tak, jak činí žalobci, že se pravidla důvěrnosti a profesního tajemství použijí, dokud nebude přijato rozhodnutí o řešení krize.

522 Žalobci rovněž odkazují na čl. 88 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014, podle něhož „[i]nformace, na které se vztahují požadavky profesního tajemství, nesmějí být poskytnuty žádnému veřejnému ani soukromému subjektu s výjimkou případů, kdy je jejich poskytnutí nutné pro účely soudního řízení“.

523 Toto ustanovení tedy nelze chápat tak, že počínaje okamžikem, kdy je zahájeno soudní řízení, je SRB povinen zveřejnit rozhodnutí o řešení krize v celém rozsahu. Toto ustanovení upozorňuje na to, že soud má možnost nařídit předložení dokumentů včetně důvěrných informací, které jsou v nich obsaženy.

524 Tribunál má v tomto ohledu oprávnění vyžádat si od SRB předložení veškerých dokumentů, jež považuje za relevantní k tomu, aby mohl rozhodnout spor, a to prostřednictvím organizačního procesního opatření nebo provedením důkazu podle čl. 91 písm. b) a čl. 92 odst. 3 jednacího řádu. Na základě čl. 103 odst. 1 jednacího řádu se však může Tribunál domnívat, že některé informace obsažené v těchto dokumentech mají důvěrnou povahu, a na základě toho rozhodnout, že nebudou poskytnuty dalším účastníkům řízení a zejména žalobcům.

525 Vyplývá z toho, že rozhodnutí Tribunálu nařídit předložení dokumentů nezaručuje žalobcům přístup k celému rozsahu těchto dokumentů, má-li Tribunál za to, že obsahují důvěrné údaje.

526 Kromě toho v tomto řízení Tribunál nařídil SRB dne 12. května 2021 usnesením o provedení důkazu, aby předložil určité dokumenty včetně důvěrných znění programu řešení krize, ocenění 2 a posouzení ECB ohledně selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular. V souladu s článkem 103 jednacího řádu Tribunál po přezkoumání obsahu těchto dokumentů dospěl k závěru, že části, které ve zněních těchto dokumentů zveřejněných na internetových stránkách SRB a ECB zůstaly skryty, nejsou relevantní pro vyřešení projednávaného sporu. Usnesením ze dne 9. června 2021 tedy Tribunál odstranil důvěrná znění těchto dokumentů ze spisu.

527 Z předcházejících úvah vyplývá, že žalobci nemohou tvrdit, že po přijetí programu řešení krize neexistuje povinnost zachování důvěrnosti ve vztahu k nim, ani to, že mají právo na poskytnutí celého spisu, ze kterého SRB vycházel.

528 V důsledku toho je třeba zamítnout druhou část, a tudíž i třetí žalobní důvod v plném rozsahu.

### *4. K čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění*

529 Žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí nejsou dostatečně odůvodněna.

530 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudky ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87 a citovaná judikatura, a ze dne 21. října 2020, ECB v. Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:845, bod 41 a citovaná judikatura).

531 Kromě toho stupeň podrobnosti odůvodnění aktu musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být akt vydán (viz rozsudky ze dne 6. listopadu 2012, Éditions Odile Jacob v. Komise, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovaná judikatura, a ze dne 23. května 2019, KPN v. Komise, T-370/17, EU:T:2019:354, bod 139 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 27. ledna 2021, KPN v. Komise, T-691/18, nezveřejněný, EU:T:2021:43, bod 162).

532 Žalobci zaprvé poukazují na několik nedostatků v odůvodnění programu řešení krize.

533 Úvodem je třeba připomenout, že v projednávané věci SRB dne 7. června 2017 zveřejnil na svých internetových stránkách oznámení, v němž informoval o přijetí programu řešení krize, a přiložil dokument shrnující dopad řešení krize v souladu s čl. 29 odst. 5 nařízení č. 806/2014. Dne 11. července 2017 SRB zveřejnil nedůvěrné znění programu řešení krize. SRB rovněž na svých internetových stránkách zveřejnil, dne 2. února 2018 a poté dne 31. října 2018, tedy před podáním repliky, zveřejnil na svých internetových stránkách nedůvěrná znění programu řešení krize a ocenění 2, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti.

534 Zaprvé některé argumenty žalobců se týkají prodeje společnosti Banco Popular. Žalobci tvrdí, že důvody, ze kterých byli vyzváni pouze dva potenciální nabyvatelé, aby podepsali dohody o mlčenlivosti a pouze jeden z nich předložil nabídku, nejsou v programu řešení krize vysvětleny. Tato okolnost je důležitá pro určení, zda byla Banco Popular prodána v souladu s ustanoveními nařízení č. 806/2014.

535 Je třeba připomenout, že prodej společnosti Banco Popular byl veden FROB. V dopise o postupu prodeje ze dne 6. června 2017 FROB v souvislosti s možným řešením krize společnosti Banco Popular vyzval potenciální nabyvatele, aby se zúčastnili postupu prodeje a předložili mu nabídku na nabytí 100 % kapitálu společnosti Banco Popular v souladu s podmínkami popsanými v tomto dopise.

536 V článku 6.6 programu řešení krize měl SRB za to, že úsilí o prodej společnosti Banco Popular, které vynaložil FROB před přijetím tohoto programu, splňovalo požadavky stanovené v článku 24 nařízení č. 806/2014 ve spojení s článkem 39 směrnice 2014/59. SRB uvedl, že v období bezprostředně předcházejícím řešení krize vedla Banco Popular postup soukromého prodeje a v týdnu od 29. května 2017 bylo zjištěno, že tento postup nevedl k úspěchu. Uvedl, že jeho

rozhodnutí omezit obchodní úsilí pouze na banky, které obecný zájem na nabytí společnosti Banco Popular již vyjádřily v postupu soukromého prodeje, bylo v souladu s požadavky stanovenými v článku 39 směrnice 2014/59. SRB uvedl, že poté, co FROB zahájil postup prodeje, byly nakonec vyzvány dvě banky, aby se zúčastnily prodeje. Uvedl, že všichni potenciální nabyvatelé byli osloveni téhož dne, získali přístup k téže virtuální datové místnosti a jejich nabídky podléhaly týmž podmínkám a téže konečné lhůtě. SRB rovněž uvedl, že od dvou potenciálních nabyvatelů byla přijata jedna platná nabídka, a že, vzhledem k tomu, že nabyvatel byl jediný, kdo předložil nabídku, považoval za rozumné přijmout jeho podmínky a zabránit tak nekontrolované platební neschopnosti společnosti Banco Popular, která by mimo jiné mohla poškodit zásadní funkce této společnosti.

537 Tyto jednotlivé informace, uvedené ve znění programu řešení krize připojeném k replice, postačují k pochopení průběhu postupu prodeje společnosti Banco Popular. Vzhledem k tomu, že postup prodeje byl veden FROB, mohl se SRB spokojit s konstatováním, že byla předložena pouze nabídka, a zohlednit výsledek tohoto prodeje. Kromě toho důvody, proč ostatní potenciální nabyvatelé nabídku nepředložili, nejsou relevantní.

538 Žalobci rovněž tvrdí, že nebylo poskytnuto žádné vysvětlení v souvislosti se stanovením prodejní ceny společnosti Banco Popular na jedno euro ani v souvislosti s tím, zda tato cena odrážela tržní hodnotu společnosti Banco Popular, a že nevědí, proč společnosti BBVA nebyla poskytnuta dodatečná lhůta pro předložení nabídky.

539 V rozsahu, v němž se tyto argumenty týkají postupu prodeje vedeného FROB, žalobci nevysvětlují, z jakého důvodu by tyto údaje měly být uvedeny v mechanismu řešení krize, ani proč jsou tyto údaje podstatné pro jeho pochopení.

540 Mimoto tyto argumenty vycházejí z nesprávného pochopení skutkových okolností. Zaprvé je třeba připomenout, že SRB nestanovil kupní cenu jednoho eura. V dopise o postupu prodeje FROB uvedl, že cena nabízená v nabídkách musí činit jedno euro nebo více. Prodejní cena jedno euro, uvedená v programu řešení krize, je výsledkem soutěžního řízení vedeného FROB a ceny nabízené společností Banco Santander. Tato cena tedy již pojmově odráží tržní hodnotu společnosti Banco Popular. Zadruhé vzhledem k tomu, že BBVA dne 6. června 2017 informovala FROB o tom, že se rozhodla nepředložit nabídku, není třeba v rámci programu řešení krize uvádět zvláštní důvod, pro který jí FROB neposkytl novou lhůtu.

541 Zadruhé některé argumenty žalobců se týkají odůvodnění dodržení podmínek řešení krize. Žalobci tvrdí, že důvody, ze kterých se v článku 2.1 programu řešení krize konstatuje, že Banco Popular není schopna v blízké budoucnosti splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nejsou vysvětleny. Především není uvedeno, zda jsou důvodem prohlášení a úniky nebo výběry vkladů španělskými správními orgány, nebo zda je to neexistence nouzového poskytnutí likvidity. SRB v článku 3.1 programu řešení krizové situace dospěl k závěru, že neexistují alternativní opatření, která by v přiměřené lhůtě mohla zabránit selhání společnosti Banco Popular, aniž zkoumal alternativní řešení uvedená ve druhé části prvního žalobního důvodu. Důvody, proč byl nástroj převodu činnosti vybrán mezi těmito jinými opatřeními, nejsou vysvětleny.

542 Na jedné straně je třeba poukázat na to, že v článku 2 programu řešení krize SRB uvedl, že ECB dospěla k závěru, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, v souladu s ustanoveními čl. 18 odst. 1 písm. a) a odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014. Uvedl, že různé skutečnosti naznačují, že Banco Popular nebude v blízké budoucnosti schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

543 V bodě 23 odůvodnění programu řešení krize SRB uvedl, že jak to ECB popsala ve svém posouzení, stav likvidity banky společnosti Banco Popular se výrazně zhoršil, a v bodě 24 odůvodnění vyjmenoval okolnosti, které vedly k této situaci. Kromě toho je třeba připomenout, že důvody, proč měla ECB za to, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, jsou jasně uvedeny v jejím posouzení, které je součástí kontextu, v němž byl přijat program řešení krize. Nedůvěrné znění posouzení ECB bylo zveřejněno na její internetové stránce dne 14. srpna 2017.

544 Žalobci tedy nemohou tvrdit, že SRB dostatečně neodůvodnil, proč byla Banco Popular v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné.

545 Na druhé straně z analýzy druhé části prvního žalobního důvodu (viz body 188 až 192 výše) vyplývá, že SRB v článku 3 programu řešení krize dostatečně odůvodnil neexistenci alternativních řešení soukromé nebo obezřetnostní povahy, která by mohla zabránit selhání společnosti Banco Popular. Navíc v článku 5 programu řešení krizí, zejména v článku 5.3, SRB odůvodnil volbu nástroje převodu činnosti jako nástroje pro řešení krize a vysvětlil, proč ostatní nástroje uvedené v čl. 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014 neumožňují dosáhnout cílů řešení krize ve stejné míře.

546 Žalobci netvrdí, že tato ustanovení programu řešení krize jsou nedostatečná k pochopení jeho dosahu, ale pouze SRB vytýkají, že nezkoumal alternativní řešení, kterých se dovolávají v prvním žalobním důvodu.

547 V tomto ohledu stačí připomenout, že SRB nebyl povinen zkoumat řešení, kterých se dovolávají žalobci a která nebyla proveditelná, jak vyplývá z bodů 193 až 230 výše.

548 Zatřetí žalobci v replice uvádějí argumenty týkající se odůvodnění ocenění 2. Tvrdí, že nevědí, z jakého důvodu bylo použito ocenění 2, ačkoli je v něm uvedeno, že je pouze ilustrační a nemá se použít k přijetí rozhodnutí, z jakého důvodu zprávy k ocenění neobsahují analýzu požadovanou v čl. 20 odst. 5 písm. a) až c) a f) nařízení č. 806/2014, z jakého důvodu jsou ocenění 1 a 2 nesoudržná, pokud jde o platební schopnost společnosti Banco Popular, a z jakého důvodu ocenění neproduktivních aktiv společnosti Banco Popular ze strany ECB nebylo použito, ačkoli SRB prohlásila, že jde o nejlepší odhad.

549 Je třeba konstatovat, že tyto argumenty jsou pouhým opakováním argumentů vznesených žalobci v rámci druhého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení článku 20 nařízení č. 806/2014. Žalobci však nevysvětlují, z jakého důvodu by objasnění otázek, která odpovídají pouze jejich vlastním žalobním důvodům, měla být uvedena v programu řešení krize, ani v jakém rozsahu jsou nezbytná pro jeho pochopení.

550 Začtvrté žalobci vytýkají SRB, že v rámci programu řešení krize nevysvětlil, zda Deloitte splňuje podmínky nezávislosti stanovené v článcích 37 až 41 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075.

551 V tomto ohledu SRB v bodě 41 odůvodnění programu řešení krize uvedl, že k provedení ocenění 2 najal nezávislého hodnotitele. Stačí konstatovat, že účelem programu řešení krize není vysvětlovat, z jakého důvodu tento hodnotitel splňuje požadavky nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075, a že žalobci nevysvětlují, v jakém smyslu jsou tato objasnění nezbytná pro pochopení opatření k řešení krize, která přijal SRB.

552 Zapáté žalobci tvrdí, že SRB neidentifikoval strategii řešení krize ani nástroj řešení krize uvedený v plánu řešení krize z roku 2016 a neuvedl důvody, proč tento plán nebyl uskutečněn.

553 Stačí konstatovat, že v bodech 44 až 46 odůvodnění programu řešení krize, které jsou v plném znění uvedeny ve verzi programu řešení krize zveřejněné na internetové stránce SRB dne 2. února 2018 a připojené k replice, SRB vysvětlil, z jakých důvodů nebyl nástroj k řešení krize, který byl zvolen v plánu řešení krize z roku 2016, přiměřený ve vztahu k okolnostem existujícím k datu řešení krize. Uvedl přitom, že plán řešení krize z roku 2016 vycházel z předpokladu, že selhání společnosti Banco Popular souvisí se zhoršením stavu jejího kapitálu. Jelikož však selhání společnosti Banco Popular bylo způsobeno zhoršením stavu její likvidity, SRB uvedl, že není zaručeno, že by nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, který byl v tomto plánu zvolen, umožnil okamžité a účinné vyřešení nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular.

554 Tato vysvětlení jsou dostatečná k odůvodnění důvodů, proč nebyl plán řešení krize z roku 2016 v rámci programu řešení krize použit.

555 Zašesté žalobci tvrdí, že nevědí, z jakých důvodů SRB před zahájením řešení krize společnosti Banco Popular nečekal na plné nouzové poskytnutí likvidity, které již ECB schválila.

556 Stačí připomenout, že z analýzy první výtky první části prvního žalobního důvodu vyplývá, že SRB v rámci programu řešení krize konstatoval, že španělská centrální banka poté, co poskytla společnosti Banco Popular první nouzové poskytnutí likvidity dne 5. června 2017, jí nemohla poskytnout další nouzové poskytnutí likvidity. Vzhledem k tomu, že nouzové poskytnutí likvidity spadá do pravomoci národních centrálních bank, SRB mohl pouze konstatovat nedostupnost dalšího nouzového poskytnutí likvidity.

557 Vzhledem k tomu, že SRB neměl žádný důvod čekat na toto nouzové poskytnutí likvidity, nemusel to odůvodnit v rámci programu řešení krize.

558 Pokud jde o tvrzení, podle kterého jsou mnohé části programu řešení krize a ocenění upraveny, což žalobcům brání v jejich pochopení, stačí konstatovat, že se jedná o pouhou obecnou úvahu, která vzhledem k tomu, že chybí upřesnění ohledně částí programu řešení krize nebo ocenění 2, které žalobci nemohou pochopit, neumožňuje prokázat existenci porušení povinnosti uvést odůvodnění.

559 Z předcházejících úvah vyplývá, že žádný z argumentů žalobců nemůže prokázat, že SRB porušil povinnost uvést odůvodnění.

560 Zadruhé žalobci tvrdí, že obdrželi pouze částečnou „nedůvěrnou“ kopii programu řešení krize a neměli přístup k jeho přílohám ani ke správnímu spisu. Tvrdí, že tedy odůvodnění napadených rozhodnutí neznali. V replice dodávají, že povinnost uvést odůvodnění chrání každou osobu dotčenou aktem, a nikoli pouze jeho adresáta, a mají tedy právo na úplné odůvodnění napadených rozhodnutí. Kromě toho žalobci v replice uvádějí, že nepožadují všeobecné zveřejnění dokumentů, jelikož se jeví, že tomu brání čl. 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014, ale poskytnutí odůvodněného rozhodnutí a povolení mít důvěrný přístup ke spisu v průběhu tohoto řízení.

561 Je třeba mít za to, že žalobci tímto argumentem v podstatě SRB vytýkají, že jim neposkytl celý rozsah programu řešení krize a ocenění 2.

562 V tomto ohledu z analýzy druhé části třetího žalobního důvodu vyplývá, že po přijetí programu řešení krize žalobci nemají právo na poskytnutí celého spisu, o který se SRB opíral, jelikož SRB má povinnost chránit důvěrné informace, které jsou v něm obsaženy. Toto odůvodnění platí rovněž pro program řešení krize a ocenění 2, které obsahují důvěrné údaje.

563 Mimoto je třeba připomenout, že program řešení krize není určen žalobcům, ale FROB. Žalobci musí být považováni za třetí osoby, a nemají tudíž právo na to, aby jim byl program řešení krize poskytnut.

564 Je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že rozhodnutí Komise, z něhož vyplývá, že se nejedná o státní podporu uvedenou ve stížnosti, může být z pohledu povinnosti týkající se dodržování obchodního tajemství dostatečně odůvodněno, i když neobsahuje veškeré číselné hodnoty, o které se opírají úvahy tohoto orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111). Znění takového rozhodnutí bez důvěrných údajů, které jasně a jednoznačně uvádí odůvodnění daného orgánu, jakož i metodiku, kterou tento orgán použil, způsobem, který dotčeným osobám umožňuje seznámit se s tímto odůvodněním a Tribunálu provést přezkum, tedy postačuje ke splnění povinnosti uvést odůvodnění, která témuž orgánu náleží (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 55).

565 Co se ostatně týče hospodářských pojmů, které použila Deloitte v ocenění 2 a které zohlednil SRB v programu řešení krize, nelze zpochybnit, že se týkají složitých technických posouzení. Jelikož z programu řešení krize jasně vyplývaly úvahy SRB umožňující následně zpochybnit jeho opodstatněnost před příslušným soudem, bylo by nepřiměřené požadovat zvláštní odůvodnění pro každou technickou volbu nebo každou číselnou hodnotu, o které se tyto úvahy opírají (viz obdobně rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 108 a citovaná judikatura).

566 Žalobci přitom připouštějí, že čl. 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014 brání zveřejnění celého programu řešení krize. Toto ustanovení, citované v bodě 511 výše, stanoví, že SRB musí před poskytnutím informací zajistit, aby neobsahovaly důvěrné údaje, takže se netýká pouze možnosti jejich zveřejnění, ale i možnosti jejich poskytnutí třetím osobám.

567 Kromě toho žalobci neupřesnili, do jaké míry byly údaje, které byly v nedůvěrných zněních programu řešení krize a ocenění 2 utajeny, nezbytné k tomu, aby porozuměli programu řešení krize.

568 Žalobci tedy neprokázali, že SRB porušil povinnost uvést odůvodnění tím, že skryl hospodářské údaje v nedůvěrných zněních programu řešení krize a ocenění 2.

569 Je tedy třeba mít za to, že žalobci nemohou uplatňovat nárok na poskytnutí celého programu řešení krize a ocenění 2.

570 Zatřetí žalobci tvrdí, že podle rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), může pouze Komise kontrolovat diskreční aspekty programu řešení krize. Rozhodnutí 2017/1246 přitom neuvádí vůbec nic a postrádá jakékoli odůvodnění.

571 Je třeba připomenout, že z bodu 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 vyplývá, že:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

572 Navíc zaprvé v bodě 2 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 Komise odkázala na skutečnost, že SRB v tomto programu řešení krize uvedl, že v případě společnosti Banco Popular jsou splněny všechny podmínky zahájení řešení krize stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014, a zdůvodnil, proč jsou opatření k řešení krize nezbytná ve veřejném zájmu. Zadruhé v bodě 3 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 Komise, schvalujíc program řešení krize, uvedla, že program řešení krize zavádí ve společnosti Banco Popular v souladu s čl. 18 odst. 6 nařízení č. 806/2014 režim řešení krize a stanoví použití nástroje převodu činností, a stanoví rovněž důvody, proč jsou všechny tyto prvky dostatečné.

573 Z toho vyplývá, že Komise v napadeném rozhodnutí výslovně odkázala na důvody, proč se SRB domníval, že podmínky pro přijetí programu řešení krize jsou splněny a je třeba použít nástroj převodu činností. Schválení programu řešení krize obsažené v bodě 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 je proto třeba chápat z hlediska dalších bodů odůvodnění a týká se všech těchto důvodů. V tomto bodě Komise výslovně prohlásila, že souhlasí s důvody uvedenými v programu řešení krize k odůvodnění přijetí opatření k řešení krize společnosti Banco Popular, zejména pokud jde o kritérium veřejného zájmu.

574 Je tedy třeba vycházet z toho, že program řešení krize a jeho odůvodnění jsou součástí kontextu, ve kterém bylo přijato rozhodnutí 2017/1246, ve smyslu judikatury citované v bodě 530 výše.

575 Mimoto je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 Komise buď program řešení krize potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na jeho diskreční aspekty.

576 Z toho vyplývá, že jestliže Komise tak jako v projednávaném případě potvrdí program řešení krize, může se odůvodnění jejího rozhodnutí omezit na konstatování, že souhlasí s důvody v něm obsaženými. Jakékoli další odůvodnění jeho potvrzení by mohlo spočívat pouze v zopakování skutečností, které jsou již obsažené v programu řešení krize. Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 přitom Komise nemusí ve svém rozhodnutí znova provést analýzu SRB, ale pouze ji potvrdit.

577 Kromě toho je třeba v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 531 výše zohlednit velmi krátkou lhůtu, kterou měla Komise podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 pro přijetí rozhodnutí od okamžiku, kdy jí SRB zaslal program řešení krize.

578 Z toho vyplývá, že k odůvodnění potvrzení programu řešení krize je třeba považovat za dostatečné odůvodnění, v němž Komise uvádí, že souhlasí s obsahem programu řešení krize a s důvody, které SRB uvedl k odůvodnění jeho přijetí.

579 V replice žalobci tvrdí, že žádný z dokumentů, o nichž Komise tvrdí, že jsou součástí jejího správního spisu, nepotvrzuje její účast na řízení po přijetí jejího rozhodnutí. Žalobci uvádějí, že cílem tohoto argumentu je prokázat, že Komise nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 291 SFEU a z rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

580 Tímto argumentem žalobci netvrdí, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění, ale dovolávají se porušení zásad týkajících se delegování pravomocí stanovených v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Žalobci v replice uvádějí, že tento argument odkazuje na bod 153 žaloby. V tomto bodě žaloby se však žalobci omezili na uvedení, že Komise neodůvodnila kontrolu, kterou provedla ohledně diskrečních aspektů programu řešení krize, a omezila se na jeho schválení.

581 Je tedy třeba mít za to, že tento argument byl vznesen poprvé až v replice a musí být vykládán jako nový žalobní důvod.

582 Podle článku 84 jednacího řádu nelze v průběhu řízení předkládat nové důvody, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

583 Žalobci přitom netvrdí, že se tento nový argument opírá o skutkové okolnosti, které jim nebyly známy v okamžiku podání žaloby, a tento argument tedy musí být odmítnut jako nepřípustný.

584 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod je třeba zamítnout.

585 Vzhledem k tomu, že všechny žalobní důvody byly zamítnuty, je třeba návrh na zrušení napadených rozhodnutí zamítnout.

586 V důsledku toho je třeba rovněž zamítnout návrh žalobců uvedený v prvním bodě návrhových žádání znějící na to, aby Tribunál v důsledku zrušení napadených rozhodnutí „uložil SRB a Komisi, aby jim vrátily jejich investice do společnosti Banco Popular“, aniž by bylo nutné rozhodnout o přípustnosti tohoto návrhu. Pokud jde o alternativní návrhové žádání uvedené v prvním bodě návrhových žádání směřující k tomu, aby Tribunál uložil SRB a Komisi, „aby jim zaplatily náhradu škody na základě jejich mimosmluvní odpovědnosti“, je třeba mít za to, že splývá s prvním návrhem na náhradu škody zkoumaným níže.

## B. K návrhům na náhradu škody

587 Ve druhém bodě návrhových žádání žalobci navrhují, aby SRB a Komisi bylo uloženo, aby jim zaplatily náhradu škody na základě jejich mimosmluvní odpovědnosti. Žalobci vznášejí dva samostatné návrhy na náhradu škody, z nichž první je založen na zrušení napadených rozhodnutí a druhý je na tomto zrušení nezávislý.

### *1. K prvnímu návrhu na náhradu škody*

588 Pokud jde o první návrh na náhradu škody, žalobci tvrdí, že v případě, že Tribunál zruší napadená rozhodnutí, požadují náhradu škody z titulu mimosmluvní odpovědnosti, jakož i potvrzení účinků těchto rozhodnutí na základě článku 264 SFEU.

589 Tvrdí, že podle článku 264 SFEU může Tribunál konstatovat, že účinky napadeného rozhodnutí, které bylo prohlášeno za neplatné, mají být považovány za konečné, a v takovém případě navrhují, aby Tribunál podpůrně k jejich návrhu na zrušení rozhodnutí uložil SRB a Komisi povinnost zaplatit jim náhradu škody z důvodu vzniku jejich mimosmluvní odpovědnosti. Pokud jde o náhradu škody utrpěné v případě zrušení napadených rozhodnutí, čl. 266 druhý pododstavec SFEU stanoví, že povinnost přijmout veškerá opatření nezbytná k obnovení předchozí situace žalobců nemá vliv na povinnost, která může vyplynout z uplatnění čl. 340 druhého pododstavce SFEU.

590 Podle ustálené judikatury návrhová žádání znějící na náhradu majetkové nebo nemajetkové újmy musí být zamítnuta, pokud vykazují úzkou souvislost s návrhovými žádáními směřujícími ke zrušení, jež byla sama odmítnuta jako nepřípustná nebo zamítnuta jako neopodstatněná (viz rozsudek ze dne 29. dubna 2020, Tilly-Sabco v. Rada a Komise, T-707/18, nezveřejněný, EU:T:2020:160, bod 115 a citovaná judikatura).

591 V tomto ohledu stačí uvést, že první návrh žalobců na náhradu škody je podmíněn zjištěním protiprávnosti napadených rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že návrh na zrušení napadených rozhodnutí byl zamítnut, je třeba první návrh žalobců na náhradu škody zamítnout.

### *2. Ke druhému návrhu na náhradu škody*

592 Žalobci se domáhají náhrady škody z titulu mimosmluvní odpovědnosti SRB a Komise na základě článku 87 nařízení č. 806/2014, který stanoví odpovědnost SRB při výkonu jeho funkcí řešení krize, jakož i podle článků 266, 268 a 340 SFEU, které se vztahují jak na SRB, tak na Komisi.

593 Žalobci tvrdí, že bez ohledu na to, zda napadená rozhodnutí budou či nebudou zrušena, je SRB a Komisi třeba uložit povinnost zaplatit jim náhradu škody na základě mimosmluvní odpovědnosti v důsledku jejich protiprávního chování, popsaného v žalobních důvodech směřujících ke zrušení napadených rozhodnutí, konkrétně prohlášení a poskytnutí informací ze strany SRB, které vyústily v řešení krize společnosti Banco Popular, pasivity evropských orgánů tváří v tvář kolapsu společnosti Banco Popular, jakož i neexistence řádné správy a včasné intervence a protiprávnosti postupu řešení krize. Tvrdí, že pokud by se SRB nedopustil žádného takového protiprávního jednání, nebylo by třeba řešit krizi společnosti Banco Popular nebo by se alespoň řešení krize neuskutečnilo za stejných podmínek.

594 Je třeba připomenout, že ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU nahradí Unie v případě mimosmluvní odpovědnosti v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu jejich funkce.

595 Podle ustálené judikatury je vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného unijnímu orgánu, skutečné existence újmy a existence příčinné souvislosti mezi jednáním tohoto orgánu a uplatňovanou újmou (viz rozsudky ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 64 a citovaná judikatura; ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 79 a citovaná judikatura; a ze dne 25. února 2021, Dalli v. Komise, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 41 a citovaná judikatura).

596 Není-li jedna z těchto podmínek splněna, musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu, aniž by bylo nutné zkoumat ostatní podmínky mimosmluvní odpovědnosti Unie. Mimoto unijní soud není povinen zkoumat tyto podmínky v určeném pořadí (viz rozsudky ze dne 5. září 2019, Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 148 a citovaná judikatura, a ze dne 10. března 2021, AM v. EIB, T-134/19, EU:T:2021:119, bod 84 a citovaná judikatura).

597 Podle ustálené judikatury, pokud jde o první podmínku týkající se protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, je třeba, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž účelem je přiznat práva jednotlivcům (viz rozsudky ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 65 a citovaná judikatura; ze dne 25. února 2021, Dalli v. Komise, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 55 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 24. října 2019, Liaño Reig v. SRB, T-557/17, nezveřejněné, EU:T:2019:771, bod 62 a citovaná judikatura).

598 Požadavek dostatečně závažného porušení právní normy, jejímž účelem je přiznání práv jednotlivcům, má bez ohledu na povahu dotčeného protiprávního aktu předejít tomu, aby riziko nutnosti odškodnit újmu tvrzenou dotčenými osobami narušilo schopnost dotčeného orgánu plně vykonávat své pravomoci v obecném zájmu jak v rámci jeho normativní činnosti nebo jeho hospodářskopolitických rozhodnutí, tak v oblasti jeho administrativní pravomoci, aniž jsou přitom jednotlivci zatíženi důsledky případů závažných a neomluvitelných porušení (viz rozsudky ze dne 3. března 2010, Artegodan v. Komise, T-429/05, EU:T:2010:60, bod 55 a citovaná judikatura; 23. listopadu 2011, Sison v. Rada, T-341/07, EU:T:2011:687, bod 34 a citovaná judikatura; a ze dne 14. prosince 2018, East West Consulting v. Komise, T-298/16, EU:T:2018:967, bod 124 a citovaná judikatura).

599 K takovému porušení dojde, překročí-li dotyčný orgán zjevně a závažným způsobem meze, kterými je ohraničena jeho posuzovací pravomoc, přičemž skutečnosti, ke kterým je třeba v tomto ohledu přihlédnout, jsou zejména složitost situací, které bylo třeba vyřešit, stupeň jasnosti a přesnosti porušené normy, jakož i rozsah prostoru pro uvážení, který tato norma unijnímu orgánu ponechává (viz rozsudky ze dne 10. září 2019, HTTS v. Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 33 a citovaná judikatura, a ze dne 18. listopadu 2020, H v. Rada, T-271/10 RENV II, EU:T:2020:548, bod 101 a citovaná judikatura). Pouze tehdy, disponuje-li tento orgán značně omezeným prostorem pro uvážení nebo nemá-li takový prostor vůbec, může pouhé porušení unijního práva postačovat k prokázání existence dostatečně závažného porušení (viz rozsudky ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 103 a citovaná judikatura, a ze dne 20. září 2019, Dehousse v. Soudní dvůr Evropské unie, T-433/17, EU:T:2019:632, bod 165 a citovaná judikatura).

### *a) K dovolávané protiprávnosti*

600 Pokud jde o chování Komise a SRB, žalobci tvrdí, že prohlášení a poskytnutí informací ze strany SRB dne 23. a 31. května 2017, jakož i během následujících dnů, vyvolaly obecnou paniku a vedly k pádu akcií společnosti Banco Popular a k masivnímu výběru vkladů jejími zákazníky. SRB porušil povinnosti zachování důvěrnosti. Na počátku úniků informací zaujaly SRB a Komise namísto přijetí opatření ke zmírnění újmy pasivní postoj k právu na řádnou správu a právu na včasný zásah. Žalobci se domnívají, že když SRB dospěl k závěru, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, přijal program řešení krize bez zohlednění opatření, která by pro ně byla méně omezující, což je v rozporu s nařízením č. 806/2014 a základními zásadami, jako je zásada proporcionality, zákaz diskriminace a svévolnosti, právo být vyslechnut a právo na odůvodnění rozhodnutí.

601 Žalobci mají za to, že porušení unijního práva ze strany SRB a Komise je jednoznačně prokázáno, což postačuje k prokázání existence dostatečně závažného porušení. Jedná se o neomluvitelné pochybení SRB zakládající jeho mimosmluvní odpovědnost. Neměl učinit prohlášení ani poskytnout informace, a pokud vznikla škoda společnosti Banco Popular, SRB a Komise se měly snažit ji zmírnit, a pokud selhání bylo nevratné, měly rozhodnout o programu řešení krize v souladu se zákonem a základními zásadami.

602 Argumenty žalobců týkající se jednání Komise a SRB se dělí na dvě výtky, které se týkají zaprvé porušení povinnosti zachování důvěrnosti a zadruhé pasivního postoje SRB a Komise.

*1) K prvnímu bodu, týkajícímu se porušení povinnosti zachování důvěrnosti*

603 Žalobci tvrdí, že z bodu 116 odůvodnění a z článků 88 a 90 nařízení č. 806/2014, jakož i z článku 339 SFEU vyplývá, že kritérium péče a obezřetnosti je mimořádně vysoké. Podle jejich názoru je nesprávné tvrdit, že rozhovor, který televizní stanici Bloomberg poskytla předsedkyně SRB dne 23. května 2017, neumožňoval veřejnosti vyvodit si závěr, že Banco Popular je zkoumána ve smyslu bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014.

604 Žalobci tvrdí, že prohlášení a úniky informací ze dne 23. a 31. května 2017 lze přičíst SRB nebo přinejmenším úředníkům Unie, kteří se zúčastnili postupu řešení krize. SRB nepopřel, že na základě úniků informací vznikl článek v tisku, publikovaný agenturou Reuters dne 31. května 2017. Komise a SRB nepopřely, že španělské správní orgány, zejména FROB, uskutečnily výběry vkladů. SRB a Komise nepředložily interní šetření, na jehož základě by bylo možné dospět k závěru, že nebyly zdrojem úniků informací. SRB neprovedl postup kontroly dopadů jakéhokoli poskytování informací postup pro ověření důsledků jakéhokoli zveřejnění informací ve smyslu čl. 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014, což představuje dostatečně závažné porušení.

605 Článek 339 SFEU stanoví:

„Členové orgánů Unie, členové výborů, jakož i úředníci a jiní zaměstnanci Unie jsou povinni, a to i po skončení svých funkcí, nevyzrazovat takové informace, které jsou profesním tajemstvím, zejména údaje o podnicích, o jejich obchodních stycích nebo o struktuře jejich nákladů.“

606 Podle judikatury, i když se toto ustanovení vztahuje zejména na informace získané od podniků, příslovce „zejména“ ukazuje, že se jedná o obecnou zásadu, která se stejně použije i na jiné důvěrné informace (obdobně viz rozsudek ze dne 3. března 2011, Siemens v. Komise, T-110/07, EU:T:2011:68, bod 400 a citovaná judikatura).

607 Článek 88 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Členové výboru, místopředseda, členové výboru uvedení v čl. 43 odst. 1 písm. b), zaměstnanci výboru a zaměstnanci účastnící se výměny se zúčastněnými členskými státy nebo těmito státy vyslaní, kteří plní povinnosti související s řešením krize, jsou i po ukončení svých povinností vázáni požadavky profesního tajemství podle článku 339 Smlouvy o fungování EU a příslušných ustanovení práva Unie. Zejména nesmějí důvěrné informace, které získají během své profesní činnosti nebo od příslušného orgánu nebo orgánu příslušného k řešení krize v souvislosti se svými úkoly podle tohoto nařízení, poskytnout žádné osobě ani orgánu, s výjimkou informací podaných v rámci plnění jejich úkolů podle tohoto nařízení či v souhrnné nebo kolektivní formě, z níž nelze identifikovat subjekty uvedené v článku 2, nebo s výslovným a předchozím souhlasem orgánu nebo subjektu, který dané informace poskytl.“

608 Je třeba rovněž zmínit bod 116 odůvodnění nařízení, uvedený v bodě 514 výše, který se týká důvěrné povahy informací, které má k dispozici SRB před přijetím rozhodnutí o řešení krize.

609 V projednávané věci je třeba uvést, že žalobci v žalobě zmiňují „prohlášení a poskytnutí informací ze strany SRB dne 23. a 31. května 2017, jakož i během následujících dnů“. V replice žalobci odkazují pouze na rozhovor předsedkyně SRB dne 23. května 2017 a na článek zveřejněný agenturou Reuters dne 31. května 2017.

610 Vzhledem k tomu, že žalobci neuvádějí, jaká jsou ostatní údajná prohlášení SRB, omezí se Tribunál na přezkum obsahu vyjádření předsedkyně SRB ze dne 23. května 2017 a článku Reuters ze dne 31. května 2017, o něž se opírají žalobci za účelem uplatnění porušení povinnosti zachování důvěrnosti.

611 Co se zaprvé týče rozhovoru poskytnutého předsedkyní SRB televizní stanici Bloomberg dne 23. května 2017, novinář se zeptal:

„Můžeme nyní hovořit o Španělsku? Rád bych našim divákům ukázal něco, co se nyní velmi často objevuje na naší radarové obrazovce zde v Bloomberg – jde o Banco Popular a podmíněné konvertibilní cenné papíry, se kterými to zrovna není v nejlepším pořádku. U této instituce je CET 1 o něco vyšší než 7 %. Na vaší radarové obrazovce vidíte stejný výsledek?“ [Can I take you to Spain? I want to show our audience something that is very much on our radar screen here at Bloomberg and that is Banco Popular and the CoCos (Contingent Convertibles) which are under a little bit of pressure right now. This is an institution with a CET 1 just north of 7 per cent. Is it on your radar screen as well?]

612 Předsedkyně SRB odpověděla:

„Nikdy nehovořím konkrétně o jednotlivých bankách. Na naší radarové obrazovce vidíme několik bank a samozřejmě Banco Popular patří mezi případy, které sledujeme, ale těch případů je více.“ (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

613 Na jedné straně je třeba konstatovat, že jak uvádí SRB, tato vyjádření mají obecnou platnost, neboť dohled nad institucemi patří mezi úkoly, jež SRB vykonává ve spolupráci s ECB. Informace, že společnost Banco Popular je jakožto úvěrová instituce podléhající jednotnému mechanismu dohledu „sledována“, není důvěrná.

614 Z článku ze dne 15. května 2017, který zveřejnil *elconfidencial.com* a který byl zmíněn v bodě 41 výše, navíc vyplývá, že informace, že ECB uskutečnila ve společnosti Banco Popular kontrolu, již byla zveřejněna.

615 Na druhé straně předsedkyně SRB nezmínila během tohoto rozhovoru možnost řešení krize společnosti Banco Popular. Z výše uvedených vyjádření nelze vyvodit žádný závěr, pokud jde o budoucí uskutečnění řešení krize společnosti Banco Popular, tím méně pokud jde o nástroj k řešení krize, který by mohl SRB použít.

616 Kromě toho vzhledem k tomu, že výše uvedená vyjádření nelze vykládat v tom smyslu, že nasvědčují tomu, že se společnost Banco Popular stane předmětem řešení krize, nepatří mezi případy uvedené v bodě 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, který se týká oznamování jakýchkoli informací o rozhodnutí o řešení krize před přijetím tohoto rozhodnutí.

617 Kromě toho, pokud jde o další úryvek z tohoto rozhovoru, citovaný v bodě 16 žaloby, stačí poukázat na to, že vyjádření předsedkyně SRB jsou obecná a netýkají se konkrétní situace společnosti Banco Popular. V tomto úryvku totiž na otázku týkající se budoucnosti institucí, jako je Banco Popular, které nedávno získaly finanční prostředky na trhu a měly by potíže udělat to znovu, předsedkyně SRB odpověděla:

„Opakuji ještě jednou, nebudu mluvit o bance Banco Popular. Jak jistě chápete, domnívám se, že zabývat se touto problematikou znamená právě vrátit se k otázce hlubší příčiny, a je to individuální a citlivé rozhodnutí v každém jednotlivém případě, když si položíte otázku, zda je možné převést portfolio nesplácených úvěrů na špatnou banku. Je možné pokusit se ho prodat? Jak jej můžete restrukturalizovat? Fúze je vždy jednou z možností. Myslím si, že mým jasným poselstvím je, že jsme v posledních letech tvrdě pracovali a pokusili jsme se zavést plány řešení krize, které, doufejme, nabídnou i soukromější řešení. Banka je tedy dříve, než se dostane do bodu, kdy už není životaschopná a je třeba řešit její krizi, strukturována tak, aby bylo možné nalézt alternativní, soukromá řešení. Řekla bych, že i z našeho hlediska vždy existuje řešení, které preferujeme. A neexistuje jen jedno řešení.“

618 Je tedy třeba mít za to, že vyjádření předsedkyně SRB během rozhovoru uskutečněného dne 23. května 2017 neobsahují důvěrné informace a nepředstavují porušení zásady důvěrnosti ani povinnosti zachování profesního tajemství, která je stanovena v článku 88 nařízení č. 806/2014 a v článku 339 SFEU.

619 Co se zadruhé týče článku zveřejněného agenturou Reuters dne 31. května 2017 pod názvem „Evropská unie byla upozorněna na riziko řešení krize u společnosti Banco Popular“ (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular), v tomto článku je zmíněno, že podle nejmenovaného vysokého unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla potřebovat řešení krize, pokud by se jí nepodařilo nalézt nabyvatele, a že předsedkyně SRB vydala v nedávné době „předběžné varování“. Podle tohoto článku zmíněný vysoký úředník rovněž uvedl, že předsedkyně SRB prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout, a dodal, že nabídka fúze této banky by nemusela přinést výsledky.

620 Tento článek agentury Reuters dále uvádí, že podle jiného, rovněž nejmenovaného, zdroje již probíhají obecné přípravy, avšak zatím nebylo přijato žádné konkrétní opatření. Podle tohoto článku tiskový mluvčí společnosti Banco Popular prohlásil, že banka zvažuje několik scénářů včetně fúze, zvýšení kapitálu a prodeje aktiv.

621 Rovněž je třeba uvést, že tento článek odkazuje na tiskovou zprávu SRB z téhož dne, v níž SRB uvedl, že nekomentuje konkrétní obtíže banky, že nemůže potvrdit výklady týkající se údajných citací učiněných předsedkyní a ve vztahu k bankám nikdy nevydal žádné varování.

622 Žalobci zmiňují úryvek z tohoto článku, podle kterého „již probíhají obecné přípravy“. Stačí konstatovat, že podle článku o tom informoval „jiný zdroj“, rovněž anonymní, o kterém není uvedeno, že jde o úředníka Unie. Tato vyjádření tedy nelze přičíst úředníkovi Komise nebo zaměstnanci SRB. Kromě toho odkaz na „obecné přípravy“ je velmi vágní a neobsahuje nic, na základě čeho by se dalo určit, zda se týkají postupu řešení krize, který byl zahájen vůči společnosti Banco Popular, nebo zda odkazují na plány samotné banky, které jsou také zmíněny v tomto článku.

623 Mimoto je třeba uvést, že žalobci neupřesňují, které z informací obsažených v tomto článku jsou důvěrné, ani to, do jaké míry SRB nebo Komise jejich zpřístupněním porušily požadavky týkající se profesního tajemství. Každopádně vyjádření unijního úředníka, jež jsou v tomto článku zmíněna, se netýkají důvěrných informací, jež mohli znát pouze členové SRB nebo Komise, a nemohou dosvědčit údajné úniky informací, kterých se žalobci dovolávají.

624 V této souvislosti se zaprvé úředník zmínil o „předběžném varování“, jež měla vydat předsedkyně SRB. Je však třeba uvést, že takové prohlášení nespadá do pravomoci SRB, což SRB ostatně uvedl i v tiskové zprávě ze dne 31. května 2017.

625 Zadruhé, pokud jde o tvrzení zmíněného úředníka, podle něhož „předsedkyně SRB prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout“, stačí konstatovat, že tato vyjádření vycházejí v podstatě z toho, co předsedkyně SRB veřejně prohlásila během rozhovoru, který proběhl na televizní stanici Bloomberg dne 23. května 2017, v tom smyslu, že je společnost Banco Popular „sledována“. Možnost extenzivního výkladu těchto slov ostatně SRB dementoval ve své tiskové zprávě.

626 Skutečnost, že tento článek obsahuje údajná vyjádření předsedkyně SRB, nepostačuje tedy k prokázání jejich věrohodnosti, a to tím spíše, že osoba, která tato vyjádření zřejmě uvedla, nebyla identifikována.

627 Co se zatřetí týče tvrzení tohoto úředníka, podle něhož by nabídka fúze této banky nemusela přinést výsledky, z téhož článku vyplývá, že sama Banco Popular uvedla, že nejzazší datum pro předkládání nabídek v rámci postupu soukromého prodeje, původně stanovené na 10. června 2017, je flexibilní.

628 V tomto ohledu žalobci předložili v příloze žaloby článek z *El País* ze dne 31. května 2017, nadepsaný „Banco Popular prodlužuje lhůtu pro podávání nabídek do konce června“ (El Popular amplía el plazo para presentar ofertas hasta fin de junio), který potvrzuje, že banka odložila lhůtu pro podání nabídek z 10. června na poslední týden tohoto měsíce.

629 Možnost, že by postup soukromého prodeje zahájený v dubnu 2017 nemusel přinést výsledky, tedy nemůže být považována za důvěrnou informaci, ale za pouhou dedukci vyplývající z okolností, a sice že dne 31. května 2017 společnost Banco Popular v rámci tohoto postupu stále nenašla nabyvatele a datum ukončení tohoto postupu bylo odloženo.

630 Začtvrté, pokud jde o tvrzení, že podle nejmenovaného vysokého unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla potřebovat řešení krize, pokud by se jí nepodařilo nalézt nabyvatele, je třeba poukázat na to, že již během měsíce května bylo ve více článcích v tisku zmíněno, že Banco Popular má potíže a zahájila proces soukromého prodeje.

631 Z článku zveřejněného dne 11. května 2017 na internetových stránkách *elconfidencial.com* vyplývá, že předseda společnosti Banco Popular nařídil okamžitý prodej banky z důvodu hrozícího úpadku. Zmínka, v článku agentury Reuters ze dne 31. května 2017, o tom, že „jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě“ informoval unijní úředníky, odpovídá patrně informaci uveřejněné v tomto článku ze dne 11. května 2017, podle níž předseda společnosti Banco Popular nařídil z důvodu vážného nebezpečí úpadku způsobeného zejména trvalým odlivem vkladů, aby byl uskutečněn prodej, s cílem vyhovět požadavkům ze strany ECB. Článek, jenž byl zveřejněn dne

15. května 2017 na internetových stránkách *elconfidencial.com*, uvedený v bodě 41 výše, mimoto uváděl, že po kontrole, kterou provedla ECB, zavedl předseda společnosti Banco Popular plán prodeje této společnosti.

632 Okolnost, že by Banco Popular musela čelit nebezpečí úpadku, pokud by se jí v rámci zahájeného postupu prodeje nepodařilo nalézt nabyvatele, byla tedy veřejně známa již od poloviny měsíce května 2017.

633 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, vyplývá z toho, že vyjádření nejmenovaného unijního úředníka, jež jsou v tomto článku zmíněna, neobsahují takové důvěrné informace o zavedení programu řešení krize ve vztahu ke společnosti Banco Popular, jako jsou informace uvedené v bodě 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, které by mohly být známy pouze úředníkům Komise nebo členům SRB.

634 Kromě toho se tento článek agentury Reuters opírá o vyjádření údajného unijního úředníka, který zůstal anonymní a není upřesněno, ke kterému orgánu či instituci Unie přísluší.

635 Jak tvrdí SRB, taková vyjádření mohlo kromě členů SRB nebo úředníků Komise učinit mnoho dalších osob, a to zvláště s ohledem na možnosti sdílení informací, jež jsou stanoveny zejména v čl. 88 odst. 6 nařízení č. 806/2014.

636 Podle judikatury přitom přísluší žalobci, aby v rámci žaloby na náhradu škody prokázal, že jsou splněny podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 SFEU. Jestliže tedy žalobci v projednávané věci neprokázali, že zveřejnění informací o vyšetřování, jehož se stali předmětem, bylo výsledkem vyzrazení informací, za něž lze činit odpovědným Komisi nebo SRB, nelze jim takovéto zveřejnění v zásadě vytýkat (rozsudek ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 182 a citovaná judikatura).

637 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobci nepředložili žádný důkaz, který by mohl prokázat, že úředník citovaný v tomto článku je úředníkem Komise nebo zaměstnancem SRB.

638 Žalobci pouze tvrdí, že tento článek prokazuje existenci úniků informací a že SRB nepopřel, že došlo k únikům informací. Tvrdí, že SRB a Komise nepředložily žádnou zprávu ani neuskutečnily interní šetření, na jehož základě by bylo možné dospět k závěru, že nejsou příčinou úniku informací uvedených v článku agentury Reuters. Tvrdí, že vzhledem k tomu, že k tomuto vnitřnímu šetření nedošlo, SRB a Komise nemohou předložit žádný důkaz, který by jim umožnil vyvrátit domněnku vyplývající z bodu 116 odůvodnění a z článků 88 a 91 nařízení č. 806/2014.

639 I kdyby se však předpokládalo, že by vyjádření uvedená v tomto článku pocházela z úniku informací ze strany unijního úředníka, v rozsahu, v němž není prokázáno, že za únik informací, o kterém svědčí články v tisku, na něž se žalobci odvolávají, jsou odpovědné služby Komise nebo SRB, z judikatury vyplývá, že takovýto původ úniku informací nelze předpokládat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, EU:T:2006:74, bod 605).

640 Mimoto je třeba uvést, že dokonce i pokud je pravděpodobné, že na počátku tohoto úniku informací mohly stát Komise nebo SRB, pouhá možnost nepostačuje k tomu, jak tvrdí žalobci, aby na ně bylo přeneseno břemeno prokázání opaku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, EU:T:2006:103, bod 412).

641 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, nelze bod 116 odůvodnění ani článek 88 nařízení č. 806/2014, který zakazuje poskytnout jakékoli osobě nebo orgánu důvěrné informace, vykládat tak, že obsahují domněnku, že příčinou jakéhokoliv úniku týkajícího se řešení krize je člen personálu SRB, což implikuje přenesení důkazního břemene.

642 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci neexistuje domněnka, že Komise nebo SRB způsobily údajné úniky informací, nemusejí prokazovat, že tomu tak nebylo.

643 Z neprovedení interního šetření navíc nelze v žádném případě vyvodit důkaz o tom, že SRB nebo Komise porušily povinnost zachování důvěrnosti. Je tedy třeba mít za to, že skutečnost, že SRB a Komise po přijetí rozhodnutí o řešení krize neprovedly vnitřní šetření za účelem určení původu možných úniků informací, není relevantní, pokud jde o posouzení protiprávního jednání, které vedlo ke vzniku škody dovolávané žalobci.

644 V tomto ohledu žalobci dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. října 2020 podali nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Tento důkazní návrh se týká dvou interních e-mailů SRB ze dne 10. a 18. srpna 2017 týkajících se možného úniku informací, z nichž vycházel článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017. Žalobci uvádějí, že měli přístup k těmto dokumentům v návaznosti na rozhodnutí odvolacího výboru SRB ze dne 15. dubna 2020, které se týkalo jejich žádosti o zpřístupnění dokumentů podané podle článku 90 nařízení č. 806/2014, a že SRB jim poskytla tyto dva e-maily dne 27. srpna 2020. Tvrdí, že tyto e-maily prokazují, že SRB neprovedl interní šetření údajného úniku informací, z něhož vychází článek ze dne 31. května 2017.

645 Stačí připomenout, že žalobci neprokázali, že vyjádření uvedená v článku Reuters ze dne 31. května 2017 vedla k úniku informací ze strany člena SRB a že skutečnost, že SRB neprovedl vnitřní šetření, není relevantní pro účely posouzení, zda SRB porušil povinnost zachování důvěrnosti. Je tedy třeba mít za to, že tento nový důkaz směřující k prokázání neexistence interního šetření ze strany SRB k údajnému úniku informací, z něhož vychází článek ze dne 31. května 2017, není relevantní.

646 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že žalobci neprokázali, že SRB nebo Komise porušily zásadu zachování důvěrnosti a povinnost zachování profesního tajemství.

*2) Ke druhé výtce týkající se pasivního postoje SRB a Komise*

647 Žalobci tvrdí, že na počátku úniků informací SRB a Komise namísto přijetí opatření ke zmírnění újmy zaujaly pasivní postoj k právu na řádnou správu a právu na včasný zásah. Když měl SRB za to, že Banco Popular je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, přijal program řešení krize bez zohlednění opatření, která by byla pro žalobce méně omezující, což je v rozporu s nařízením č. 806/2014 a základními zásadami, jako jsou zásady proporcionality, zákazu diskriminace a svévole, jakož i s právem být vyslechnut a s právem na odůvodnění rozhodnutí. Domnívají se, že vzhledem k tomu, že SRB a Komise vytvořily stav nejistoty, který vyvolal úpadek společnosti Banco Popular, byli povinni jednat s cílem minimalizovat vzniklou škodu.

648 Je třeba uvést, že žalobci nevysvětlují, co přesně vytýkají Komisi a SRB, když uvádějí jejich „pasivní postoj“, ani jaká opatření měly přijmout za účelem „zmírnění újmy“.

649 Jak uvádí Komise, podle judikatury může opomenutí ze strany unijních orgánů způsobit vznik odpovědnosti Unie, pouze pokud orgány porušily svou právní povinnost jednat, vyplývající z ustanovení práva Unie (rozsudek ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, EU:C:1994:329, bod 58; viz rovněž rozsudky ze dne 14. prosince 2005, Beamglow v. Parlament a další, T-383/00, EU:T:2005:453, bod 166 a citovaná judikatura, a ze dne 16. listopadu 2017, Acquafarm v. Komise, T-458/16, nezveřejněný, EU:T:2017:810, bod 47 a citovaná judikatura). Žalobci nevysvětlují, na základě jakých ustanovení mají SRB a Komise povinnost jednat, aby zabránily přijetí rozhodnutí o řešení krize.

650 V rozsahu, v němž žalobci odkazují na argumenty, které již uplatnili v rámci návrhu na zrušení, stačí uvést, že byly odmítnuty v rámci analýzy prvního žalobního důvodu. Zvláště argumenty o pasivním postoji SRB a Komise v rozporu se zásadou řádné správy byly zamítnuty v rámci analýzy třetí výtky první části prvního žalobního důvodu v bodech 173 až 176 výše a tvrzení o nezohlednění méně omezujících opatření pro žalobce byla zamítnuta v rámci druhé a třetí části prvního žalobního důvodu.

651 Z předcházejících úvah vyplývá, že žalobci neprokázali existenci protiprávního jednání SRB nebo Komise, a tudíž neprokázali existenci dostatečně závažného porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům. V souladu s judikaturou citovanou v bodě 596 výše, vzhledem k tomu, že první podmínka vzniku mimosmluvní odpovědnosti SRB nebo Komise není splněna, je třeba zamítnout druhý návrh na náhradu škody, přičemž není třeba zkoumat další podmínky.

652 Tribunál však považuje za vhodné v zájmu řádného výkonu spravedlnosti přezkoumat i argumenty žalobců týkající se existence příčinné souvislosti mezi údajným protiprávním jednáním SRB a Komise a újmou, která žalobcům údajně vznikla.

### *b) K příčinné souvislosti*

653 Žalobci tvrdí, že příčinná souvislost týkající se zpřístupnění důvěrných informací je zmíněna v bodě 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, jelikož by mohla mít za následek, že je na bankovní instituci použit postup řešení krize. Použití výrazu „je nutné předpokládat“ v bodě 116 odůvodnění znamená, že v případě porušení povinnosti zachování důvěrnosti je na orgánech EU, aby prokázaly neexistenci příčinné souvislosti.

654 Žalobci připomínají, že prohlášení předsedkyně SRB ze dne 23. května 2017, podle kterého SRB zkoumá společnost Banco Popular, a článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017, podle kterého SRB zahájí postup řešení krize, byly příčinou všeobecné paniky, která vedla k pádu hodnoty akcií společnosti Banco Popular na burze a k masivním výběrům vkladů. Po tomto úniku informací SRB a Komise nic neučinily k nápravě situace, a SRB měl v důsledku toho za to, že Banco Popular je v selhání a zahájil postup řešení krize. Kromě toho se SRB při přijetí programu řešení krize dopustil několika porušení. Všechna tato porušení měla za následek újmu způsobenou žalobcům. Žalobci mají za to, že SRB a Komise neměly přijmout opatření k řešení krize společnosti Banco Popular, v kterémžto případě by žalobci stále měli k dispozici své investice, nebo že ho měly přijmout za jiných podmínek, v kterémžto případě by nemuseli utrpět majetkovou újmu.

655 Co se týče podmínky existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou škodou, musí uvedená škoda vyplývat dostatečně přímým způsobem z vytýkaného jednání, to znamená, že toto jednání musí být určující příčinou škody, zatímco neexistuje povinnost napravovat všechny, dokonce i vzdálené, škodlivé následky protiprávní situace. Je věcí žalobce,

aby předložil důkaz o příčinné souvislosti mezi vytýkaným jednáním a dovolávanou škodou (viz rozsudek ze dne 11. července 2019, BP v. FRA, T-838/16, nezveřejněný, EU:T:2019:494, bod 217 a citovaná judikatura).

656 Žalobci tvrdí, že prohlášení předsedkyně SRB ze dne 23. května 2017 a článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017 jsou příčinou nedostatku likvidity společnosti Banco Popular.

657 Tato tvrzení jsou založena na dílčím a nesprávném prezentování skutkových okolností, které stály na počátku nedostatku likvidity společnosti Banco Popular, a příčin, které vedly k tomu, že tato banka byla v selhání nebo pravděpodobném selhání.

658 Je tedy třeba připomenout, že ECB v posouzení toho, zda Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, uvedla, že Banco Popular přitáhla pozornost z důvodu své nízké ziskovosti, špatné kvality svých aktiv a nízké míry krytí ve srovnání s jinými bankami a že od ledna 2017 byla předmětem negativního mediálního zpravodajství. ECB uvedla, že v únoru 2017 při oznámení svých ročních výsledků z roku 2016 Banco Popular informovala o potřebě výjimečných rezerv a nahrazení svého předsedy. Konstatovala, že tato prohlášení zapříčinila snížení ratingu společnosti Banco Popular ze strany DBRS a vyvolala významné obavy u zákazníků společnosti Banco Popular, které vedly k neočekávaným výběrům vkladů.

659 ECB poukázala také na to, že další vlnu výběrů vkladů spustilo zveřejnění veřejného prohlášení *ad hoc* společností Banco Popular 3. dubna 2017, ve kterém informovala o výsledku několika vnitřních auditů, a podpořily ji další události zmíněné v bodě 56 výše.

660 V bodě 24 odůvodnění programu řešení krize SRB uvedl několik okolností, které vedly k rychlému zhoršení stavu likvidity společnosti Banco Popular, totiž:

– v únoru 2017 společnost Banco Popular oznámila potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, a jmenovala nového předsedu,

– dne 10. února 2017 DBRS snížila rating společnosti Banco Popular;

– dne 3. dubna 2017 Banco Popular zveřejnila *ad hoc* veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na její finanční stav, a potvrdila, že její generální ředitel byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce;

– společnost Standard & Poor's snížila rating společnosti Banco Popular dne 7. dubna 2017 a společnost Moody's dne 21. dubna 2017;

– dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular pod 80 % a tato společnost již nebyla s to znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou stanovenou právními předpisy;

– dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků společnosti Banco Popular a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů;

– dne 6. června 2017 společnosti DBRS a Moody's snížily rating společnosti Banco Popular.

661 SRB uvedl, že všechny tyto okolnosti způsobily významný odliv vkladů.

662 Rovněž je třeba uvést, že správní rada banky Banco Popular v zápisu ze schůzky konané dne 6. června 2017, po které bylo oznámeno, že banka je v selhání, uvádí důvody, které vedly k dané situaci společnosti Banco Popular, mimo jiné články v tisku o finanční situaci skupiny obecně a společnosti Banco Popular zvláště, zveřejněné v průběhu předchozích měsíců, a jejich účinky na stav likvidity. Správní rada uvedla, že období krajních finančních napětí, kterým procházela Banco Popular, bylo způsobeno několika faktory, zejména menší solventností, kvalitou aktiv a jejich pokrytí ve srovnání s referenční skupinou, jakož i nepřetržitým mimořádně negativním mediálním zpravodajstvím v některých médiích. Z toho vyplývá, že i když správní rada uznává, že informace o finančních obtížích skupiny šířené v tisku několik měsíců přispěly k situaci Banco Popular, uvádí je jako pouze jeden z faktorů a nezmiňuje prohlášení předsedkyně SRB dne 23. května 2017 ani článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017.

663 Z těchto skutečností, jež žalobci nezpochybnili, vyplývá, že postavení společnosti Banco Popular se zhoršilo již před 23. květnem 2017 a že nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular byl způsoben mnoha faktory, jejichž příčinou byly špatné výsledky banky oznámené v únoru a dubnu 2017. Zejména požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular nebyl ode dne 12. května 2017 v souladu s právními požadavky.

664 Je třeba uvést, že žalobci si nemohli nepovšimnout všech těchto objektivních okolností, jež způsobily nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, zvláště od měsíce dubna 2017. Nemohou platně tvrdit, že prohlášení ze dne 23. května 2017 a článek ze dne 31. května 2017 způsobily nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, a to ani kdyby se předpokládalo, že měly původ v porušení zásady zachování důvěrnosti ze strany SRB nebo Komise.

665 Z toho tedy vyplývá, že žalobci neprokázali příčinnou souvislost mezi údajnými protiprávnostmi ze strany SRB a Komise a nedostatkem likvidity banky Banco Popular, a tedy mezi těmito protiprávnostmi a tvrzenou újmou.

666 Tento závěr není zpochybněn ani ostatními argumenty, jež žalobkyně vznesla.

667 Žalobci tvrdí, že ECB v posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular uvedla, že počínaje dnem 31. května 2017 docházelo k velmi výraznému odlivu vkladů poté, co sdělovací prostředky oznámily, že by banka mohla čelit likvidaci, pokud by právě probíhající postup soukromého prodeje nebyl ve velmi krátké době dokončen.

668 ECB je toho názoru, že z jejího posouzení vyplývá, že oznámení neúspěšného postupu soukromého prodeje a rizika likvidace daného subjektu posílilo ztrátu vkladů ve společnosti Banco Popular. Jedná se nicméně pouze o jednu z mnoha dalších skutečností, na něž ECB upozornila a jež vedly ke zmíněnému odlivu vkladů. Žalobci nemohou tvrdit, že ECB uznala, že článek agentury Reuters zapříčinil nedostatek likvidity společnosti Banco Popular.

669 ECB poukázala na výrazně negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, jejichž předmětem byla v tomto období společnost Banco Popular, a cituje dokonce příklady článků zveřejněných ve dnech 11. a 15. května 2017, které jsou uvedeny v bodech 40 a 41 výše. Není možné, aby žalobci ze všech těchto článků ze sdělovacích prostředků vyčlenili jediný článek zmiňující jednoho z unijních úředníků, s cílem tvrdit, že pouze tento článek je příčinou odlivu likvidity ve společnosti Banco Popular.

670 Žalobci rovněž tvrdí, že SRB v ocenění 1 a ECB v posouzení žádosti o nouzové poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular ze dne 5. června 2017 uvedly, že 23. květen a 31. květen 2017 byly důležitými daty nedostatku likvidity společnosti Banco Popular.

671 V tomto ohledu ECB v posouzení žádosti o nouzové poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular ze dne 5. června 2017 uvedla:

„Banco Popular od 31. března do 1. června 2017 čelila významným výběrům vkladů ve všech klientských segmentech, což vedlo k vážnému zhoršení její vkladové základny […] a její vyrovnávací kapacity (CBC […]). Výběry vkladů, zapříčiněné zhoršením dobrého jména banky v důsledku mediálního zpravodajství a oznámením banky o potřebě přistoupit buď ke zvýšení kapitálu, nebo k fúzi nabytím z důvodu zhoršení její finanční situace ve spojení s vlivem výrazného snížení jejího ratingu, přesáhly v posledních týdnech opakovaně 500 milionů denně (12. května, 16. května, 22. května, 23. května, 31. května a 1. června) v kontextu neustálého poklesu finančních prostředků s omezenou likvidní rezervou.“

672 SRB do ocenění 1 převzal tutéž analýzu a uvedl, že se opíral o informace poskytnuté ECB.

673 Z toho vyplývá, že ECB a SRB zmiňují data 23. a 31. května 2017 pouze jako jedny ze dnů, kdy výběry vkladů přesáhly 500 milionů eur, a nemají žádnou spojitost s prohlášením předsedkyně SRB a s článkem agentury Reuters. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, ECB a SRB neuvedly, že data 23. a 31. května jsou významnější než ostatní uvedená data. Kromě toho zdůraznily, že příčin výběrů vkladů bylo několik, a nelze vyvodit, jak to dělají žalobci, že prohlášení ze dne 23. května a článek ze dne 31. května byly příčinou nedostatku likvidity společnosti Banco Popular.

674 Kromě toho vývoj cen akcií společnosti Banco Popular vykazoval v době od června 2016 do června 2017 trvalý pokles. Přestože žalobci tvrdí opak, z tohoto vývoje nelze vyvodit žádnou souvislost mezi prohlášením učiněným dne 23. května a článkem ze dne 31. května 2017 na straně jedné a cenou akcií společnosti Banco Popular na straně druhé. Pokles ceny akcií společnosti Banco Popular lze vysvětlit nepříznivou finanční situací banky a musí být posuzován v souvislosti s postupným snižováním ratingu společnosti Banco Popular ze strany ratingových agentur, jež jsou zmíněna v bodech 32, 38 a 46 výše.

675 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že návrhy žalobců na náhradu škody musí být zamítnuty.

### C. K návrhům na zrušení ocenění 2 a náhradu

676 Třetím bodem návrhových žádání žalobci zpochybňují ocenění 2 na základě čl. 20 odst. 15 a článků 86 a 87 nařízení č. 806/2014 a uplatňují právo na náhradu.

677 Komise tvrdí, že zpochybnění ocenění 2 je nepřípustné. SRB tvrdí, že ocenění 2 nelze napadnout odděleně od rozhodnutí o řešení krize.

678 Zaprvé se žalobci domáhají zrušení ocenění 2 nezávisle na zrušení napadených rozhodnutí. V žalobě totiž výslovně uvádějí, že právo napadnout ocenění na základě čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 představuje návrh na částečné zrušení rozhodnutí o řešení krize, konkrétně znaleckého posudku, který SRB používá k řešení krize. Tvrdí, že jejich návrh podaný na základě čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 je nezávislý na žalobě na neplatnost napadených rozhodnutí a na jejich návrzích na náhradu škody. Tento návrh je přípustný i v případě, že by ostatní návrhy byly zamítnuty.

679 Kromě toho v dopise došlém kanceláři Tribunálu dne 16. dubna 2019, který se týká návrhu na změnu důkazních prostředků, samotní žalobci předkládají návrh na zrušení napadených rozhodnutí, žalobu na určení mimosmluvní odpovědnosti a zpochybnění ocenění 2 spolu s návrhem na náhradu škody jako tři samostatné žaloby.

680 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Ocenění je nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů […]. Samotné ocenění nepodléhá soudnímu přezkumu, ale může být přezkoumáno soudem společně s rozhodnutím výboru."

681 V tomto ohledu se žalobci opírají o nesprávný výklad tohoto ustanovení a bodu 63 odůvodnění nařízení č. 806/2014, podle kterého „takové ocenění by mělo podléhat soudnímu přezkumu pouze společně s rozhodnutím o řešení krize". Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, možnost podat „společný" návrh proti ocenění a programu řešení krize neznamená, že je možné zpochybnit ocenění v návrhu, který by se lišil od návrhu směřujícího ke zrušení programu řešení krize, i když je podán ve stejný okamžik a prostřednictvím jediné žaloby.

682 Z výrazů použitých v čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 jasně vyplývá, že ocenění 2 jakožto nedílná součást programu řešení krizové situace lze napadnout pouze v rámci žaloby, kterou se žalobce domáhá zrušení uvedeného programu, ale nemůže být předmětem samostatné žaloby.

683 Je tedy třeba konstatovat, že návrh žalobců pouze na zrušení ocenění 2, nezávisle na jejich návrhu na zrušení napadených rozhodnutí, musí být vykládán jako žaloba odlišná od žaloby směřující ke zrušení programu řešení krize. Článek 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014, na kterém žalobci zakládají svůj návrh na zrušení ocenění 2, přitom výslovně vylučuje možnost podat takovou žalobu.

684 Návrh na zrušení ocenění 2 je tedy třeba odmítnout jako nepřípustný.

685 Zadruhé žalobci uplatňují právo na náhradu škody, které vyplývá přímo z článku 17 Listiny, i když nařízení č. 806/2014 nestanoví režim náhrady škody. Pokud jde o náhradu škody, žalobci tvrdí, že akcionáři a držitelé dluhopisů společnosti Banco Popular měli po řešení krize obdržet kompenzaci, odpovídající čisté hodnotě aktiv, v souladu s čl. 20 odst. 12 nařízení č. 806/2014, a nikoliv likvidační hodnotě. Tvrdí, že tento návrh je přípustný, ačkoli neuvedli přesný rozsah škody ani přesnou výši požadované náhrady.

686 Žalobci rovněž uvádějí, že „žaloba uvedená v čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 je nezávislá na žalobě na neplatnost a žalobě na určení mimosmluvní odpovědnosti" a že ocenění použité pro účely tohoto ustanovení je „odlišné od výpočtu škody v případě zrušení s potvrzením účinků nebo výpočtu v případě mimosmluvní odpovědnosti". V replice uplatňují právo na náhradu škody, která se rovná čisté hodnotě aktiv společnosti Banco Popular ke dni řešení krize v souladu s čl. 20 odst. 12 a 16 nařízení č. 806/2014 ve spojení s čl. 20 odst. 15 a s články 86 a 87 tohoto nařízení.

687 V replice žalobci tvrdí, že pokud by ocenění 2 odráželo hodnotu čistých aktiv společnosti Banco Popular ke dni řešení krize, nedošlo by k řešení krize této banky, nebo by bylo nezbytné stanovit vyšší nabídku minimální ceny, z čehož by měli akcionáři a držitelé kapitálových nástrojů prospěch. Domnívají se, že vzhledem k odhadům ECB a společnosti Banco Popular byla čistá

hodnota aktiv společnosti Banco Popular kladná ve výši 7 miliard eur a že akcionáři a držitelé kapitálových nástrojů musí být odškodněni ve výši vypočtené na základě této hodnoty, tedy 1,67 eura za akcii.

688 Kromě toho je třeba uvést, že dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. dubna 2019 žalobci upustili od svého návrhu uvedeného v žalobě na jmenování znalce za účelem poctivého, obezřetného a realistického ocenění čisté hodnoty aktiv společnosti Banco Popular.

689 Je přitom nutno konstatovat, že argumenty žalobců neumožňují pochopit, jaký je právní základ tohoto návrhu na náhradu škody vzneseného v rámci zpochybnění ocenění 2.

690 Zaprvé nejsou srozumitelné odkazy žalobců na čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 jako základ jejich návrhu na náhradu škody. V tomto ustanovení, připomenutém v bodě 680 výše, je uvedeno pouze to, že ocenění, ze kterého vychází SRB, je nedílnou součástí programu řešení krizové situace a nemůže být předmětem samostatné žaloby.

691 Zadruhé, pokud jde o tvrzení, že právo na náhradu škody vyplývá přímo z porušení práva vlastnit majetek zakotveného v čl. 17 odst. 1 Listiny, je třeba uvést, že i kdyby řešení krize společnosti Banco Popular vedlo k zásahu do práva žalobců vlastnit majetek, nemohlo by to vyplývat z ocenění 2.

692 Je totiž třeba uvést, že ocenění 2 provedené nezávislým znalcem má za cíl poskytnout SRB informace, které mu umožní přijmout program řešení krize, a jak uvádí Komise, nevytváří samo o sobě závazné právní účinky, jimiž by mohly být dotčeny zájmy žalobců. Závazné právní účinky vytvářejí pouze program řešení krize a rozhodnutí 2017/1246. Žalobci se tedy nemohou domáhat přiznání náhrady škody na základě zpochybnění ocenění 2 nezávisle na zpochybnění napadených rozhodnutí.

693 Zatřetí, pokud jde o odkaz žalobců na čl. 20 odst. 12 nařízení č. 806/2014, stačí konstatovat, že toto ustanovení není v projednávaném případě relevantní.

694 Článek 20 odst. 12 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Je-li odhad čisté hodnoty aktiv subjektu uvedeného v článku 2 podle konečného následného ocenění vyšší než odhad čisté hodnoty aktiv daného subjektu podle prozatímního ocenění, výbor může od vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize požadovat, aby:

a) vykonal svou pravomoc zvýšit hodnotu pohledávek věřitelů nebo vlastníků příslušných kapitálových nástrojů, které byly odepsány v rámci nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů;

b) uložil překlenovací instituci nebo společnosti pro správu aktiv, aby ve vztahu k aktivům, právům nebo závazkům uhradily další protiplnění instituci v režimu řešení krize nebo případně ve vztahu k nástrojům účasti jejich vlastníkům.“

695 Postačí konstatovat, že SRB v projednávané věci neprovedl konečné následné ocenění na základě tohoto ustanovení. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, toto ustanovení každopádně nestanoví možnost SRB nebo Komise přiznat jim náhradu škody.

696 Začtvrté odkaz žalobců na čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014 jako základ pro jejich nárok na náhradu škody odpovídající čisté hodnotě aktiv společnosti Banco Popular ke dni řešení krize není pochopitelný, jelikož toto ustanovení pouze stanoví, že SRB zajistí, aby bylo po řešení krize provedeno ocenění, s cílem určit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení.

697 Kromě toho, je-li třeba tento návrh na náhradu škody chápat v tom smyslu, že žalobci se jím domáhají určení mimosmluvní odpovědnosti SRB nebo Komise na základě čl. 87 odst. 3 nařízení č. 806/2014, stačí konstatovat, že tento návrh nesplňuje ani jednu z podmínek, které jsou nezbytné pro vznik odpovědnosti orgánů ve smyslu článku 340 SFEU a které jsou uvedeny v judikatuře citované v bodě 595 výše. Žalobci totiž neuvádí, jakého porušení se dopustil SRB nebo Komise, ani jaké jednání je jim vytýkáno.

698 S ohledem na předcházející úvahy je třeba zamítnout návrh na náhradu škody založený na zpochybnění ocenění 2.

699 Třetí bod návrhových žádání žalobců je tudíž třeba zamítnout.

### D. K návrhům na organizační procesní opatření a na provedení důkazů

700 Žalobci navrhli Tribunálu, aby nařídil různá organizační procesní opatření a provedení důkazů.

701 Žalobci v žalobě navrhli, aby Tribunál na jedné straně nařídil SRB, Komisi, ECB, Španělskému království, Španělské centrální bance a FROB předložení různých dokumentů. Na druhé straně navrhli, aby Tribunál nařídil slyšení několika osob jako svědků a vypracování znaleckých posudků na základě čl. 91 písm. d) a e) jednacího řádu.

702 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. dubna 2019 podali žalobci změnu návrhů na provedení důkazů obsažených v žalobě a replice. V tomto dopise uvedli, že svůj návrh na vypracování znaleckých posudků berou zpět a že návrh na výslech svědků omezují na výslech předsedkyně SRB.

703 Pokud jde o návrhy na organizační procesní opatření nebo provedení důkazů předložené účastníkem sporu, je třeba připomenout, že jedině Tribunál je oprávněn posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, jež mu jsou předloženy (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, Fleig v. ESVČ, C-446/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:918, bod 53).

704 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že i když návrh na výslech svědků formulovaný v žalobě přesně uvádí, kterých skutečností se má výslech svědka nebo svědků týkat a z jakých důvodů mají být svědci vyslechnuti, přísluší Tribunálu, aby posoudil relevantnost návrhu ve vztahu k předmětu sporu a nezbytnosti výslechu uvedených svědků (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 118 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 22. října 2020, Silver Plastics a Johannes Reifenhäuser v. Komise, C-702/19 P, EU:C:2020:857, bod 29).

705 Je třeba připomenout, že Tribunál usnesením o provedení důkazů ze dne 12. května 2021 přijatým na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu nařídil SRB, aby předložil určité dokumenty uvedené v bodě 98 výše. Usnesením ze dne 9. června 2021 Tribunál rozhodl, že důvěrná znění dokumentů, jež SRB předložil, nejsou pro vyřešení projednávaného sporu relevantní.

706 V projednávané věci je třeba uvést, že důkazy obsažené ve spisu i vysvětlení poskytnutá na jednání postačují k tomu, aby Tribunál mohl vynést rozsudek, jelikož může užitečně rozhodnout na základě návrhových žádání, žalobních důvodů a argumentů rozvinutých v průběhu řízení a s ohledem na dokumenty předložené účastníky.

707 Z toho vyplývá, že návrhy žalobců na organizační procesní opatření a na provedení důkazů musí být zamítnuty, aniž je třeba rozhodovat o přípustnosti některých z těchto návrhů.

708 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že žaloba musí být v plném rozsahu zamítnuta.

## V. K nákladům řízení

709 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobci neměli ve věci úspěch a Komise, SRB a Banco Santander požadovaly náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobci ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí, SRB a společností Banco Santander.

710 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Španělské království ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Eleveté Invest Group, SL a další žalobci, jejichž názvy jsou uvedeny v příloze, ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) a společností Banco Santander, SA.**

3) **Španělské království ponese vlastní náklady řízení.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. června 2022.

Podpisy.

# Obsah

I. Právní rámec . . . 2

II. Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby . . . 6

A. K situaci společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize . . . 6

B. K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize . . . 8

C. K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017 . . . 11

D. Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize . . . 12

III. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení . . . 13

IV. Právní otázky . . . 15

A. K návrhu na zrušení napadených rozhodnutí . . . 15

1. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 18 nařízení č. 806/2014 17

a) K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 . . . 17

1) K první výtce týkající se nezbytnosti poskytnutí likvidity . . . 21

2) Ke druhé výtce, týkající se porušení povinností zachování důvěrnosti . . . 22

3) Ke třetí výtce týkající se porušení zásady řádné správy . . . 24

b) Ke druhé části žalobnímu důvodu, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 . . . 25

c) Ke třetí části, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 . . . 32

2. K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 20 nařízení č. 806/2014 . . . 36

a) K první části, vycházející z porušení čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 . . . 37

b) K druhé části, vycházející z porušení čl. 20 odst. 5 písm. a) až c) a f) nařízení č. 806/2014 . . . 38

c) Ke třetí části, vycházející z nedostatečné nezávislosti společnosti Deloitte . . . 40

d) Ke čtvrté části, vycházející z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 z důvodu, že ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ . . . 43

1) K první výtce, podle které bylo ocenění 2 založeno na nesprávných kritériích . . . 43

2) K druhé výtce důvodu, podle které jsou ocenění 1 a 2 vysoce spekulativní . . . 45

3) Ke třetí výtce, podle které není ocenění 2 „poctivé, obezřetné a realistické“ . . . . 50

e) K páté části, vycházející z porušení čl. 20 odst. 7 a 9 nařízení č. 806/2014 . . . . . 52

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut a práva na přístup ke spisu, zakotvených v čl. 41 odst. 2 Listiny . . . . . 53

a) K první části, vycházející z porušení práva být vyslechnut . . . . . 54

b) K druhé části, vycházející z porušení práva na přístup ke spisu . . . . . 62

4. K čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění 67

B. K návrhům na náhradu škody . . . . . 73

1. K prvnímu návrhu na náhradu škody . . . . . 73

2. Ke druhému návrhu na náhradu škody . . . . . 74

a) K dovolávané protiprávnosti . . . . . 75

1) K prvnímu bodu, týkajícímu se porušení povinnosti zachování důvěrnosti . . . . 76

2) Ke druhé výtce týkající se pasivního postoje SRB a Komise . . . . . 81

b) K příčinné souvislosti . . . . . 82

C. K návrhům na zrušení ocenění 2 a náhradu . . . . . 85

D. K návrhům na organizační procesní opatření a na provedení důkazů . . . . . 88

V. K nákladům řízení . . . . . 89